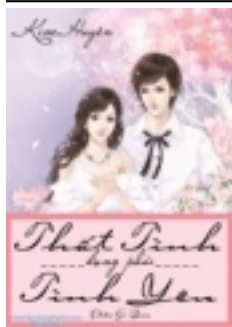

Thất Tình Đụng Phải Tình Yêu

Contents

Thất Tình Đụng Phải Tình Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6: Chương 6	37
7. Chương 7	44
8. Chương 8: Chương 8	51
9. Chương 9	58
10. Chương 10: Chương 10	63
11. Chương 11	65
12. Chương 12: Chuong 12	67
13. Chương 13	69

Thất Tình Đụng Phải Tình Yêu

Giới thiệu

Quên đi người không đáng mới gặp được người tốt nhất! A - Đáng ghét! Sau khi thất tình, cô cần bả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-tinh-dung-phai-tinh-yeu>

1. Chương 1

MỞ ĐẦU

Sau khi chuông tan tầm vang lên, Lâm Vũ Phi và Lí Bội đều nhận được điện thoại của Trương Nhân Tịnh, hẹn các cô cùng đi uống một chén.

“Tại sao? Cậu lại thất tình à?” Đây là phản ứng đầu tiên của Lâm Vũ Phi.

“Nhìn” Phản ứng của Trương Nhân Tịnh là lập tức chửi thề, có điều, giọng của cô vì kìm nén nên biến thành tiếng “nhìn”.

“Nếu không phải như vậy, đang êm đẹp tại sao đột nhiên lại hẹn đi uống rượu?” Lâm Vũ Phi cười nói.

“Mình mới nhận được điện thoại của Khương Nghiên.” Trương Nhân Tịnh nói cho cô ấy biết.

“Thật sao?” Lâm Vũ Phi mừng rỡ kêu lên, “Gần đây cô ấy có tốt không? Chân đã tháo thạch cao chưa? Vẫn ở trong nhà người gây ra họa đó sao?”

“Cô ấy muốn kết hôn.”

“Cái gì?” Trương Nhân Tịnh đột nhiên nói vậy khiến Lâm Vũ Phi nhất thời hét lên, cũng may đang giờ tan tầm, mọi người trong phòng đều bận rộn thu dọn đồ đạc, không ai chú ý đến cô.

“Đừng nói là sau ba tháng khổ cực trốn đi, cuối cùng cô ấy vẫn quyết định đầu hàng, quay về kết hôn với người đàn ông không có nửa điểm tình cảm đấy nha. Nếu như vậy, ban đầu cô ấy còn trốn cái rắm! Làm mất luôn cả công việc!” Lâm Vũ Phi hạ thấp giọng, có chút tức giận nói.

“Người mà cô ấy muốn kết hôn là vị gây ra họa kia kìa.” Trương Nhân Tịnh đột nhiên ném ra viên đạn thứ hai.

“Cậu nói cái gì?” Lâm Vũ Phi không át chế nổi liền kêu to, lúc này cô không chỉ quên phải hạ thấp giọng, thậm chí còn cả kinh mà đứng bật dậy, cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của các đồng nghiệp trong bộ phận.

“Vũ Phi, có chuyện gì vậy, cậu có sao không?” Có người hỏi cô.

“Không có gì.” Cô quay đầu nói với đồng nghiệp vừa hỏi mình một tiếng, sau đó nhanh chóng ngồi xuống, nói khẽ vào điện thoại: “Vậy chúng ta gặp mặt rồi nói tiếp.”

“OK, vậy gặp ở chỗ cũ.”

“Không gặp không về!”

Có đôi lúc, Trương Nhân Tịnh cảm thấy rất xem thường bản thân mình, không phải vì bản thân sống hà tiện, mà do bản thân quá hào phóng.

Tuy rằng thích một người là không sai, nhưng thích một người không thích mình, lại còn dựa vào một điểm – mình thích người ta – mà không ngừng lợi dụng người đàn ông đó, cô thật sự là hết thuốc cứu rồi.

Trần Hạo là đàn anh ở trường trung học của cô, vừa cao lớn lại vừa đẹp trai, công tử nhà giàu lại học giỏi, là bạch mã hoàng tử trong tim tất cả nữ sinh.

Cô không biết nên nói là may mắn hay là bất hạnh, lên đại học vẫn trở thành đàn em của anh, hơn nữa, vì tốt nghiệp cùng một trường trung học mà bọn họ rất nhanh đã trở nên thân thiết, quan hệ cũng tốt hơn một chút so với những người khác.

Cô thích anh.

Về cơ bản, cô cảm thấy chỉ cần là nữ sinh thì cũng sẽ thích anh thôi!

Đẹp trai, ưu tú, khôi hài lại hào phóng, không muốn rơi vào bể tình cũng khó.

Thật ra thì Trần Hạo đối với cô rất tốt, có điều, thái độ của anh trước nay vẫn luôn mập mờ không rõ, luôn giới thiệu với mọi người cô là đàn em của anh, cũng chưa từng thấy anh không có bạn gái.

Vậy cũng coi như thôi, nhưng khiến người ta giận sôi lên chính là, anh lại lợi dụng quan hệ mập mờ giữa bọn họ làm lý do chia tay với bạn gái của anh.

Cô đã từng vì thế mà kháng nghị với anh, nhưng anh chỉ cần dùng một câu “Em giúp anh một chút đi..., nếu không giúp anh thật sự sẽ chết” liền giải quyết xong vấn đề.

Kể từ sau khi cô lên làm đàn em đại học của anh, theo cô biết, bạn gái của anh không hơn mười thì cũng hơn tám người. Nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn cảm thấy mình đặc biệt đối với anh, vì người vĩnh viễn ở bên cạnh anh cũng chỉ có cô, bây giờ là như vậy, tương lai nhất định cũng sẽ như thế.

Cô vẫn mang theo ý niệm này mà ở bên cạnh anh, tựa như một đứa ngốc, làm một người khéo léo hiểu lòng người, lại vừa làm một đàn em có thể gọi đến bất cứ lúc nào, nhưng đột nhiên anh lại nói với cô anh muốn kết hôn, khiến cô như thấy được sét đánh giữa trời quang.

Cô thất tình, thất tình triệt triệt để để, bởi vì anh không chỉ muốn kết hôn, mà còn phải tuyệt giao với cô, vì bà xã của anh không thích anh và người khác phải có bất cứ dính líu gì.

Đó là khoảng thời gian trước, tâm trạng cô lúc đó rất tồi tệ, đây cũng là nguyên nhân khiến cô hẹn bạn đi uống rượu.

Cô có nằm mơ cũng không tưởng tượng được có một ngày Trần Hạo sẽ vì một câu nói của một người phụ nữ mà tuyệt giao với cô, cô thật sự vừa tức, vừa sợ, vừa tuyệt vọng, không ngờ anh lại là một người thấy sắc quên bạn, là kẻ khốn kiếp không có nhân tính.

Gần mười năm yêu thầm, không phải cứ nói cắt đứt là có thể cắt đứt, cứ nói quên đi là có thể quên, cho nên mấy tháng qua cô vẫn rất khổ sở, rất u buồn, nhưng có thể làm được gì chứ? Người ta cũng đã kết hôn rồi, còn vì bà xã mà đoạn tuyệt với cô không kiêng dè gì, cô có thể không chết tâm, tiếp tục mặt dày ở gần vợ chồng nhà người ta được sao?

Vì vậy, mất toàn bộ ba tháng, khi anh tuyệt tình đến mức ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, thậm chí hôn lễ của anh cũng không muốn mời cô đến chung vui, cuối cùng cô cũng chết tâm, không, cô vẫn tưởng rằng mình tuyệt vọng rồi, nhưng tối hôm qua đột nhiên lại nhận được điện thoại của anh, khiến tim cô lại đập nhanh hơn, không cách nào kìm chế được.

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là hơn ba tháng tuyệt giao không hề liên lạc, lần đầu tiên anh gọi điện thoại cho cô, lại là vì muốn cô giúp một chuyện, đến Sân bay Tùng Sơn để đón anh, mà cô gái ngu ngốc là cô, đúng, ngốc, ngốc đến nỗi không cần suy nghĩ đã lập tức trả lời: “Không thành vấn đề.”

Xem đi! Rốt cuộc là anh coi cô như đứa ngốc, hay vốn dĩ cô đã là đứa đàn độn, ngu ngốc rồi?

Sau khi Trương Nhân Tịnh hoàn thành nhiệm vụ ra đón Trần Hạo, trên đường lái xe về nhà, cô càng nghĩ càng cảm thấy mình đang tự chà đạp mình.

Cô quyết định sau khi về đến nhà, việc đầu tiên cần phải làm chính là xóa sổ của anh ra khỏi danh bạ điện thoại của cô, sau này nếu thấy số lạ sẽ từ chối, không nghe máy.

Ừ... Nếu đã quyết định, bây giờ phải làm ngay, mất công lúc về đến nhà lại đổi ý, không xóa đi được.

Nghĩ thế, cô lập tức vươn tay phải lục tìm điện thoại di động của mình trong túi da trên ghế cạnh ghế tài xế, lái xe bằng tay trái.

Kỳ quái, sao không tìm thấy?

Lục lợi trong túi da một hồi lâu vẫn không sờ thấy điện thoại di động, cô nghi ngờ nghi, không nhận được liền quay đầu mở miệng túi da rộng hơn một chút rồi liếc nhìn, hỗ trợ tay tìm kiếm.

Đương nhiên cô cũng chưa từng quên mình đang lái xe, cho nên vừa liếc nhìn một cái cô cũng không quên ngẩng đầu nhìn phía trước một cái ——

“A!” Cô bỗng nhiên hét to một tiếng, vội vàng đạp thắng, sau đó một âm thanh chói tai truyền vào lỗ tai —— “Ầm!”

Xong rồi!

Trong nháy mắt, trái tim cô lạnh ngắt, cả người giống như đang ở trong hầm băng, lạnh lẽo lại hốt hoảng.

Làm sao đây? Cô đụng phải người, nên làm sao bây giờ?

Cô hấp tấp vội vàng, luống cuống chạy xuống xe, tay chân như mềm nhũn ra, lao đảo chạy đến trước mặt người bị cô đụng phải.

Đối phương nhắm nghiền hai mắt, bể đầu chảy máu nằm im trên mặt đất cũng không nhúc nhích.

Đã chết rồi sao? Cô hốt hoảng nghĩ, cô đụng chết người rồi sao? Không thể nào!

Cô lập tức ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mặt đối phương, đồng thời khẽ gọi: “Này anh! Này anh!” Giọng của cô biểu lộ rõ cô đang run rẩy và sợ hãi.

“Um...”

Đối phương bỗng nhiên phát ra một tiếng rên rỉ yếu đuối, mặc dù rất nhỏ nhưng cô lại nghe rất rõ ràng.

Không chết! Anh ta không chết, thật tốt quá!

Cô nhất thời thở phào nhẹ nhõm, toàn thân xụi lơ ngồi xuống lối đi bộ, nhưng cô tỉnh táo lại rất nhanh, cô hiểu đây không phải là lúc để cô cảm thấy mình may mắn, cô phải nhanh chóng đưa anh tới bệnh viện mới được.

Cũng chẳng biết là may mắn hay bất hạnh, từ nãy đến giờ không có chiếc xe nào chạy qua con đường này, hình như cũng không có ai chứng kiến vụ tai nạn này.

Trương Nhân Tịnh lại thở phào một cái, như vậy sẽ không có ai báo cảnh sát, không có người báo cảnh sát thì cô cũng không cần phải đến đồn cảnh sát rồi! Dù là cảnh sát hay đồn cảnh sát thì cô cũng đều có chứng sợ hãi.

Tóm lại, hiện tại cô phải nhanh chóng đưa người ta đến bệnh viện mới được.

Cô xoay người chạy đi lái xe tới đây, sau đó dùng hết sức lực kéo người bị thương lên ghế sau, đóng cửa xe, sau đó cấp tốc lái xe về phía bệnh viện gần đó.

“Nhân Tịnh!”

“Xin lỗi, Lí Bội. Mượn xe của cậu lại để xảy ra tai nạn, mình thật sự không biết làm sao để nhận lỗi với cậu.”

“Đừng nói chuyện này, cậu có bị thương không?”

“Mình không sao. Mình là người gây ra họa, không phải người bị hại.”

“Đối phương bị thương rất nghiêm trọng sao? Cảnh sát nói thế nào?”

“Mình không báo cảnh sát.”

“Thật không? Sao lại thế?”

“Không có người chứng kiến nên cũng không có người nào báo cảnh sát. Còn mình, cậu cũng biết mình rất sợ cảnh sát và đồn cảnh sát mà.”

“Về phía bệnh viện thì sao? Cậu giải thích chuyện người này bị thương như thế nào?”

“Ở nhà không cẩn thận nên bị té từ trên cầu thang xuống.”

“Vậy cũng được sao?”

“Mình dùng tên em trai mình để đăng kí, vì quá gấp gáp nên không mang theo giấy tờ, bệnh viện cũng không nghi ngờ gì.”

“Cậu nên biết giấy không thể gói được lửa, chờ khi đối phương tỉnh lại một mực muốn báo cảnh sát, cậu cũng không thể ngăn cản được đâu.”

“Mình biết rõ, nhưng trước khi anh ta báo cảnh sát, mình sẽ dùng thành ý lớn nhất để giải thích và mong đối phương bỏ qua mọi chuyện.”

“Nếu đối phương đòi cậu một trăm vạn tiền bồi thường thì sao?”

“....”

“Cậu đang tính cái gì vậy, chuyện này có thể tính được sao? Đương nhiên là phải báo cảnh sát rồi.”

“... Chuyện này để nói sau vậy, tạm thời chưa cần hao tổn tâm trí.”

“Thiệt tình, rốt cuộc tại sao cậu lại sợ cảnh sát như vậy? Bọn họ là đầy tớ của nhân dân, cũng không phải yêu quái ăn thịt người mà.”

“Ừm, tóm lại là có nguyên nhân là được.”

Tiết Hạo Nhiên vừa khôi phục thần trí thì cảm nhận đầu tiên là đầu đau như muốn vỡ tung, sau đó là âm thanh đối thoại của hai cô gái, vì không muốn cảm nhận cảm giác đau đớn đó, anh chỉ có thể cố gắng dời lực chú ý tập trung vào nội dung đoạn đối thoại giữa hai cô gái kia.

Kết quả không nghe thì không biết, vừa nghe là giật mình.

Thì ra trong hai người này, có một người chính là người đã lái xe đụng vào anh, hơn nữa, không biết vì sao đối phương hình như rất sợ cảnh sát nên không báo cảnh sát, lập tức đưa anh đến bệnh viện, còn dùng thân phận của em trai cô để che giấu chuyện này.

Vì thế, anh bắt giác nghĩ, chẳng lẽ người gây ra họa kia lại là tội phạm bị truy nã sao? Nếu không, sao cô lại sợ cảnh sát như vậy? Thậm chí, hình như ngay cả khi bạn của cô đưa ra ví dụ một trăm vạn tiền bồi thường, cô cũng vẫn do dự, thật là khiến người ta khó hiểu.

Có điều, chuyện này cũng không liên quan đến anh ——

Không đúng, chuyện này liên quan đến anh quá đi chứ, quả thật đúng là đi mòn giày sắt chẳng tìm được, đến khi tìm được lại chẳng tốn chút công phu, anh đang lo không có nơi để cho anh dừng chân ẩn thân, không ngờ mới ngủ gật đã có người đưa gối đầu, thật sự là quá tốt rồi!

Trong nháy mắt, một kế hoạch đã được hình thành trong đầu anh.

“Ừm~” Anh khẽ rên một tiếng, chậm rãi mở mắt.

Mơ hồ nghe thấy tiếng rên rỉ, Lí Bội vừa quay đầu đã nhìn thấy bệnh nhân đầu quấn đầy băng gạc đã mở mắt.

“Anh ta tỉnh rồi.” Cô lập tức nói với Trương Nhân Tịnh – người vẫn còn chưa phát hiện ra.

Nghe vậy, Trương Nhân Tịnh vừa khấn trương vừa kinh hãi chậm rãi bước về phía giường bệnh, cả người cứng lại, thận trọng nói với người bị hại nằm trên giường: “Hi, anh đã tỉnh rồi. Anh cảm thấy thế nào, có còn nhớ đã xảy ra chuyện gì không?”

“Cô là ai? Đây là đâu?” Người đàn ông trên giường mờ mịt nhìn cô hỏi, sau đó xoa đầu nói: “Đầu của tôi thật là đau, tôi...là ai?”

Trương Nhân Tịnh trừng lớn hai mắt, gương mặt nhất thời lộ rõ vẻ không thể tin được.

“Anh nói cái gì? Anh hỏi tôi anh là ai? Chẳng lẽ anh quên anh là ai sao?” Cô nóng nảy hỏi, không biết làm thế nào đành quay đầu nhìn Lí Bội một cái.

Lí Bội cũng có vẻ mặt kinh hãi, không thể tin được.

“Cô là ai? Tôi...là ai vậy? Tại sao tôi không nhớ gì cả? Tại sao?” Người đàn ông ôm đầu, lộ rõ vẻ khổ sở.

“Móa” Trương Nhân Tịnh hoàn toàn không có biện pháp ngăn cản mình nói tục, tại sao cô lại gặp phải loại chuyện như thế này đây?

“Mình đi gọi bác sĩ tới đây!” Lí Bội nói với cô xong liền vội vã xoay người rời đi.

“Anh hãy tỉnh táo lại đã, anh bị đụng xe, đầu va ——” Trương Nhân Tịnh hít một hơi thật sâu, nói.

“Đụng xe?”

Cô cả kinh, bỗng chốc nhớ tới mình đã nói dối bệnh viện, vội vàng sửa lời, “Không phải, tôi nói sai, là ngã nhào xuống cầu thang. Ngã từ trên cầu thang xuống nên đầu mới bị thương phải vào bệnh viện, đến nỗi anh không nhớ nổi mình là ai... Chuyện này...Chuyện này ——”

“Nhân Tịnh, bác sĩ tới rồi.” Lí Bội xuất hiện rất đúng lúc.

“Bác sĩ tới, trước hết để bác sĩ kiểm tra một chút đã.” Về mặt cô như người vừa thoát chết, vội vàng lui lại nhường đường cho bác sĩ.

“Cậu đã tỉnh, nghe nói cậu không nhớ tên của mình? Tôi xem một chút.” Bác sĩ nói xong liền tiến hành kiểm tra sơ bộ.

“Thế nào rồi, bác sĩ? Tại sao lại xảy ra chuyện này, vừa rồi không phải đã nói em tôi bị thương không nặng sao? Tại sao lại bị mất trí nhớ?” Nhìn bác sĩ kiểm tra một lượt, Trương Nhân Tịnh không đợi được liền lên tiếng hỏi.

“Có lẽ là di chứng của việc đầu bị va chạm, tình huống như thế này cũng hiếm gặp. Trong cái rủi còn có cái may, cậu ấy vẫn nhận thức được mọi thứ xung quanh, cuộc sống sinh hoạt, không có vấn đề gì.” Bác sĩ nói.

“Vậy là có ý gì?” Trương Nhân Tịnh nghe nhưng hoàn toàn không hiểu. “Vậy rồi cuộc, lúc nào thì em tôi mới khôi phục trí nhớ? Có thể không phục được không? Sẽ không mất trí nhớ vĩnh viễn chứ?” Nếu vậy, cô nên làm sao đây?

“Tất cả đều cần phải quan sát thêm mới trả lời cô được.” Bác sĩ nói.

“Phải quan sát bao lâu?”

“Tùy vào tình hình thực tế.”

“Bác sĩ, căn bản là bác sĩ vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi!” Cô không nhịn được cả giận nói.

“Muốn bệnh nhân khôi phục trí nhớ, người thân của bệnh nhân là quan trọng nhất. Cô có thể nói chuyện phiếm với cậu ấy, kể về những chuyện đã xảy ra, đưa cậu ấy tới những nơi cậu ấy thường đi hoặc thích đi, bất kỳ phương pháp nào có thể giúp cậu ấy khôi phục trí nhớ thì đều có thể thử.” Bác sĩ bình tĩnh nhìn cô.

Trương Nhân Tịnh không thể phản bác được.

“Bác sĩ, nếu như chúng ta không làm gì cả, trí nhớ của cậu ấy có thể tự khôi phục được không?” Lí Bội mở miệng hỏi, bởi vì ở đây chỉ có cô biết Trương Nhân Tịnh vốn dĩ không phải là người thân của tên kia, hơn nữa tên của đối phương là gì cũng không ai biết.”

“Không phải không có khả năng đó.”

“Nghĩa là có thể, đúng không?” Cô gấp gáp hỏi.

Bác sĩ khẽ gật đầu. “Tóm lại phải quan sát kỹ rồi nói.”

“Vậy phải nằm viện quan sát sao?” Trương Nhân Tịnh cau mày hỏi. Nếu như nằm viện, cô sợ chuyện thân phận sớm muộn gì cũng sẽ bị đưa ra ánh sáng, còn nữa, nếu không dùng thẻ bảo hiểm y tế thì cô sẽ không gánh nổi tiền viện phí mất.

“Nếu như không vắng đầu, nôn mửa hoặc không có triệu chứng không thoải mái thì có thể xuất viện, dù sao quay về nơi quen thuộc cũng có lợi cho việc khôi phục trí nhớ của cậu ấy. Tuy nhiên, nếu như có xuất hiện bất kỳ dấu hiệu khó chịu nào, các cô phải lập tức đưa cậu ta đến bệnh viện, biết không?” Bác sĩ nghiêm túc dặn dò.

Trương Nhân Tịnh lập tức gật đầu, có loại cảm giác hệt như thở phào nhẹ nhõm. Có thể xuất viện, thật tốt quá.

Sau khi bác sĩ và y tá rời khỏi, Lí Bội lập tức lôi cô qua một bên nói nhỏ.

“Nhân Tịnh, rốt cuộc cậu tính như thế nào? Đối phương bị mất trí nhớ, cậu không để anh ta nằm viện quan sát, vậy cậu muốn dẫn anh ta đi đâu?” Lí Bội hỏi cô.

“Trừ về nhà mình ra, mình có thể dẫn anh ta đi đâu được?” Cô bất đắc dĩ đáp.

“Cậu điên rồi sao? Cậu quên em trai cậu đang là lính ở Nam Kinh sao, nhà cậu bây giờ chỉ có mình cậu?”

“Mình chưa từng quên, nhưng trừ như vậy ra mình còn có thể làm thế nào đây? Anh ta bị mất trí nhớ, trên người cũng không hề có bất kỳ giấy tờ nào chứng minh thân phận, cho dù có, với tình hình này có thể đưa anh ta về nhà được sao?”

“Ý mình là để anh ta tiếp tục nằm viện.”

“Cậu quên mình dùng tên em trai mình giúp anh ta làm thủ tục nhập viện sao? Nếu để cho anh ta nằm viện, chuyện này nhất định sẽ bị đưa ra ánh sáng. Còn nữa, không có thể bảo hiểm y tế, viện phí một ngày đã rất cao, chưa kể đến phí kiểm tra này nọ, nếu thật sự để anh ta nằm viện, mình sẽ phá sản đó.”

Lí Bội há hốc mồm, cứng lưỡi, nhất thời không phản bác lại được, một hồi lâu sau mới hỏi cô, “Cậu không sợ anh ta là tên biến thái mang tội giết người sao?”

“Nhìn bộ dáng của anh ta, xem ra không giống.”

“Cậu chưa từng nghe câu “biết người biết mặt nhưng không biết lòng” sao?”

“Mình sẽ không gặp phải chuyện xui xẻo như vậy đâu.”

“Lái xe đụng phải người, đối phương rõ ràng bị thương không nặng, nhưng lại bị mất trí nhớ, cái này không phải xui xẻo thì cái gì mới là xui xẻo hả?” Lí Bội hỏi cô.

“Cậu nhất định phải rắc muối lên vết thương của mình sao?” Trương Nhân Tịnh dở khóc dở cười nói, nếu như phải nhìn nhận chuyện này ở góc nhìn đó, cô không thể phủ nhận, đây là chuyện cực kỳ xui xẻo, hu hu hu.

“Cậu thật sự quyết định để anh ta về nhà cậu?” Lí Bội hỏi lại cô.

“Nếu như còn biện pháp khác, mình sẽ không ra hạ sách này.” Trương Nhân Tịnh thở dài, bất đắc dĩ nói. “Cũng may trong nhà có hai gian phòng, quần áo của em trai mình anh ta cũng có thể mặc, chứa chấp anh ta cũng không phải vấn đề gì lớn.”

“Cái gì mà không phải vấn đề lớn, vấn đề rất rất rất lớn đó?”

Lí Bội có cảm giác khóc không ra nước mắt, cho tới bây giờ cô cũng không biết Nhân Tịnh lại có lá gan lớn như vậy, hoặc giả như có thể nói cô ấy bị thần kinh rồi, cùng một người không biết rõ lai lịch, một người đàn ông xa lạ, cô nam quả nữ lại ở chung dưới một mái hiên, tại sao lại không phải là vấn đề lớn đây?

Mấy tháng trước, Khương Nghiên cũng gặp phải chuyện tương tự như vậy, nhưng lúc ấy Khương Nghiên đã cùng đường, xét về tình thì có thể cho qua, nhưng tình huống của Nhân Tịnh lại là tự tìm phiền toái nha. Còn nữa...

“Nhân Tịnh, không phải cậu bị chuyện Khương Nghiên muốn kết hôn mà bị kích thích đấy chứ, ngộ nhận vụ tai nạn này cũng giống như Khương Nghiên, có thể là nhân duyên của hai người?” Cô đột nhiên nảy ra ý này.

“Aiz, cậu không nói mình cũng không nghĩ đến, nói không chừng lại đúng như vậy đó!” Đôi mắt Trương Nhân Tịnh đột nhiên sáng lên.

Lí Bội trợn mắt, vừa nhìn thấy phản ứng của cô ấy liền biết mình đã nghĩ quá nhiều rồi.

“Thôi, mình mặc kệ cậu, đến lúc đó nếu như cậu bị giết chết, mình nhất định sẽ đến thăm viếng.” Cô khoát khoát tay nói.

“Sặc! Mình với cậu có thù oán sao, tại sao lại nguyên rửa mình như thế!” Trương Nhân Tịnh cười mắng.

“Nếu đã quyết định xuất viện, mình tiện đường lái xe đưa hai người về, tránh lại phải mất thêm tiền đi taxi.” Lí Bội nói.

“Đại ân không lời nào cảm ơn hết được.” Trương Nhân Tịnh lập tức chấp tay trước ngực làm thành động tác bái Phật. “Vậy mình đi nộp viện phí và lấy thuốc, chỗ này phiền cậu trông chừng giúp mình.”

“OK, đi đi.” Lí Bội gật đầu một cái.

“Đợi mình.” Bỏ lại hai chữ này, Trương Nhân Tịnh cầm giấy nộp viện phí y tá mới đưa cho cô, xoay người rời đi như bay khỏi phòng bệnh.

Thật ra thì Trương Nhân Tịnh cũng không phải chưa từng cân nhắc đến mức độ nguy hiểm khi mang một người đàn ông xa lạ về nhà, nhưng giống như cô đã nói với Lí Bội, trừ làm vậy ra, cô còn có thể làm khác được sao?

Vốn dĩ cô muốn đợi đối phương tỉnh lại, sau đó sẽ thành khẩn xin lỗi, rồi thảo luận vấn đề bồi thường, biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành không có gì, ai biết được, đối phương sẽ bị mất trí nhớ!!!

Đối mặt với việc, vì sai lầm của cô mà người ta bị mất trí nhớ, cô có thể không chịu trách nhiệm chăm sóc người ta sao? Chứ đừng nói trong việc này, cô còn nói dối.

Vì vậy, ngoài dẫn anh ta về nhà, ở cạnh chăm sóc và quan sát, cô thật sự không còn con đường thứ hai có thể đi.

Còn về mức độ nguy hiểm của chuyện này, nói thật, cô đời này chưa từng làm chuyện gì xấu, cũng chưa từng hại người nào, cho nên cô tin ông trời sẽ không an bài cô đụng phải một tên biến thái mang trên người tội giết người được...Sao?

Tóm lại, chuyện đến nước này rồi, bây giờ cô cũng chỉ có thể đi một bước rồi tính một bước thôi.

“Vào đi, Nhân Kiệt”. Dùng chìa khóa mở cửa nhà, cô nói với người đàn ông đi phía sau mình.

Vì đối phương mất trí nhớ, căn bản không nhớ mình tên là gì, cho nên cô quyết định đâm lao thì phải theo lao, dùng tên của em trai để gọi người đàn ông này, tạm thời xem người đó như em trai mình mà đối đãi.

Dù thế nào đi nữa, xem ra người ta cũng còn rất trẻ, chắc cũng không nhiều tuổi hơn cô.

“Chị sẽ giới thiệu trong nhà trước. Đây là phòng khách, phòng tắm ở chỗ này, đây là phòng của em, phòng của chị ở kế bên, còn đây là phòng bếp, cuối cùng, đây là ban công.”

Tiết Hạo Nhiên không ngờ sẽ có ngày mình đến một căn hộ nhỏ như “tổ chim sẻ” thế này, sau khi cô tốn mười giây để giới thiệu về căn hộ xong, anh không nhịn được mà bật thốt lên: “Thật là nhỏ.” Sau đó lập tức bị trừng.

“Chỗ nào nhỏ? Hai người ở trong căn hộ như vậy đã xem là rất lớn rồi, em chưa từng nghe qua câu “nhà ở Đài Bắc rất khó mua” sao? Từ khi còn học trung học, chị đã chi tiêu tiết kiệm, chịu khổ cực, dành dụm đến năm ngoái, thật vất vả mới dành đủ tiền trả tiền cọc đợt đầu để mua ngôi nhà này, không cho phép em nói nó nhỏ một lần nào nữa, nếu không chị nhất định sẽ trở mặt với em.” Cô cảnh cáo cậu ta.

“Phòng này là chị mua, không phải thuê?”

“Không sai!”

“Từ trung học bắt đầu làm thêm kiếm tiền?”

“Không sai!”

“Tại sao không ở cùng cha mẹ, mười sáu, mười bảy tuổi đã lên kế hoạch để dành tiền để mua nhà? Đầu chị có vấn đề sao?”

Dù thế nào cũng không đoán được cuối cùng cậu ta lại đưa ra một kết luận như vậy, Trương Nhân Tịnh sững sờ giây lát, sau đó mới hung hăng trừng mắt liếc cậu ta một cái, “Đầu cậu mới có vấn đề đó!”

“Tại sao chúng ta lại không ở cùng với cha mẹ?” Tiết Hạo Nhiên mở miệng hỏi cô, phát hiện mình giống như đột nhiên sinh ra lòng hiếu kỳ về cô.

Học trung học, chẳng qua cũng mới mười sáu, mười bảy tuổi mà thôi! Bình thường, các cô gái mười sáu, mười bảy tuổi sẽ nghĩ tới việc mua nhà sao? Phải là mua quần áo, mua giày, mua trang sức, mỹ phẩm mới đúng chứ? Trung học đã bắt đầu lên kế hoạch kiếm tiền mua nhà thật quá kỳ quái rồi. Còn nữa, em trai cô và cha mẹ cô cùng biến mất cũng có chút kỳ quái.”

“Bởi vì không thể.” Cô nói.

“Tại sao lại không thể?” Anh hỏi tới.

“Cậu hỏi nhiều như vậy làm cái gì?” Cô cau mày.

“Không hỏi thì làm sao em khôi phục trí nhớ được, chị?” Tiết Hạo Nhiên vẻ mặt vô tội.

Trương Nhân Tịnh nhất thời há hốc mồm, cứng lưỡi, á khẩu, không trả lời được.

Không hỏi thì sao khôi phục được trí nhớ? Cậu ta nói thật dễ nghe, nhưng vấn đề là mặc kệ cậu ta có hỏi nhiều thêm nữa, cô nói nhiều thêm nữa thì cũng chẳng có chút trợ giúp nào trong việc khôi phục trí nhớ của cậu ta, chỉ vì cậu ta căn bản không phải là Trương Nhân Kiệt, không phải em trai của cô.

Rốt cuộc cô nên làm sao bây giờ? Thật sự coi cậu ta như em trai rồi nói ra hết mọi chuyện sao, còn nói với cậu ta một cách nghiêm túc, thật ra thì cậu ta cũng không phải Trương Nhân Kiệt?

Thật sự là đâm lao thì phải theo lao sao.....

2. Chương 2

“Chị sao vậy? Sao không nói tiếng nào vậy?” Chờ rất lâu nhưng không nghe được câu trả lời, Tiết Hạo Nhiên không thể làm gì khác hơn là mở miệng hỏi.

“À, tại, tại chị đang nghĩ xem phải nói thế nào.” Trương Nhân Tịnh nhìn anh nói.

“Vấn đề này khó trả lời như vậy sao? Em chỉ muốn biết vì sao chúng ta không ở cùng cha mẹ thôi mà.” Anh nói.

“Bởi vì họ đã qua đời rồi.” Trương Nhân Tịnh nhìn anh, chậm rãi trả lời.

Cô quyết định, tạm thời cứ coi anh ta như em trai mình thì tốt hơn, bởi vì với quan hệ chị em ruột này thì hai người ở chung cô còn có thể giữ được thân, còn nếu bây giờ cô nghiêm túc nói với anh ta bọn họ không có quan hệ gì, thì ai biết được anh ta sẽ không biến thành sói làm chuyện mất nhân tính chứ? Cần thận một chút vẫn tốt hơn!

“Đã qua đời? Chuyện này xảy ra khi nào?” Tiết Hạo Nhiên cau mày hỏi.

“Khi chị học hết cấp 2, khoảng mười năm trước.”

“Lúc đó em bao nhiêu tuổi?”

“Vừa mới học hết tiểu học.”

“Bọn họ cùng nhau qua đời sao?”

“Ừ.”

“Sao lại qua đời?”

Trương Nhân Tịnh lắc đầu một cái, không trả lời anh vấn đề này, chỉ nói: “Khi chúng ta ở với ông nội được một thời gian, ông nội gặp tai nạn giao thông rồi qua đời, chỉ còn lại hai chúng ta sống dựa vào một trăm vạn tiền bồi thường của vụ tai nạn đó.”

“Ông nội qua đời khi nào?” Tiết Hạo Nhiên tò mò hỏi, cảm thấy cuộc sống của hai chị em cô hẳn là gặp không ít khó khăn! Cha mẹ qua đời cùng một lúc đã rất đáng thương rồi, không ngờ ông nội cũng rời bỏ họ.

“Lúc chị học lớp mười.”

“Cái gì?” Tiết Hạo Nhiên hoàn toàn không át chế được sự ngạc nhiên của mình, anh cho rằng ông nội cô mới qua đời cách đây mấy năm thôi. Lớp mười? Vậy chẳng phải bày tỏ, trong vòng có một năm ngắn ngủn mà ba người thân của cô liên lần lượt rời bỏ cô sao?

Một năm? Có lẽ còn ngắn hơn?

“Cùng một năm hay là cách năm?” Anh bất giác thốt lên hỏi.

“Cùng năm.” Cô lén thở dài một cái.

Tiết Hạo Nhiên nhất thời không biết nên nói gì, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà ba người thân của cô....

Chờ một chút, có phải cô vừa mới nói, sau khi ông nội qua đời, bọn họ sống dựa vào một trăm vạn tiền bồi thường của vụ tai nạn hay không? Chỉ có hai chị em họ sao? Một người học lớp mười, một người mới bắt đầu lên cấp 2 sao?

“Còn họ hàng thân thích khác đâu? Hai người... Chúng ta không có người thân nào khác sao?” anh vội vàng sửa lời, cũng không biết tại sao mình lại tò mò về cô như thế này, chẳng lẽ là vì muốn diễn tốt nhân vật Trương Nhân Kiệt mất trí nhớ này sao?

“Không có.”

“Tại sao lại không có? Chẳng lẽ cha mẹ đều là con một sao, ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại đều đã qua đời rồi sao?”

“Ừ.” Trương Nhân Tịnh nhẹ đáp một tiếng, không muốn nhắc đến những chuyện cũ khó chịu này nữa.

Thật ra thì, cô và Nhân Kiệt sao có thể không còn người thân nào khác chứ, bên nội bên ngoại đều rất đông, chỉ có điều, những người họ hàng đó sau khi biết cha mẹ cô qua đời, vì không muốn nuôi dưỡng hai chị em cô, từng người, từng người khước từ chị em cô, đuổi chị em cô ra thật xa, cuối cùng hai chị em cô chỉ có thể sống cùng ông nội. Cũng từ giây phút đó, cô cũng không coi những người đó là họ hàng của cô nữa rồi.

Tiết Hạo Nhiên bỗng nhiên lại trầm mặc, vì anh vẫn nghĩ, một cô gái mới lên lớp mười làm sao mới có thể nuôi thêm một cậu em trai mới học hết tiểu học, cho dù trong tay có một trăm vạn cũng khó tưởng tượng được.

Tiền thuê nhà, tiền sinh hoạt, tiền học phí...Coi như có đủ tiền đi, còn những chuyện vụn vặt trong cuộc sống sinh hoạt thường ngày thì sao? Ngày ba bữa cơm xử lý thế nào, ai làm việc nhà, lúc ốm đau ai chăm sóc? Anh thật không có cách nào tưởng tượng cuộc sống của hai chị em cô những năm gần đây trôi qua như thế nào.

“Được rồi, ngày đầu tiên không nên hỏi quá nhiều vấn đề, em sẽ tiêu hóa không hết đâu.” Thấy anh cuối cùng cũng không hỏi thêm vấn đề nào nữa, Trương Nhân Tịnh vội vàng kết thúc cuộc trò chuyện: “Thời gian không còn sớm nữa, em đi tắm hoặc nghỉ ngơi một chút, chị đi làm bữa tối, khi nào xong chị sẽ gọi em.”

Cuộc sống của hai chị em nhà họ Trương thực sự như một cú sốc lớn đối với Tiết Hạo Nhiên, lớn đến mức đầu của anh có vẻ không thích ứng kịp. Anh khẽ gật đầu, nghe lời xoay người đi vào phòng của Trương Nhân Kiệt, sau đó xoay người đóng cửa phòng lại.

Anh dựa lưng vào cánh cửa, nhìn cách bố trí đồ vật trong phòng Trương Nhân Kiệt.

Căn phòng này rất nhỏ, ước chừng chỉ rộng khoảng ba bình, một chiếc giường đơn, một tủ treo quần áo, một máy vi tính để bàn, một giá sách, một cái ghế đã gần như đã lấp đầy gian phòng này rồi.

Cảm giác vô cùng chật chội, nhưng lại được quét dọn rất sạch sẽ, cũng ngay ngắn nắp như ngoài phòng khách, hơn nữa cũng không có mùi gì lạ.

Không cho phép em nói nó nhỏ một lần nữa, nếu không chị sẽ trở mặt với em.

Anh đột nhiên lại nhớ tới câu nói này của cô, cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân cô sẽ trở mặt với anh. Căn hộ này là kết tinh tâm huyết của cô, vậy mà anh lại vô lễ như thế.

Hít sâu một cái, anh đi tới trước kệ sách nhìn một chút, phần lớn là sách về lập trình, thiết kế phần mềm vi tính, nhìn những đầu sách này có thể khẳng định em cô – Trương Nhân Kiệt rất nghiêm túc, cũng hết sức chăm chỉ.

Nghĩ cũng đúng, tận mắt thấy chị mình liều mạng làm thêm tiết kiệm tiền mua nhà, nếu cậu ta không cố gắng nỗ lực học tập thì căn bản chính là một kẻ vứt đi, là một tên cặn bã rồi.

Nhìn lướt qua giá sách một lượt, anh bước đến đứng trước máy vi tính, do dự, không biết có nên động vào máy vi tính trên bàn hay không!

Bình thường, trong máy vi tính sẽ chứa những thứ riêng tư, anh có thể không lịch sự, chưa được sự đồng ý của chủ nhân mà đã tự tiện mở ra xem được sao? Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, hiện tại anh đang

là Trương Nhân Kiệt mất trí nhớ, hơn nữa, thân phận này còn do bản thân chủ nhà tự mình tặng cho anh, không cần dựa vào cái gì, chỉ cần dựa vào lý do giúp anh khôi phục trí nhớ thì anh có quyền động vào bất kỳ đồ vật gì trong căn phòng này, bao gồm cả chiếc máy vi tính trên bàn này.

Nghĩ xong, anh không do dự nữa mà vươn tay mở máy, sau đó kéo ghế ra ngồi xuống chờ.

Chờ! Anh tiện tay mở ngăn kéo ra lục lọi một lát nhưng không thấy có vật gì đặc biệt cả.

Cuối cùng máy vi tính cũng khởi động xong, nhưng phải nhập mật khẩu mới mở được, nếu là người bình thường thì đến đây có lẽ sẽ từ bỏ, nhưng đối với Tiết Hạo Nhiên mà nói đây cũng chỉ là chuyện vặt, ngón tay gõ gõ vào cái đã mở máy thành công.

Anh nhanh chóng tìm tư liệu trong máy, có vài tấm hình của Trương Nhân Kiệt, hai chị em họ tương đối giống nhau, mắt to, sáng sủa, nhìn rất thông minh.

Sau đó, anh phát hiện Trương Nhân Kiệt đồng thời hợp tác với ba công ty máy tính, cậu ta hình như là được công ty đặc biệt mời hợp tác, nhưng một công ty thì không sao, đây lại đồng thời làm việc cho cả ba công ty, đúng là làm càn, chẳng lẽ cậu ta không biết như vậy sẽ là gián điệp thương mại sao?

Bất quá, Trương Nhân Kiệt rất có tài trong việc lập trình, thiết kế phần mềm, nói không chừng anh còn có thể giúp hai chị em họ!

Tiết Hạo Nhiên nghiêm túc nghĩ phải làm sao để giúp, nhưng lại quên không nghĩ tại sao mình lại phải giúp hai chị em họ, trước kia anh không phải là người hay mềm lòng, là người hay chôn mồm vào chuyện của người khác. Cho đến bây giờ anh cũng không phải người như vậy.

Tay nghề của Trương Nhân Kiệt cũng không tệ lắm, tuy không có cá lớn cũng không có thịt heo, chỉ có ba món mặn một món canh đơn giản, nhưng mùi vị lại ngon vô cùng, ít nhất anh chưa từng nghĩ chỉ với mấy món này mà có thể khiến anh ăn liền hai chén cơm.

Đối với việc mình xưa nay rất kén chọn hôm nay lại ăn ngon miệng như vậy, thật ra, Tiết Hạo Nhiên cũng rất kinh ngạc, nhưng lại không nghĩ ra nguyên nhân, chẳng thể làm gì khác hơn là đổ cho là: cả ngày không ăn gì nên mới vậy.

Sau khi ăn no, chuyện duy nhất cần làm của bệnh nhân chính là nghỉ ngơi.

Tiết Hạo Nhiên tạm thời chấp nhận ở lại “tổ chim sẻ” nhỏ bé này, vì chỉ cần nghĩ đến căn hộ này là do một tay Trương Nhân Kiệt vừa nuôi dưỡng em trai, vừa chi tiêu tiết kiệm, vừa cực khổ dành dụm mới có thể mua được, anh không thể nào oán trách nó nhỏ được nữa.

Nhưng muốn anh mặc quần áo của Trương Nhân Kiệt thì anh không thể nào chấp nhận được, quần áo của người khác, dù anh cũng không muốn đụng chứ đừng nói muốn anh mặc lên người.

Vấn đề này không giải quyết không được, vì anh không thể nào vĩnh viễn không tắm hoặc không thay quần áo được.

Anh nằm trên giường đơn quay trái quay phải nghĩ mãi, muốn tìm một biện pháp tốt, nếu anh tiếp tục diễn vai Trương Nhân Kiệt mất trí nhớ thì chuyện ghét bỏ quần áo của mình là không thể nào rồi, trừ khi Trương Nhân Kiệt vì mất trí nhớ mà thay đổi tính nết, nhưng vấn đề là vừa rồi vẫn rất tốt, qua mấy phút giờ lại ngại đông ngại tây, lý do này nọ, hình như cũng không ổn cho lắm.

Cho nên, rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Anh nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn duy nhất biện pháp khôi phục trí nhớ thôi, chỉ cần anh khôi phục trí nhớ là có thể khôi phục cả bản tính, làm theo ý mình rồi, còn chuyện sau khi khôi phục trí nhớ phải làm sao để tiếp tục ở chỗ này thì cũng rất đơn giản, chỉ cần anh dọa báo cảnh sát và đòi bồi thường, anh không tin cô sẽ không ngoan ngoãn mà đi vào nê nếp.

Giải quyết xong vấn đề khiến người mình phiền não, anh nhất thời cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, cảm giác mệt mỏi cũng theo đó mà đến, vô thức chìm vào giấc ngủ sâu.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Tiết Hạo Nhiên phát hiện đầu mình tỉnh táo lạ thường, hình như có chút khác với mọi ngày, tinh thần tựa như rất phấn chấn, còn có chút mong đợi và hưng phấn. Đã rất lâu rồi anh không có loại cảm giác chờ mong này.

Tốt lắm, đã đến lúc lên sân khấu rồi!

Tiết Hạo Nhiên lật người xuống giường, bước hai bước dài đã đi tới trước cửa phòng, sau đó dùng sức mở cửa phòng ra, cửa phòng đụng vào vách tường, phát ra một tiếng “ầm” lớn.

“Chuyện gì vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Đột nhiên nghe thấy một tiếng “ầm” lớn, Trương Nhân Tịnh đang rửa mặt trong nhà vệ sinh vội chạy vọt vọt, trên tay vẫn còn cầm một chiếc khăn lông.

“Cô là ai? Đây là đâu?” Tiết Hạo Nhiên lạnh lùng, nhìn cô chằm chằm hỏi.

“Cái gì?” Trương Nhân Tịnh nhất thời ngây ngô, ngơ ngác một hồi, vạn vạn lần cũng không ngờ, anh ta lại hỏi vấn đề này.

“Chờ một chút, hình như tôi đã gặp cô, gặp ở đâu rồi...” Tiết Hạo Nhiên nhú chặt chân mày, nhìn chằm chằm lên mặt cô, giống như đang nghĩ lại chuyện gì đó, đồng thời đưa tay lên chạm vào đám băng gạc trên đầu.

Trương Nhân Tịnh cả người cứng ngắc, trong lòng tràn ngập một loại dự cảm vô cùng xấu.

“Tôi nhớ ra rồi!” Anh bỗng nhiên lên tiếng, ánh mắt cũng trở nên vô cùng sắc bén. “Cô chính là người đã lái xe đâm vào tôi có đúng hay không? Cô thật là biết tính toán đấy, vì trốn tránh trách nhiệm, trốn tránh pháp luật, lợi dụng tôi mất trí nhớ tạm thời, lừa gạt tôi tới đây. Có phải cô nằm mơ cũng không ngờ tới, chỉ vờ vờ có một ngày mà trí nhớ của tôi đã hoàn toàn khôi phục rồi không, Trương Nhân Tịnh?”

Mỗi một câu anh nói, sắc mặt Trương Nhân Tịnh lại trắng thêm một phần, khi anh nói trí nhớ của anh đã hoàn toàn khôi phục, lại gọi tên cô không sai một chữ thì sắc mặt của cô có thể dùng bốn chữ “không còn chút máu” để hình dung.

“Anh...đã khôi phục trí nhớ?”

“Ngạc nhiên sao? Nhưng cô tuyệt đối sẽ không kinh ngạc hơn tôi đâu, sau khi gặp tai nạn giao thông lại có thêm một người chị, thân phận cũng biến thành một người khác, Trương Nhân Kiệt sao, đó thân phận mới của tôi sao?” Anh cười lạnh.

“Tôi...tôi có thể giải thích...”

“Giải thích cái gì? Cô lái xe đụng vào tôi lại không muốn chịu trách nhiệm, lại còn nói dối, lợi dụng tôi mất trí nhớ mà lừa tôi tới đây, cô có mục đích gì?”

Cô nhanh chóng lắc đầu. “Không phải tôi không muốn chịu trách nhiệm, tôi cũng không có bất kỳ mục đích gì cả, tôi đưa anh tới đây cũng là vì anh mất trí nhớ, không có chỗ nào để đi, cho nên...”

“Mất trí nhớ không có chỗ để đi? Cô nói thật dễ nghe!” Anh cắt ngang lời cô. “Tôi nhớ khi tôi tỉnh lại ở bệnh viện thì thân phận của tôi đã là Trương Nhân Kiệt rồi, hơn nữa, từ đầu tới cuối cô cũng không nói thật cho tôi biết, cũng không nói tôi không phải Trương Nhân Kiệt, cô lại muốn giải thích chuyện này như thế nào đây?”

“Đó là bởi vì phải làm thủ tục nhập viện, trên người anh không có bất kỳ giấy tờ nào, cho nên...”

“Cho nên cô mới dùng thân phận Trương Nhân Kiệt này giúp tôi làm thủ tục nhập viện?” Anh lại cắt ngang lần nữa. “Như vậy không phải lại càng kỳ quái sao, tôi là người bị hại, cho dù hôn mê bất tỉnh, thân phận của tôi cũng có cảnh sát giúp tôi tra ra được, căn bản không cần cô nói dối, còn nữa, từ đầu tới cuối tôi cũng không thấy cảnh sát xuất hiện, tại sao?”

Trương Nhân Tịnh cắn cắn môi dưới, mãi lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Bởi vì tôi không báo cảnh sát.”

“Không báo cảnh sát? Như vậy cô còn dám nói không phải cô không muốn chịu trách nhiệm?” Anh hừ một tiếng, bày ra bộ dạng tôi có lý, nhất định không tha cho cô.

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm, tôi thề.” Cô nói, mặt thành khẩn.

“Được, vậy cô nói cô sẽ chịu trách nhiệm thế nào?” Anh hỏi cô.

“Tiền thuốc men tôi sẽ trả giúp anh, tôi cũng sẽ tặng anh một bao lì xì để anh đuổi vận xui, để tỏ rõ thành ý, bao lì xì này tuyệt đối sẽ không quá nhỏ.” Cô bảo đảm.

“Không quá nhỏ là bao nhiêu?” Anh có chút tò mò với số tiền không quá nhỏ trong miệng cô.

“Ặc... sáu ngàn?”

“Cô nói bao nhiêu?” Anh nhướn cao chân mày.

“Một vạn!” Cô lập tức sửa lời.

“Cô cho rằng tôi là ăn mày sao? Có ngần đó mà còn dám nói sẽ không quá nhỏ?” Anh cười như không cười, châm chọc nói.

“Một vạn tệ rất nhiều đó, là tiền sinh hoạt hai tháng của tôi đấy...” Cô không nén nổi liền cãi lại.

“Một trăm vạn.” Không muốn để bản thân mình có cơ hội mềm lòng, anh lập tức ra giá.

“Cái gì?” Cô thất thanh, lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

“Nếu cô không đồng ý thì báo cảnh sát xử lý, tôi cho cô lựa chọn.” Anh mặt không đổi sắc nói với cô.

“Anh! Anh muốn vợ vét hết tài sản của tôi sao?” Cô nhìn chằm chằm vào anh, lên án. Một trăm vạn? Sao anh ta không đi cướp đi?

“Cô có thể lựa chọn báo cảnh sát xử lý, tôi không ngại.” Anh nhún vai một cái, “Tai nạn giao thông không báo cảnh sát xử lý, việc này bày tỏ, cô nhất định là có vấn đề, cô lái xe lúc say rượu đúng không? Hay là lúc đó trên xe có hàng cấm? Súng ống? Ma túy? Hay là lúc đó trên xe có người chết? Tôi thật sự cảm thấy cô rất khả nghi!”

“Anh không được ngậm máu phun người, nói lung tung!” Cô nắm chặt quả đấm, hai tay không biết vì dùng sức quá độ, hay là vì quá tức giận mà hơi run rẩy.

“Có phải tôi nói lung tung hay không, chờ cảnh sát đến điều tra xong thì sẽ rõ thôi! Tôi còn nhớ địa điểm xảy ra tai nạn, cảnh sát muốn xem máy theo dõi ở xung quanh đó chắc cũng không phải việc gì khó.” Anh vẫn ung dung nói.

Trương Nhân Tịnh mặt không còn chút máu nhìn anh chằm chằm, vừa nghĩ tới việc phải đối mặt với cảnh sát, trong lòng cô liền cảm thấy hoảng hốt, nhói đau.

“Anh... Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cô hỏi anh, “Ít nhất tôi không gây chuyện rồi chạy, còn đưa anh đến bệnh viện, thấy anh mất trí nhớ còn đưa anh về nhà chăm sóc, anh không thể lấy oán báo ân.”

“Lấy oán báo ân? Không ngờ cô cũng có tài biến đen thành trắng.”

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cô nhìn anh gằm nhẹ, hỏi lại lần nữa. “Có phải hôm qua anh nghe tôi đề cập tới một trăm vạn tiền bồi thường của ông nội tôi cho nên mới nảy ra chủ ý này đúng không?” Cô hỏi anh, nhưng không đợi anh trả lời, vừa giận không thể làm gì được anh: “Tôi nói cho anh biết, một trăm vạn đó đã bị chị em tôi dùng hết mấy năm trước rồi, đừng nói một trăm vạn, bây giờ anh đòi tôi bồi thường anh mười vạn... Không, năm vạn, tôi cũng không có đâu!”

Thấy anh không cử động, cô nói thêm một câu, “Nếu không tin tôi có thể đưa sổ tiết kiệm của tôi cho anh xem!”

“Tại sao cô không chịu báo cảnh sát, không lẽ cô thật là tội phạm bị truy nã?” Anh trầm mặc một lát, không kìm nổi tò mò, đành hỏi cô.

“Anh mới là tội phạm bị truy nã!”

“Vậy tại sao không chịu báo cảnh sát mà phải ở đây mặc cả với tôi?”

Trương Nhân Tịnh mím chặt môi, nhìn anh, trong lòng buồn bực không muốn trả lời.

“Được rồi, nể tình tối hôm qua cô nấu bữa tối rất hợp khẩu vị của tôi, tôi có thể cho cô thêm một lựa chọn nữa.” Anh nói.

“Lựa chọn gì?” Cô giống như đột nhiên túm được một cái phao cứu sinh, nhìn anh không chớp mắt hỏi.

“Một trăm vạn đó, cô có thể trả theo kỳ.”

Cô cứng lưỡi, há hốc mồm, trợn mắt nhìn anh một hồi lâu, không nhìn được, cắn răng nghiêng lợi nói: “Moá! Đây mà coi là lựa chọn khác?”

“Cô thấy thế nào?” Anh hơi sững sốt một chút, lăm lét nhìn trái nhìn phải rồi hỏi.

Móa! Thấy cái đầu anh! Trương Nhân Tịnh không kìm nổi cơn giận, thâm mắng trong lòng.

“Bất kể anh chia thành bao nhiêu kỳ tôi cũng không có tiền trả cho anh, tôi không có tiền!” Cô nói chắc như đinh đóng cột, thiếu chút nữa thì nói “Không có tiền, chỉ có mạng thôi”!

“Tôi cũng đâu có nói một trăm vạn này cô phải trả bằng tiền đâu.” Anh nhìn cô, ung dung ném ra một câu.

Đầu tiên là Trương Nhân Tịnh trợn tròn hai mắt, sau đó thì toàn thân cứng đờ, bất giác đưa hai tay lên ôm trước ngực, lui về phía sau một bước dài, vẻ mặt đầy phòng bị.

“Trời ạ, cô nghĩ đi đâu vậy, cô thật sự cho rằng tôi sẽ có hứng thú với một cây gậy trúc sao?” Tiết Hạo Nhiên trợn mắt, nhìn lên trần nhà, lăm bầm nói.

Trương Nhân Tịnh nghe thấy lời của anh, mặt lập tức đỏ bừng. Ừ, cô cao và gầy nhưng cũng không thăm đến mức nhìn giống cây gậy trúc nha! Nào có cây gậy trúc nào có bộ ngực 34C hả? Ghê tởm! Khốn kiếp!

“Anh phải nói cho rõ ràng, nếu không trả bằng tiền, vậy anh muốn tôi lấy cái gì trả hết một trăm vạn?” Cô hung tợn, trừng mắt với anh hỏi.

“Một tháng hai vạn tiền mướn cô và mướn căn phòng này, thế nào?” Anh quan sát bốn phía, từ từ mở miệng.

“Cái gì?” Cô giương mắt nhìn anh.

“Lại thêm hai vạn tiền lương mời cô làm quản gia cho tôi.” Anh nói tiếp: “Dĩ nhiên, cô vẫn có thể làm tiếp công việc hiện tại, công việc quản gia làm sau khi cô tan sở và những ngày nghỉ. Công việc của cô là chăm lo cho cuộc sống của tôi, bao gồm thu xếp ngày ba bữa cơm, xử lý việc nhà, thế nào?”

Trương Nhân Tịnh nhú chặt chân mày nhìn anh, cảm thấy da đầu tê tê, vì cô nghĩ mãi vẫn không rõ, anh làm như vậy rốt cuộc là muốn làm gì? Anh có ý đồ gì đây?

Hai vạn tiền thuê phòng cộng thêm hai vạn tiền lương làm quản gia, chỉ cần để anh ta ở đây thì một tháng cô có thể thu được bốn vạn, nhưng tính thì tính thế thôi, căn bản anh ta không cần trả cho cô một đồng nào, chỉ cần dùng tiền cô bồi thường anh ta thôi, ặc, ước chừng anh ta có thể ăn không ở không ở đây những hai mươi lăm tháng, hừ, thật biết tính toán đấy!

Nhưng vấn đề là, chuyện này đối với anh có cái gì tốt, cô hoàn toàn không nghĩ ra, cũng không nghĩ ra lý do anh ta làm như vậy.

Chẳng lẽ anh ta lại có hứng thú với cô?

Ha ha ha, cô còn chưa học được cách làm sao để dát vàng lên mặt, nên dĩ nhiên là cô sẽ không nghĩ như thế, nhưng cô vẫn rất buồn bực vì không nghĩ ra lý do anh ta cứ phải ở lý trong nhà của cô.

Cô nghĩ không ra, thật sự là nghĩ không ra!

“Thế nào, cô muốn đến đồn cảnh sát? Hay là muốn chọn phương án trả tiền định kỳ?” Anh hỏi cô.

Cô nhú chặt chân mày, im lặng một lát mới đưa ra điều kiện: “Tiền trả định kỳ và lý do trả tôi muốn anh viết giấy trắng mực đen rõ ràng, còn nữa, tôi cũng muốn thêm vào đó một số quy định khi ở chung”

“OK” Anh gật đầu đồng ý.

Cô hít sâu một hơi, nghĩ thầm, chỉ có thể coi ngựa chết như ngực sống mà chữa thôi.

“Vậy thì tốt, bây giờ chúng ta sẽ viết!” Cô nói.

Trương Nhân Tịnh xách theo túi lớn túi nhỏ về nhà, nét mặt cô chỉ có thể dùng hai từ giận dữ để hình dung, khiến mỗi người đi đường đi ngược hướng với cô ai cũng không tự chủ mà tránh sang bên cách cô hai bước chân.

Đúng là một cô gái đáng sợ, không phải cô ấy tức vì vừa mới đổ máu mua đồ thì tức vì cái gì? Thái độ của nhân viên phục vụ không tốt? Không dành được sản phẩm có số lượng hạn chế? Hay đang mua đồ không cẩn thận bị móc bóp? Tóm lại, vẫn nên cách xa cô ấy một chút

~Những người đi đường ai cũng nghĩ như thế, nhưng nếu bọn họ để Trương Nhân Tịnh biết được bọn họ nghĩ như vậy, nhất định cô sẽ trực tiếp tặng họ một tiếng “móa”, còn hung hăng mà thui bọn họ một cước nữa.

Đổ máu mua đồ cho hần! Nếu cô mua đồ cho cô thì tốt rồi, coi như cô nổi hứng một lần đi, nhưng vấn đề là đồ cô đang xách trên tay không phải đồ của cô, mà tất cả đều là của tên khốn kia, hơn nữa, còn là dùng tiền của cô để mua!

Bản thỏa thuận kia, từ lúc cô kí tên đến giờ còn chưa được một ngày mà cô đã hối hận muốn chết!

“Cô không thấy công việc của quản gia là thỏa mãn tất cả sinh hoạt hàng ngày của chủ nhân sao? Hiện tại tôi cần quần áo, cô đi mua giúp tôi đi.”

“Tiền? Cô nợ tôi một trăm vạn, lại còn dám hỏi tôi tiền? Sau này mặc kệ tôi muốn cô mua cái gì thì cứ trực tiếp trích từ một trăm vạn đó, đừng đòi tôi tiền nữa. Còn nữa, cô nhớ phải ghi lại, tránh cho cô trộm tiền của tôi.”

Tên khốn kiếp, cô chưa từng gặp người nào mặt dày hơn anh ta, anh ta căn bản là ác ma, tên khốn kiếp!

Cô vừa tức giận vừa đi về hướng nhà mình, mỗi một bước đi đều vô cùng mạnh mẽ, giống như dưới chân không phải là mặt đường mà là mặt của tên khốn kia.

“Tôi tên là Tiết Hạo Nhiên, Hạo Nhiên trong Hạo Nhiên Chính Khí.”

Nhớ tới lời giới thiệu của hần, cô kiềm chế không nổi lại lộ ra vẻ mặt chán ghét, còn Hạo Nhiên Chính Khí cơ đấy, là tà ma ngoại đạo thì có, là ma quỷ, ma khí thì có!

“Tất cả quần áo đều phải là đồ chính hiệu sao? Được thôi, Gia Nhạc Phúc cũng là một loại hàng hiệu mà, tôi xem anh còn dám không mặc không!” Cô vừa leo cầu thang, vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cuối cùng cũng về đến nhà, cô khẽ thở ra một cái, đặt túi lớn túi nhỏ trong tay xuống, lấy chìa khóa mở cửa nhà, chỉ thấy Tiết ác ma đang nằm vắt chân trên ghế sofa trong phòng khách xem tivi.

“Cô đã về rồi? Đi thật là lâu. Quần áo tôi cần đâu?” Nhìn thấy cô trở lại, Tiết Hạo Nhiên lật người ngồi dậy, chìa tay về phía cô đòi quần áo. Cả ngày hôm qua anh đã không tắm khiến toàn thân đều khó chịu, hận bây giờ không thể lập tức cầm quần áo vọt vào nhà tắm đặc biệt tắm rửa một phen.

Trương Nhân Tịnh không nói hai lời, lập tức ném một túi lớn về phía anh.

“Đây là cái gì?” Tiết Hạo Nhiên giơ tay bắt được, nghi ngờ hỏi. Nếu như anh không nhìn lầm thì loại túi này là của cửa hàng đa dạng về hàng hóa dịch vụ, anh cũng đâu có muốn cô mua giúp anh loại quần áo này?

“Là cái gì??? Mặc hay không thì tùy anh!” Bỏ lại những lời này xong, cô không để ý đến anh nữa, xách những chiếc túi còn lại đi về phía phòng bếp.

“Đây là loại quần áo gì chứ?” Không được bao lâu, phía sau lại truyền tới tiếng cầu nhàu khó chịu của anh.

“Là quần áo của anh, không lẽ anh không nhận ra được sao?” Cô để đồ trong tay xuống, xoay lại nhìn anh.

“Những thứ này không phải đồ tôi muốn! Tôi đã nói với cô không phải quần áo chính hiệu thì tôi sẽ không mặc...”

“Ai nói Gia Nhạc Phúc không phải hàng hiệu? Anh tùy tiện kéo một người trên đường lại hỏi đi, xem có ai chưa từng nghe thấy ba chữ Gia Nhạc Phúc này không.” Nàng lập tức cắt ngang.

“Cô cố ý làm trái lời của tôi có phải không?” Anh nhìn cô chăm chăm, lạnh giọng hỏi lại.

“Anh cho là tôi ăn no không có chuyện gì làm sao?” Cô hếch môi lên, lộ ra vẻ mặt khinh thường.

“Vậy tại sao cô phải làm như vậy?”

“Bởi vì tôi không có tiền!” Cô lười phải quần xem anh có cái phản ứng khỉ gió gì, ngay sau đó lại nói tiếp cho anh biết, “mấy bộ quần áo kia, anh mặc hay không thì tùy anh, anh muốn tôi móc tiền túi ra mua hàng hiệu cho anh thì tôi tuyệt đối không mua, muốn mua thì anh tự mình đi mà mua. Còn nữa, đừng hỏi tôi tiền, bởi vì tôi không có tiền.”

“Đừng quên cô còn nợ tôi một trăm vạn.”

“Thì sao nào? Chỉ cần để cho anh ở lại nơi này ăn uống chùa hai lăm tháng là được.”

Tiết Hạo Nhiên cả người cứng đờ, nhất thời bị ba chữ “ăn uống chùa” của cô làm cứng họng, không phản bác lại được.

3. Chương 3

Tắm rửa xong, Tiết Hạo Nhiên cảm thấy cả người sảng khoái hơn rất nhiều, nhưng cảm giác này chẳng qua cũng chỉ là thân thể mang đến cho anh thôi, còn tâm tình của anh thì tẻ hết mức, nhất là khi cúi đầu xuống nhìn thấy quần áo trên người mình đều là quần áo rẻ tiền.

Chất vải xù xì, thô cứng, hoa văn nhàm chán, nhìn thế nào cũng không vừa mắt, tuyệt không xứng với anh, nhưng rất cuộc vì sao anh lại có thể mặc bộ quần áo này lên người đây?

Phải biết từ khi anh nhận thức được tới nay, anh chưa bao giờ mặc lên người loại quần áo hoặc dùng đồ vật gì thấp hơn một ngàn tệ, cho nên hiện tại anh rất buồn bực, rất giận, nhưng lại không thể giải thích được, anh không hiểu nổi cô nghĩ gì mà có thể để anh mặc loại quần áo giá rẻ này.

Thật, càng nghĩ càng nổi giận, tựa cái cảm giác mình thua cuộc rồi còn bị nắm mũi dắt đi, nếu như anh không hành động để cô hiểu hiện tại trong nhà này, ai mới là chủ nhân thì anh cảm thấy rất khó chịu.

Không sai, chính là như thế!

Đúng lúc, anh cũng có chuyện khác muốn nói với cô đây, xử lý một lần đi.

Tiết Hạo Nhiên ra khỏi phòng, tìm được Trương Nhân Tịnh trong phòng bếp, cô đang chuẩn bị bữa tối, anh nói với cô: “Trong nhà nóng chết đi được, tại sao không lắp máy lạnh? Tôi muốn một cái máy lạnh.”

“Có tiền anh có thể lắp nha.” Trương Nhân Tịnh nhìn anh một cái, lạnh nhạt nói.

“Nhà là của cô, lắp máy lạnh nên do cô trả tiền.”

“Tôi không thấy nóng, không cần phải lắp máy lạnh.”

“Nhưng tôi thấy nóng.”

“Đó là chuyện của anh.”

“Một tháng hai vạn tiền thuê phòng nhưng ngay cả máy lạnh cũng không có, như vậy cũng nghe được sao?” Anh cắn răng nói.

“Lúc kí bản thỏa thuận anh đã biết nhà này không có máy lạnh rồi.” Cô nhàn nhạt nói.

“Tôi không biết.”

“Đó là vấn đề của anh, không liên quan đến tôi. Nếu anh thật sự không hài lòng về nơi này, có thể dời đi, kiếm nơi ở có máy lạnh, tôi sẽ không ngăn cản anh.”

“Cô sẽ trả tiền thuê phòng hộ tôi sao?”

“Tôi nói trả giúp anh khi nào? Tôi đã cho anh thuê phòng rồi, trong thỏa thuận đã ghi rõ, anh có thể ở lại nơi này, tôi sẽ không đuổi anh đi, là anh không chịu được, liên quan gì đến tôi?” Cô đang bận rộn nhưng vẫn ung dung nói.

“Tóm lại nói một câu, cô không chịu chi tiền lắp máy lạnh có phải không?” Anh nhìn cô chằm chằm, hỏi.

Cô chẳng nói đúng hay sai mà nhún vai một cái, trong lòng đang không ngừng cầu khẩn: đi nhanh đi, đi nhanh một chút, nhà tôi nhỏ không thể chứa chấp được con người tự tôn mình là Đại Phật như anh...đi nhanh một chút đi.

“Tôi biết rồi.” Anh nhìn cô rất lâu, sau đó xoay người rời đi.

Trương Nhân Tịnh hoàn toàn không hiểu câu cuối cùng của anh “tôi biết rồi” là có ý gì, cũng lười để ý đến anh.

Dù sao muốn cô bỏ tiền ra lắp máy lạnh thì cô tuyệt đối không làm được, thứ nhất lãng phí tiền, thứ hai lãng phí điện, thứ ba là cô thật sự không sợ nóng, có quạt điện như vậy là đủ rồi, còn vị Tiết đại gia này, nếu anh ta thật sự không chịu nổi cuộc sống không có máy lạnh, vậy có thể rời đi, cô cầu còn không được nữa là.

Vậy mà, tuy cô biết chuyện này không dễ dàng giải quyết như vậy, nhất định còn chuyện khác, nhưng lại không ngờ “chuyện khác” đó lại đến nhanh như vậy, hơn nữa còn suýt chút nữa khiến cô tức điên lên.

Hôm sau tan sở về nhà, không chỉ có một mình Tiết Hạo Nhiên đợi cô ở nhà mà còn có thêm ông chủ Hành – ông chủ cửa hàng đồ điện – đợi cô về để thu tiền, Tiết ác ma lại thừa dịp cô đi làm mà lén lút tìm người đến nhà lắp hai cái máy lạnh, phòng khách một cái, phòng của anh ta một cái, tổng cộng hết ba vạn hai.

“A~~” phản ứng của cô là lập tức hét chói tai, bởi vì nếu không làm như vậy, cô sợ mình sẽ không tìm được tức giận mà xông tới bóp chết kẻ đang ngồi hưởng thụ trên ghế sofa kia.

“Máy lạnh vẫn luôn là giấc mộng của cô ấy, cô ấy mừng quá nên mới có thể hét chói tai như vậy.” Tiết Hạo Nhiên giải thích với ông chủ Hành – người bị tiếng hét chói tai của cô hù sợ.

“Tôi quá vui mừng?” Trương Nhân Tịnh bỗng nhiên ngừng hét, không kiềm nổi giận quay đầu trừng anh, lớn tiếng chất vấn.

“Anh biết em rất vui, nhưng ông chủ Hành đã ở đây đợi em một lúc lâu rồi, em nhanh nhanh trả tiền cho ông chủ Hành đi.” Anh mỉm cười nói.

“Tiền?” Cô cắn răng nghiêng lợi hỏi.

“Trời ạ, đừng nói với anh là em quên rút tiền nhé, em yêu?” Anh khoa trương diễn, “Cũng may, anh đã sớm biết chứng mau quên của em, vừa rồi đã sang nhà thím Vương ở bên cạnh mượn tiền rồi. Ông chủ Hành, thật xin lỗi, làm phiền ông theo tôi sang nhà bên cạnh, tôi sẽ vay tiền trả cho ông.” Nói xong, anh tự mình đi ra cửa.

Ông chủ Hành mặt mờ mịt, không biết phải làm sao, sau khi nhìn nữ chủ nhà một cái cũng đi theo Tiết Hạo Nhiên ra ngoài. Ông có là người chậm hiểu cũng có thể nhận ra hai vợ chồng này có quan điểm bất đồng về việc lắp máy lạnh, nhưng hiện tại ông chỉ muốn nhanh nhanh thu được tiền, tuyệt đối không muốn bị cuốn vào cuộc chiến của hai vợ chồng nhà này.

Năm phút đồng hồ sau, khóe miệng Tiết Hạo Nhiên khẽ nhếch lên, khoan thai vào nhà.

“Thế nào? Có máy lạnh rất thoải mái phải không?” Anh không nhìn nét mặt tức giận của cô, mỉm cười nói.

“Tôi tuyệt đối sẽ không trả khoản tiền này.” Trương Nhân Tịnh cắn răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn anh.

“Hôm qua cô đã nói câu này rồi, cho nên tôi cũng không trông cậy vào việc cô sẽ trả khoản tiền này, vậy trích từ một trăm vạn cô nợ tôi đi, tôi trả.” Anh hào phóng nói, dừng lại một chút lại nói tiếp, “Đúng rồi, phải nhớ trả tiền cho thím Vương ở bên cạnh, nếu cô không muốn trả một lần hết ba vạn hai, tôi cũng đã bàn với thím Vương rồi, lãi là 2%, mỗi tháng cô phải trả ẹ Vương 640 tệ.”

“Tiết Hạo Nhiên! Anh đừng quá đáng!” Trương Nhân Tịnh không kiềm nổi giận hét lên. Lãi là 2%? Tại sao anh ta dám cam kết như vậy? Tại sao anh ta không làm cướp đi, anh ta tưởng cô mở ngân hàng chắc?

“Tôi chỉ muốn lắp một cái máy lạnh thôi, hơn nữa tiền cũng là do tôi – khách trọ này trả, có chỗ nào quá đáng? Ngược lại, cô là quản gia mà không biết lớn nhỏ, la to nói lớn với chủ nhân, này mới gọi là quá đáng đấy!” Anh ung dung, chậm rãi nói.

Trương Nhân Tịnh dùng sức hít sâu, ngực phập phồng liên hồi, tức đến muốn học máu.

“Đúng rồi, mỗi tháng trả thím Vương 640 tệ này cũng đừng ghi lại, cô nợ tôi một trăm vạn cũng trả theo từng kỳ, tôi không tính lãi với cô, 640 tệ này cô tự trả cũng đúng lắm.”

“Móa!” Cuối cùng, Trương Nhân Tịnh cũng không kiềm chế nổi nữa: “Móa! Móa! Móa!”

“Rốt cuộc cô muốn làm gì?” Tiết Hạo Nhiên lăm lét nhìn phải ngó trái, không hiểu hỏi.

“Má!” Cô căm tức nhìn anh, nói rõ thành tiếng.

Tiết Hạo Nhiên ngẩn ngơ, đột nhiên hiểu ra cô nói “móa” là nói lái của “má” – một từ khó nghe dùng để mắng chửi người khác! Cô mắng hấn!

“Cô là con gái mà ăn nói như vậy sao?” Anh cau mày nói.

Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, không nói gì xoay người đi về phía cửa lớn.

“Chờ một chút! Cô đi đâu vậy?” Anh sững người, thấy cô xoay người đi thì thốt lên hỏi theo bản năng, nhưng trả lời anh chỉ có âm thanh cô dùng sức sập cửa.

“Ầm!”

Nhìn cánh cửa khép chặt trước mắt, cảm giác sảng khoái lúc nãy chợt tan biến hết, ngược lại Tiết Hạo Nhiên còn hơi hối hận.

Có phải thật là anh quá đáng không? Biết rõ hoàn cảnh của cô, biết rõ nguyên nhân cô tiết kiệm tiền bạc, vẫn còn buộc cô xài tiền bậy bạ...

Không đúng, không đúng, mua máy lạnh tuyệt đối không phải là xài tiền bậy bạ, đó là nhu phẩm cần thiết của cuộc sống, ngay cả nhà cô cũng mua, không lý nào lại không trả nổi tiền mua hai cái máy lạnh, nếu như vậy mỗi ngày cô cực khổ kiếm tiền làm gì?

Thật ra, anh làm như vậy một phần cũng là vì nghĩ cho cô, mùa hè mỗi năm càng lúc càng nóng, hàng năm cũng có không ít người chết vì nóng, cô không thể vĩnh viễn không lắp máy lạnh được.

Huống hồ tiền mua hai cái máy lạnh này thật ra thì anh cũng chỉ để cô tạm trả mà thôi, sau này khi anh trở về sẽ trả lại tiền cho cô, mà hai cái máy lạnh này chỉ có thể xem như quà anh tạ lễ thời gian qua đã quấy rầy cô. Đối với cô mà nói, chỉ có lợi chứ không có hại! Móa

Đột nhiên, anh dường như có thể nghe thấy tiếng khinh thường của cô, không đồng ý nguyên rủa một tiếng, sau đó chính là cô lạnh lùng cao giọng chất vấn anh “chỉ có lợi chứ không có hại sao? Vậy tiền điện khi dùng máy lạnh đâu? Anh cũng muốn trả luôn phải không? Móa!”

Tiết Hạo Nhiên cười khê, không biết tại sao, mình mới ở chung với cô được mấy ngày thôi nhưng lại giống như mình đã quen biết cô mười năm, hoàn toàn có thể hình dung ra tất cả mọi phản ứng của cô.

Trương Nhân Tịnh, đúng là một cô gái kỳ quái.

Nhìn bề ngoài, rõ ràng chỉ có thể lấy bốn chữ “nhỏ nhắn, nhu nhược” để hình dung về cô, chiều cao chưa tới 1m60, cân nặng, theo anh nghĩ nhiều lắm là hơn bốn mươi, tay chân mảnh khảnh, yếu đuối, nhưng kết quả thế nào?

Vừa tốt nghiệp trung học đã phải tự lực cánh sinh, còn phải kiêm luôn chức vụ cha, mẹ, chăm sóc cậu em trai nhỏ hơn cô ba tuổi cũng vừa mới lên trung học. Trong hoàn cảnh như vậy, mà năm hai mươi lăm tuổi phải dựa vào chính mình mua nhà, sau đó, mở miệng ngậm miệng liền không ngừng “móa!”, hoàn toàn phù hợp với câu nói “nhìn người không thể nhìn bề ngoài”.

Nhớ đến đáng về cô nguyên rửa anh, anh không nhìn được lại bật cười, lắc lắc đầu, thật sự anh chưa từng gặp cô gái nào như cô, bên ngoài mềm yếu nhưng bên trong lại rất mạnh mẽ.

Nhắc mới nhớ, rốt cuộc cô đi đâu vậy? Chẳng lẽ cô quên cô thân là quản gia, phải làm cơm tối cho anh rồi sao? Hay căn bản là cô cố ý muốn trả thù anh, muốn anh chết đói?

Đúng là thất sách, tại sao anh lại quên ba bữa cơm của anh là do cô phụ trách đây?

Nếu như cô tức giận, không chuẩn bị ngày ba bữa cơm cho anh nữa, vậy chẳng phải là anh sẽ chết đói sao? Bởi vì từ ngày hôm đó anh ra ngoài, trên người chỉ có một ngàn tệ, nói một cách khác, bây giờ toàn bộ tài sản của anh chỉ có một ngàn tệ, căn bản là anh không thể làm căng được mấy ngày.

Ừm, để ngừa ngộ nhỡ, anh nên kiếm việc gì đó để làm, để có thêm thu nhập mới được.

Khi anh còn đang nghĩ nên tìm việc ở đâu thì cửa chính kêu “rắc” một tiếng rồi bị kéo ra, Trương Nhân Tịnh từ ngoài cửa đi vào.

“Cô đã về rồi.” Anh vui vẻ nói, sau đó hỏi tiếp, “Vừa rồi cô đi đâu thế?”

Cô không trả lời, trực tiếp ném đồ trên tay về phía anh.

Anh nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đón được món đồ cô quăng tới, sau đó cúi đầu nhìn, là một gói mì ăn liền.

“Đây là cái gì?” Anh không hiểu hỏi cô.

“Bữa tối của anh.” Cô lạnh lùng nói.

Anh sững người, không tin bật thốt lên: “Sao có thể như vậy?”

“Khó chịu thì anh đuổi tôi đi.” Cô lạnh lùng bỏ lại một câu, rồi xoay người đi về phòng, “rầm” một tiếng, cửa phòng đã đóng lại.

Nhất thời, Tiết Hạo Nhiên khóc không ra nước mắt, chỉ có thể nhìn gói mì ăn liền trên tay mình rồi cười khổ.

Cô quả nhiên là cố ý muốn trả thù anh, muốn anh phải chết đói, một gói mì ăn liền mà nói là bữa tối? Thật sự là quá ác độc mà!

Tiết Hạo Nhiên phát hiện anh sai rồi, quá sai lầm rồi, với tính cách của Trương Nhân Tịnh, cô muốn trả thù anh làm sao có thể chỉ hành hạ thân thể anh, mà là hành hạ cả tinh thần anh đây này!

Chết đói chỉ là mở màn mà thôi, để cho anh phải tự trách, phải cắn rứt, làm cho anh đau lòng mới là trọng tâm, hành hạ tinh thần của anh mới chính là tâm ý của cô.

Bữa sáng, bánh mì nướng và nước lọc.

Bữa trưa, từ thứ hai đến thứ sáu cô đi làm, anh không rõ lắm, nhưng hai ngày cuối tuần đều giống nhau, lại là bánh mì nướng và nước lọc.

Bữa tối, mì ăn liền hoặc đồ đông lạnh, trọng điểm là, những thứ đó không có dinh dưỡng, sao cô có thể ăn mãi được?

Thấy cô ngày ba bữa ăn uống như vậy, anh mới thật sự cảm thấy người cô muốn bỏ đói là chính cô chứ không phải anh.

“Cô muốn giảm cân hay là muốn chết đói?”

Đúng, vì anh không chịu nổi nữa khi nhìn cô tự làm khổ mình mà mở miệng hỏi cô, kết quả cô lại lạnh lùng đáp: “Tôi đều không muốn.”

“Nếu không muốn, tại sao lại chỉ ăn ít như vậy?” Anh hỏi cô.

“Bởi vì tôi không có tiền.”

“Anh nhất thời không thể nói gì, chỉ muốn học cô mắng người “móa”!”

Cô căn bản là cố ý muốn lương tâm anh phải lo lắng, phải cắn rứt mới ngược đãi mình như vậy, nói cái gì mà không có tiền, trừ tối hôm đó cô đang bực bội mới cho anh ăn mỳ ăn liền ra, còn lại chẳng phải đều như thường lệ chuẩn bị cơm tối cho anh sao? Tại sao lại không có tiền? Đơn giản, cô làm như vậy đúng là muốn anh hối hận, đau lòng vì chuyện tốn tiền lấp hai cái máy lạnh này.

Hôm sau thím Vương chứng thực anh mượn ba vạn hai, ngay đêm hôm đó cô đã trả tiền cho thím Vương, không thiếu một đồng, sao còn nói không có tiền?

Không cần để ý tới cô ấy. Anh tự nói với mình, cô muốn làm khổ mình thì mặc kệ cô, dù thế nào đi nữa, chỉ cần mình không thẹn với lương tâm là được.

Nói thì nói như vậy, nhưng mỗi ngày nhìn cô gặm bánh mì nướng trước mặt anh, tâm tình anh liền vô cùng, vô cùng khó chịu.

Cô gái đáng ghét này! Nếu như mục đích của cô là muốn anh khó chịu, cho dù có mở máy lạnh, tâm tình anh cũng không sáng khoái hơn được, vậy thì cô đã thành công rồi đó.

“Có thể ăn cơm”

Giọng cô lạnh lùng vang lên trong phòng ăn, anh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bàn ăn đã bày sẵn ba món mặn một món canh, còn cô quay lưng về phía anh, đang dọn dẹp đồ trên kệ bếp.

Anh đứng dậy khỏi salon trong phòng khách đi về phía bàn ăn, nhưng không lập tức ngồi xuống ăn cơm mà đứng tựa vào cạnh cửa, đợi cô dọn dẹp xong.

Đợi năm phút đồng hồ, cuối cùng cô cũng lau khô tay, cởi tạp dề ra, nhưng cô lại làm như không trông thấy anh, không nói một câu liền đi qua trước mặt anh, khiến anh không tức giận giữ chặt một cánh tay của cô.

“Làm gì?” Cô mặt không biểu cảm hỏi.

“Ngồi xuống ăn cơm.” Anh ra lệnh.

“Đó là cơm tối của anh, không phải của tôi.”

“Nếu cô làm như vậy là vì muốn tôi đau lòng, để tôi cảm thấy hối hận, vậy thì cô đã đạt được mục đích rồi. Cho nên, cô có thể dừng loại khổ nhục kế tự làm khổ mình này lại rồi.” Anh nhìn cô không chớp mắt nói.

“Tự làm khổ mình? Khổ nhục kế? Anh nghĩ vậy tôi cũng không ngạc nhiên cho lắm, anh tưởng tôi cũng giống như anh, mỗi ngày ăn no rảnh rồi không có việc gì làm sao?” Cô phản bác.

“Cô nói chuyện nhất định phải chế giễu người khác sao?” Anh tức giận nói, chợt hít sâu một hơi rồi quay lại chuyện chính, “Nếu không phải khổ nhục kế, mỗi ngày cô gặm bánh mì nướng trước mặt tôi là có ý gì?” Anh hỏi cô.

“Tôi đã nói rồi, bởi vì tôi không có tiền.”

Móa! Anh thiếu chút nữa không nhận được mà học cô mắng người.

“Một bữa cơm một người ăn hết bao nhiêu tiền? Đừng nói với tôi trên người cô ngay cả một trăm tệ cũng không có.” Anh trợn mắt nói.

“Anh nói một bữa cơm một người ăn không đáng bao nhiêu tiền, còn nếu hai mươi bữa, ba mươi bữa thì sao đây? Trên người tôi thực sự còn hơn một ngàn tệ, nhưng một ngàn này tôi còn phải xài đến ngày trả lương của tháng sau. Nhất định anh chưa từng phải chịu đói, chưa từng phải lo nghĩ bữa tiếp theo sẽ ăn cái gì chứ gì? Đối với tôi mà nói, ăn cái gì không quan trọng, chỉ cần có đồ ăn, không để bụng đói là đủ rồi.”

Nói xong, cô dùng sức thoát ra khỏi tay anh, xoay người đi tới phòng khách, ngồi xuống ghế salon, lấy bánh mì nướng trên bàn trà lên ăn.

Tiết Hạo Nhiên ngậy ra như phồng, đứng im tại chỗ, sắc mặt muốn khó coi bao nhiêu thì có bấy nhiêu khó coi. Những lời vừa rồi của cô khiến anh có cảm giác anh vừa ngu ngốc lại vừa ngu xuẩn, hệt như Nhị Thế Tổ - tự cho là mình cái gì cũng đúng nhưng thực ra lại là cái gì cũng không biết.

Có lẽ ở trong mắt cô, anh chính là một người như vậy?

Anh thấy rất bức bối, nhưng lại không thể phản bác, bởi vì cô nói đều không sai, đời này thực sự anh chưa bao giờ bị đối, cho nên không thể hiểu được cách làm của cô.

Nhưng đó cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là cô cũng không phải không có công việc, không có thu nhập, gặp khó khăn có thể mượn tiền bạn bè xoay sở mà, tại sao cứ phải mỗi ngày gặm bánh mì nướng cho xong bữa chứ? Đúng là già mồm át lý lẽ mà, thiếu chút nữa anh bị cô gạt rồi.

“Không có tiền thật sao? Cô cầm đi, đây là một ngàn tệ, cô không cần phải gặm bánh mì nướng mỗi ngày nữa!” Anh đi tới trước mặt cô, lấy một ngàn tệ trong túi ra đưa cho cô.

“Tôi không lấy tiền của anh!” Cô cự tuyệt, đặt tiền lên bàn.

“Sau đó để cô không đủ dinh dưỡng hoặc kiệt sức ngã xuống thì đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người tôi sao?”

“Sức khỏe của tôi rất tốt, anh không cần phải lo lắng.”

“Đáng tiếc, trời xanh luôn không cho người ta toại nguyện.” Nói xong, anh nhanh chóng giật lấy bánh mì nướng trên tay cô, tịch thu luôn cả túi bánh mì trên bàn, “Đi ăn cơm, nếu để tôi thấy cô ăn bánh mì nướng thay bữa trưa hoặc bữa tối, tôi sẽ mang hết bánh mì nướng đi ngâm nước hoặc ném vào thùng rác.” Anh uy hiếp cô.

“Anh là cái gì mà quản chuyện ăn uống của tôi?” Cô giận đến mức đứng bật dậy.

“Vì tôi là chủ của cô, không muốn thuê một người bệnh làm quản gia.” Anh hùng hồn nói xong, xoay người đi về phía bàn ăn.

“Này! Tiết Hạo Nhiên! Anh đừng quá đáng!” Trương Nhân Tịnh cũng không nhịn được liền kêu lên.

Tiết Hạo Nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cô.

“Khó chịu sao? Cũng không chịu được tôi nữa sao?” Anh hỏi cô, “Vậy thì tốt quá, tôi cũng giống cô, cho nên, chuyện trả tiền theo định kỳ này tới đây chấm dứt đi, chúng ta nhờ tới pháp luật, đến đồn cảnh sát giải quyết thôi.”

“Đừng lấy cảnh sát ra uy hiếp tôi.” Trương Nhân Tịnh nắm chặt quả đấm, lạnh lùng nói.

“Tôi cho rằng cảnh sát là đây tớ của dân, chứ không phải là thứ đem ra để uy hiếp.” Anh ung dung nhìn cô nói, “Sao? Tới đồn cảnh sát giải quyết sao?”

Trương Nhân Tịnh tức đến cả người run rẩy, không hiểu nổi rốt cuộc cô đã gây ra chuyện tội lỗi gì mà lại khiến cô đụng phải tên ác ma này!

Đều là tai nạn xe cộ, mặc dù Khương Nghiên là bị người ta đụng, còn cô là đụng vào người ta, nhưng đều giống nhau là vì tai nạn xe cộ mà gặp một người đàn ông, tại sao Khương Nghiên có thể đụng phải một người đàn ông tốt, còn cô lại đụng phải một tên ác ma, không chỉ ăn của cô, ở nhà của cô, còn động một chút là lấy cảnh sát ra uy hiếp cô, rốt cuộc thì kiếp trước cô thiếu nợ anh ta cái gì đây?

Rất tức giận, rất tức giận, cô thật sự rất tức giận, nhưng lại không có cách nào chống lại sự uy hiếp của anh ta.

Cô ghét cảnh sát, chỉ nghĩ đến bọn họ thôi là buổi tối cô sẽ gặp ác mộng.

Cô biết mình có bệnh, cũng biết nguyên nhân gây ra bệnh này, cũng biết nó không phải không thể trị khỏi. Chỉ vì nó cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống sinh hoạt hàng ngày, cũng không ảnh hưởng tới sức khỏe, quan trọng là điều trị còn phải tốn tiền, mà cô cũng không biết tốn bao nhiêu, cho nên sau khi phân tích thiệt hơn cô liền quên chuyện này đi, nhưng bây giờ lại có chút hối hận.

Sớm biết cô sẽ đụng phải một tên ác ma, dù phải tốn tiền cô cũng chữa bệnh. Đúng là ngàn vàng cũng khó mua sớm biết!

“Sao? Quyết định thế nào?” Anh nhú mồm hỏi cô.

Cô thở ra một hơi, không trả lời mà đi về phía bàn ăn, lấy hành động thay cho câu trả lời.

Nhìn cô như vậy, Tiết Hạo Nhiên lén thở phào nhẹ nhõm, anh còn lo sợ cô sẽ tức đến mức bất chấp mọi chuyện luôn đấy. Có điều như vậy lại càng khiến anh tò mò hơn, rốt cuộc tại sao cô lại sợ cảnh sát như vậy?

“Nhưng tôi nói trước, chỗ thức ăn này là bữa tối nay và bữa trưa mai của anh. Nếu tôi ăn, trưa ngày mai anh chỉ có thể ăn bánh mì nướng.” Cô mặt không tỏ vẻ gì nói.

“Ăn một bữa bánh mì nướng cũng không sao, còn hơn chờ sau khi quần gia bị bệnh, ngày ba bữa cơm đều phải gặm bánh mì nướng!” Anh nhún vai trả lời.

Nếu anh ta đã nói như vậy rồi, Trương Nhân Tịnh cũng không muốn nói thêm gì nữa, cầm chén bới cơm, tự mình ngồi vào bàn ăn, cúi đầu im lặng ăn cơm tối.

Cô không nói chuyện, không có nghĩa là Tiết Hạo Nhiên không còn lời muốn nói, ngược lại, anh có một đồng lời muốn nói với cô.

“Trên bàn ngoài phòng khách có một ngàn tệ, cô cầm lấy đi mua thức ăn, sau này bữa tối tôi và cô cùng ăn. Tôi nghĩ một ngàn tệ đủ để chúng ta chống đỡ tới ngày lương của cô phải không?” Anh nói.

Cô vùi đầu ăn cơm, không trả lời.

“Đủ chưa? Nếu không đủ, tôi lại sang nhà thím Vương sát vách vay tiền, dù sao thì cũng “một lần thì lạ, hai lần là quen”. Thấy cô không để ý tới anh, anh cố ý nói.

“Không cho phép anh lại đi mượn tiền bất kỳ ai.” Cô lập tức ngẩng đầu, ánh mắt cảnh cáo nhìn anh chằm chằm.

“Không cho phép?” Anh nhướn cao chân mày.

Trương Nhân Tịnh bỗng hít sâu, ép buộc mình nhẹ giọng xuống, mở miệng một lần nữa.

“Hai ngàn tệ đã đủ chống đỡ đến ngày lương của tôi rồi, cho nên xin anh đừng vay tiền của bất kỳ ai nữa, được không? Cảm ơn anh hợp tác.” Cô bên ngoài thì cười nhưng trong lòng lại không cười nói với anh.

“Nói thật, tôi rất hoài nghi, cô thật sự túng quẫn sao? Không phải là vì muốn diễn cho tôi coi, mới cố ý giả bộ đáng thương chứ?” Anh trầm mặc một lát, như có điều suy nghĩ nói.

Cô vẫn im lặng cúi đầu ăn cơm, mặc kệ anh.

“Tôi muốn mua một cái laptop.” Được giây lát, anh chợt nói.

“Khụ.”

Cô tức giận đến mức bị sặc, nhất thời không thở được, cả gương mặt đỏ bừng.

Anh vội vàng đứng dậy rót một chén nước đưa cho cô, đồng thời nhú mồm: “Cô làm sao vậy, ăn cơm cũng bị sặc?”

“Chẳng phải bị anh làm hại sao?” Trương Nhân Tịnh vừa ho vừa nói, ho thêm mấy cái mới ngừng lại được.

“Tại sao lại tại tôi?” Anh mặt không hiểu hỏi.

“Tôi đã nói với anh tôi không có tiền, anh rốt cuộc muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa anh mới tin tôi? Còn đòi mua laptop, anh là ma quỷ sao? Muốn bức chết tôi sao?”

Cô tức giận nhìn anh chằm chằm, thật sắp không chịu nổi con người thích làm theo ý mình, xài tiền như nước này rồi. Trọng điểm là, cô thật sự không có dư tiền để cho anh ta tiêu xài.

Do dự một lát, bỗng cô đứng phắt dậy, bỏ lại một câu, “Anh chờ tôi xuống.” Sau đó nhanh chóng xoay người đi về phòng của mình, một lát sau mới ra ngoài.

“Cầm đi.” Cô ném sổ ghi chép tiền gửi ngân hàng cho anh.

“Đây là cái gì?” Anh hỏi cô.

Cô không trả lời, dù sao sự thật cũng thắng hùng biện, cô nói càng nhiều lại càng giống như cô đang nói dối, không tin thì để cho anh ta tự mình xem đi.

Cô có hai cuốn sổ ghi chép tiền gửi ngân hàng, một quyển là tiền lương ở công ty, quyển còn lại là tiền mua nhà. Anh nhìn một chút là có thể hiểu ngay thu, chi của cô, đồng thời cũng hiểu, bây giờ tiền gửi trong ngân hàng của cô cũng chỉ còn ba tệ.

Giả nghèo? Khổ nhục kế? Ngược lại, cô thật sự hi vọng là mình giả bộ.

Tiết Hạo Nhiên im lặng nhìn số tiền còn lại trong sổ một lát, sau đó trả sổ ghi chép lại cho cô, sau đó bình tĩnh đề nghị: “Cô có thể dùng thẻ tín dụng mượn tiền mua cho tôi.”

Trương Nhân Tịnh thiếu chút nữa học máu, không tin được nhìn anh chăm chăm, cô không tin anh ta lại vô liêm sỉ đến mức này.

“Tôi biết rõ cô không có tiền, nên tôi sẽ không cần cô mua loại giá quá cao, cô yên tâm. Vậy tôi sẽ viết yêu cầu ra giấy, cô cứ dựa vào yêu cầu đó mà mua là được.”

“Móa!” Cuối cùng cô cũng lớn tiếng mắng người.

4. Chương 4

Trương Nhân Tịnh nặng nề bước từng bước, từng bước một lên cầu thang.

Trước kia cô cho rằng đi làm là khổ sai, nhưng bây giờ thì hoàn toàn ngược lại, cô cảm thấy về nhà mới thật sự là khổ, bởi vì trong nhà của cô có một ác ma.

Tên Tiết Hạo Nhiên đó thật sự là một ác ma đáng bị băm thây lóc thớt, xài hết tiền trong tài khoản ngân hàng của cô rồi vẫn thấy chưa đủ, còn muốn cô đi mượn tiền mua laptop cho anh ta, đúng là ức hiếp người quá đáng mà!

Vì thế, hôm qua cô tức đến mất ngủ, hôm nay đến công ty cũng không có tinh thần làm việc, phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác, bị mắng rất nhiều lần.

“Cậu hôm nay bị làm sao vậy?” Sắp tan ca thì Lý Bội gặp cô ở toilet, lo lắng hỏi.

“Đừng nói nữa, còn không phải tên khốn kia làm hại sao.” Cô uể oải nói.

Lý Bội là người duy nhất biết tình cảnh hiện tại của cô, cô cũng chỉ có thể kể khổ với một mình cô ấy.

“Tên nào?” Lý Bội nhất thời không phản ứng kịp.

“Trong nhà mình đó!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“À, người thuê nhà đó hả? Bây giờ anh ta lại làm cái gì mà khiến cậu tức đến nghiêng răng “ken két” thế?” Lý Bội bình tĩnh, tò mò hỏi.

“Anh ta lại muốn mình mua cho anh ta một cái Laptop!” Cô không kiềm được giận, nói.

“Hết máy lạnh lại đến laptop? Quả nhiên anh ta không phải là người dễ phục vụ. Vậy còn cậu? Quyết định mua cho anh ta à? Hay là muốn báo cảnh sát?” Lý Bội nhướn mày.

die»nd anl«equ»yd«on

Lúc mới bắt đầu cô cũng không tán thành chuyện Nhân Tịnh dẫn người bị cô ấy dụ dỗ đến mất trí nhớ đó về nhà, không ngờ anh ta lại chỉ mất trí nhớ vên vên có một ngày đã khôi phục, hơn nữa lại còn ở lại nhà Nhân Tịnh không đi, cũng không biết anh ta đang giữ trò quỷ gì. Nhưng Nhân Tịnh cũng kỳ lạ, không biết tại sao, có chết cô ấy cũng không chịu báo cảnh sát, mặc cho tên kia muốn gì cũng đồng ý, khiến cô lo lắng gần chết.

“Mình tuyệt đối không mua cho anh ta.” Trương Nhân Tịnh nói chắc như đinh đóng cột.

Thấy cô không đề cập đến chuyện báo cảnh sát, Lý Bội không khỏi thở dài một cái.

“Vậy nếu anh ta giống như lần mua máy lạnh, tiền trăm hậu tấu thì sao đây?” Cô hỏi.

Trương Nhân Tịnh nhú mày, cô không trả lời được. Nói thật, nếu như tên khốn kia làm như vậy thật, cô cũng hết cách, chỉ có thể để lỗi mẹ để lỗi con thôi.

“Hay mình cho cậu mượn tiền, mua laptop cho anh ta?” Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ lại không có kế sách khả thi của Nhân Tịnh, Lý Bội không nhận được liền đề nghị.

“Không cần, như vậy chỉ làm anh ta tệ hơn mà thôi.” Trương Nhân Tịnh lập tức trả lời.

“Vậy nếu anh ta lại mượn tiền của người khác, muốn cậu trả thì sao?” Chuyện mua máy lạnh lần trước vẫn còn như mới với Lý Bội.

“Anh ta biết mình không có tiền, còn dám để mình trả hộ anh ta, mình sẽ trở mặt với anh ta, bãi công!” Cô hung tợn nói.

“Bãi công thế nào? Không nấu cơm cho anh ta, không giặt quần áo cho anh ta sao?” Lý Bội hỏi cô.

“Đúng.” Cô gật đầu một cái rất mạnh.

“Thật không có tính uy hiếp chút nào.” Lý Bội không nhận được trợn to mắt, bĩu môi bình luận.

“Anh ta không có tiền, nếu mình không nấu cơm cho anh ta, anh ta sẽ chết đói.” Trương Nhân Tịnh cãi lại.

Nhìn đánh vẻ của cô căn bản không nghĩ tới chuyện báo cảnh sát, Lý Bội cũng lười thảo luận chuyện này với cô, liền nói: “Thôi, mình mặc kệ cậu. Chúng ta lâu lắm rồi không tụ tập, rủ cả Vũ Phi nữa, tối nay bọn mình lại đi uống một chén, thế nào?”

die»nd anl«equ»yd«on

“Mình rất muốn đi, nhưng không có tiền, tiền tiêu vặt cũng bỏ ra mua máy lạnh rồi, cho nên trước ngày trả lương, muốn đến những nơi phải xài tiền thì đừng rủ mình đi.” Trương Nhân Tịnh cười khổ, lắc đầu.

“Mình biết, mình biết, mình mời mà.” Lý Bội nói.

“Thật không? Cậu mời mình?” Trương Nhân Tịnh thần kinh nhất thời run lên, hai mắt sáng lấp lánh.

Lý Bội gật đầu.

Trương Nhân Tịnh hoan hô một tiếng, lập tức cho cô một cái ôm thật chặt, sau đó về phòng làm việc rủ thêm Lâm Vũ Phi, ba người cùng đi ăn cơm, lại đi uống rượu, tối gần mười giờ mới về nhà.

Từ đầu tới cuối cô cũng chưa từng quên ở nhà còn có một vị “đại gia” đang đợi cô về phục vụ, nhưng anh ta khó chịu thì ngược lại, cô lại có khoái cảm trả được thù.

Anh bị chết đói cũng tốt lắm, hừ!

Chỉ có điều, nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng vừa rồi cô vẫn ghé vào một tiệm mì bên đường mua một tô mì thịt bò, tránh không để xảy ra án mạng.

Đứng trước cửa nhà, cô đột nhiên có một ý tưởng, nếu như tối nay không có cơm tối vẫn không khiến anh ta học được cách nghe lời, vậy thì anh ta cũng đừng mong được ăn tô mì này.

Không sai, trước cứ giấu đi đã, nếu anh ta không biết hỏi cái thì coi như cô không mua tô mì này là được.

Nghĩ xong, Trương Nhân Tịnh lập tức nhét tô mì vốn được xách trên tay vào trong túi, căn bản không chú ý tới trên hành thang tối tăm có một đôi mắt nóng bỏng lại tà ác đang chú ý từng cử động của cô, cũng nhắm đúng lúc cô dùng chìa khóa mở cửa lặng lẽ đi tới phía sau cô, đột nhiên bịt miệng cô, đồng thời dùng tay còn lại ôm chặt thân thể cô, đè chặt cô lên cửa chính vẫn chưa mở ra.

die»nd anl«equ»yd«on

Cô bị tập kích bất ngờ, sợ đến mức thét chói tai, nhưng âm thanh đều tích tụ lại trong miệng, không phát ra được.

Cô có thể cảm nhận được thân thể đối phương dán chặt vào lưng cô, một cảm giác ghê tởm dâng lên, cô cũng có thể cảm thấy hân đang sờ soạn tay cầm cửa, hình như muốn mở cửa nhà cô, đẩy cô vào trong nhà.

Tên lưu manh này biết cô ở một mình, biết trong nhà không có ai.

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu cô, đồng thời, cửa chính bị đẩy ra, trước mặt, ánh điện chói lọi, bởi vì đèn trong phòng khách đang bật, mà Tiết ác ma đang nằm vắt chân trên sofa ngoài phòng khách, nghe tiếng mở cửa cũng ngược mắt lên nhìn về phía cô.

Dưới ánh điện, tâm trạng ba người cùng có biến đổi lớn.

Trương Nhân Tịnh từ vạn phần hoảng sợ đến vui muốn khóc, Tiết Hạo Nhiên đang thư thái xem ti vi, cả người lập tức căng thẳng, còn tên lưu manh lại từ tỉnh trùng lên não đến lông măng dựng đứng, toàn thân cứng ngắc, buông cô gái trong ngực ra đẩy mạnh về phía trước, quay người bỏ chạy trong chớp mắt.

die»nd anl«equ»yd«on

Trương Nhân Tịnh trong lúc lảo đảo cảm thấy có một cơn gió mạnh thổi qua, ngẩng đầu lên nhìn thì đã không thấy bóng dáng Tiết Hạo Nhiên và tên lưu manh kia đâu nữa.

Cô mặt không còn chút máu, đưa hai tay lên ôm chặt lấy mình, không cách nào ngăn cản cảm giác sợ hãi đang lan tràn trong lòng. Nếu như hôm nay không phải Tiết Hạo Nhiên ở đây, cô thật sự không dám tưởng tượng hậu quả sẽ thế nào.

Một lát sau, một loạt tiếng bước chân vang lên ngoài hành lang, hình như còn kèm theo tiếng rên rỉ, cô nghi ngờ nhìn ra phía cửa chính vẫn đang mở rộng, sau đó Tiết Hạo Nhiên xuất hiện, tay còn giữ một người mặc áo T-shirt màu đen, quần cụt, đang còng người xuống, che đầu, giống như sợ bị người ta đánh vỡ đầu.

Tiết Hạo Nhiên đẩy người đó nằm xuống sàn nhà phòng khách hết như ném một thứ rác rưởi, đồng thời lạnh lùng phun ra hai chữ, “Báo cảnh sát.”

Hai người trong phòng không hện mà cùng chờ người ra.

“Xin anh đừng báo cảnh sát, tôi biết tôi sai rồi, đây là lần đầu tiên tôi làm chuyện này, sau này tôi không bao giờ làm chuyện như vậy nữa, tôi thề. Cầu xin anh đừng báo cảnh sát, cầu xin anh!” Tên lưu manh quỳ trên sàn nhà không ngừng cầu xin.

Trương Nhân Tịnh đột nhiên cảm thấy giọng nói của đối phương hình như quen quen, nhìn kỹ lại mới phát hiện ra tên lưu manh này lại là người quen!

“Cậu là con trai bà chủ tiệm ăn sáng ở đầu đường?” Trương Nhân Tịnh không tin hỏi lại.

Tên lưu manh cúi đầu, lấy tay che mặt không dám lên tiếng.

“Cô biết cậu ta?” Tiết Hạo Nhiên hỏi.

die»nd anl«equ»yd«on

Trương Nhân Tịnh không trả lời, nhìn chằm chằm cậu thanh niên đang quỳ trên sàn nhà không chớp mắt, cảm giác toàn thân mình rét run, bởi vì cô nằm mơ cũng không ngờ được người tập kích cô lại là hàng xóm, lại là người quen, hơn nữa còn là sinh viên của Đại học lớn nhất Đài Loan.

“Cậu biết mình vừa làm cái gì sao?” Cô hỏi hần “Cậu biết mẹ cậu cực khổ kiếm tiền cho cậu học đại học là vì cái gì sao? Không phải là vì muốn cậu phạm pháp, làm ra những chuyện khiến người người căm phẫn! Cậu có biết nếu mẹ cậu biết chuyện này sẽ rất đau lòng không?”

“Tôi biết tôi sai rồi, xin chị đừng báo cảnh sát, đừng nói với mẹ tôi, tôi xin chị, cầu xin chị, cầu xin chị...”

die»nd anl«equ»yd«on

Nhìn cậu ta không ngừng dập đầu cầu xin, Trương Nhân Tịnh mặc dù vẫn còn sợ hãi và tức giận chuyện vừa xảy ra, nhưng vẫn không khỏi mềm lòng, nhất thời nghĩ đến bà chủ cửa tiệm bán thức ăn sáng kia, một thân một mình nuôi con trai, cô lại càng không thể hạ quyết tâm được.

“Cậu đi đi.” Cô nói.

“Chờ một chút! Tôi không đồng ý cứ thả cậu ta đi như thế, tuyệt đối không đồng ý.” Tiết Hạo Nhiên không nhìn được liền chen ngang vào.

“Vậy anh muốn như thế nào?” Cô hỏi anh.

“Báo cảnh sát.” Anh lập tức trả lời.

“Tôi cảm thấy không cần phải như vậy, bởi vì tôi chỉ sợ một chút mà thôi, cũng không bị thương.”

“Cho nên, ý của cô là phải bị thương, bị tên khốn này xâm phạm, làm thương tổn cô rồi, cô mới chịu báo cảnh sát sao?” Anh nghiêng răng hỏi cô.

“Ý tôi không phải như vậy....”

“Cô...Chuyện này trừ báo cảnh sát xử lý ra không có lựa chọn thứ hai.” Anh nói như đinh đóng cột, tự mình đi tới chỗ đặt điện thoại, nhắc ống nghe lên gọi điện báo cảnh sát.

“Không cần báo cảnh sát.” Cô nhanh chóng xông lên trước mặt anh giật lấy ống nghe, đặt ống nghe về chỗ cũ.

“Tránh ra.” Anh mặt không biểu lộ gì nói với cô.

“Anh không cần phải lo chuyện này.”

“Cô nói cái gì?”

“Tôi nói chuyện này không cần anh phải lo, mặc kệ là báo cảnh sát hay thả cậu ta đi đều là chuyện của tôi, không liên quan đến anh.”

“Cô nói chuyện này không liên quan đến tôi?” Anh không tin nhìn cô chằm chằm.

“Đúng, chuyện không liên quan đến anh.”

“Được, rất tốt.” Tiết Hạo Nhiên giận quá hóa cười, gật đầu nói: “Lần sau nếu gặp chuyện này, tôi sẽ nhớ làm người đứng xem vì “chuyện không liên quan đến tôi” như cô mong muốn.” Nói xong, anh không quay đầu lại đi thẳng về phòng, “rầm” một tiếng cửa phòng đóng sầm lại.

Trương Nhân Tịnh khẽ thở dài một cái, đột nhiên cô thấy mình thật đáng ghét, bởi vì cô biết mình làm như vậy là hoàn toàn sai, là không biết tốt xấu, nhưng nếu cô không nói như vậy, anh sẽ chịu không báo cảnh sát sao?

Chắc chắn là không, cô biết. Bởi vì nếu như cô không ghét cảnh sát, người tập kích cô không phải là con trai bà chủ tiệm ăn sáng, cô cũng không nói hai lời mà lập tức báo cảnh sát. Đáng tiếc, “nếu như” của cô không thành lập.

Nghe vậy, cậu thanh niên trẻ tuổi nhanh chóng bỏ dậy bỏ chạy, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu, thậm chí ngay cả một câu “xin lỗi” hoặc “cảm ơn” cũng không nói, thật sự không hiểu lẽ phép là gì.

Cô mệt mỏi thở dài, đi ra đóng cửa chính, khóa lại, sau đó nhặt túi xách rớt trên nền gạch lên.

Trong túi da, mì thịt bò vẫn còn nóng, nhưng mặt đã có thể dán rồi, cho dù không có hồ, với tâm trạng hiện giờ của anh, anh sẽ chịu nhận tô mì này sao?

Cô khẽ cắn môi dưới, mang mì thịt bò vào phòng bếp, chế ra tô, sau khi tắm xong thì tô mì cũng đã nguội, cô lại bỏ vào tủ lạnh, rất có thể đây sẽ là bữa tối mai của cô.

Còn anh, cô cũng lười phải quản, coi như trả thù một lần đi, hôm qua anh trêu tức cô, hôm nay cô chọc tức anh, huề nhau.

Nghĩ xong, cô liếc mắt về cửa phòng anh một cái, cửa vẫn đóng chặt, sau đó tắt đèn, xoay người về phòng ngủ. Ngày mai cô còn phải đi làm nữa.

“Không.... Không....”

Nửa đêm, Trương Nhân Tịnh đang ngủ đột nhiên phát ra những tiếng kêu đứt quãng, thân thể cũng run lấy bầy, tựa như đang mơ một ác mộng vô cùng đáng sợ.

“Không.... Không.... Cứu tôi....”

“Cứu tôi.....Cứu tôi....!”

Cô đột ngột kịch liệt giãy giụa, hét thật to tiếng cứu tôi, âm thanh vang dội, xuyên qua tường khiến Tiết Hạo Nhiên ở phòng bên cạnh tỉnh giấc. Còn cô vẫn chưa tỉnh lại, vẫn ngủ say, cơn ác mộng vẫn chưa kết thúc.

“Không... Không... Cầu xin anh...”

“Không! Tránh ra... Tránh ra...”

“Cha... Mẹ... Ông nội... Con không muốn.... Không... Không....”

Tiết Hạo Nhiên bị tiếng hét lớn kia làm tỉnh giấc, động tai lên lắng nghe một lúc, rất nhanh đã tìm ra nguyên nhân phá hỏng giấc ngủ ngon của mình, anh lại lật người nằm xuống giường, vốn định ngủ tiếp, nào biết dù cách một bức tường nhưng đêm khuya yên tĩnh, tiếng kêu hô dứt quãng của cô vẫn không ngừng truyền tới, làm anh không có cách nào ngủ tiếp.

Cô rốt cuộc đang mơ cái gì? Khi người ta nằm mơ đều hét to như vậy sao?

Đợi chút, đó là tiếng gì? Cô đang khóc sao?

“Huhu....Hu....Hu hu....”

Đáng chết, đúng là tiếng khóc.

Anh lập tức lật người xuống giường, chưa ý thức được mình nên làm gì trước thì người đã ra khỏi phòng, đi tới đứng trước cửa phòng cô, vịn tay cầm trên cửa phòng cô.

Vịn tay cầm đẩy nhẹ một cái cửa phòng liền mở ra, anh có chút kinh ngạc, cô không khóa cửa? Nhưng kinh ngạc này chỉ tồn tại một giây ngắn ngủi vì lực chú ý của anh đã bị giọng nói của cô hấp dẫn.

“...Cứu con... Không... Cha... Mẹ... Ông nội....Huhu...Không... Tránh ra... Cầu xin các người tránh ra... Cứu con... Không....Hu hu....”

Cô rốt cuộc đang làm cái gì? Mơ lộn xộn như vậy?

Anh nhứ chặt chân mày đi lên trước, vươn tay lắc lắc người đang mơ ngủ không biết gì, đồng thời khẽ gọi: “Trương Nhân Tịnh? Trương Nhân Tịnh? Tỉnh dậy, là ác mộng thôi!”

Anh vừa lay vừa gọi, cuối cùng cô cũng thoát khỏi cơn ác mộng, mở đôi mắt đắm nước mắt ra, mờ mịt nhìn anh.

“Cô gặp ác mộng, kêu rất to khiến tôi ngủ ở bên cạnh cũng bị đánh thức.” Anh giải thích vì sao nửa đêm anh còn ở trong phòng của cô.

Cô không nói gì, chỉ giương đôi mắt đắm lệ lên nhìn anh, chớp cũng không chớp, chỉ nhìn anh, nước mắt trong suốt đột nhiên lại từ trong hốc mắt cô chảy xuống, khiến anh quýnh quáng không biết làm sao.

“Cô còn nhớ mình vừa mơ cái gì không?” Anh hỏi cô, cô không nói chuyện, nhưng cô đã tỉnh lại rồi, đại khái mình cũng nên về phòng thôi.

Cô nhìn anh không chớp mắt, chậm rãi mở miệng: “Tôi nằm mơ thấy tôi bị sắc lang khống chế, gần bị xâm phạm thì anh đi ngang qua, nhưng lại làm như không thấy, tôi cầu xin anh cứu tôi nhưng anh lại làm như không nghe thấy, bỏ mặc tôi.”

Tiết Hạo Nhiên há hốc mồm, cứng lưỡi không nói được gì.

“Tôi sẽ không thấy chết mà không cứu.” Anh nhếch môi lên, nói với cô.

“Tôi biết.”

“Biết còn nói như vậy, cố ý muốn chọc cho tôi giận sao?” Anh tức giận hỏi cô.

“Là anh hỏi tôi vừa rồi tôi mơ cái gì.” Cô vô tội nói.

“Bởi vì tôi nghe thấy cô gọi cha, mẹ, gọi ông nội, bọn họ cũng đi qua nhưng làm như không thấy cô, cũng bỏ mặc cô sao?” Anh lại hỏi.

Họ cũng đi, cũng không bao giờ quay lại nữa. Cho dù bọn họ ngày ngày cãi nhau hoặc đánh nhau cũng đều được, tôi chỉ muốn bọn họ còn sống là được rồi. Ông nội cũng như vậy, mặc dù ông nói chuyện rất khó nghe, luôn mắng chúng tôi làm liên lụy đến ông nhưng chỉ cần ông nguyện ý chứa chấp chúng tôi là được, cũng chỉ có ông còn quan tâm tới sự sống chết của chúng tôi thôi, nhưng ông cũng chết rồi, cũng bỏ chúng tôi lại, không bao giờ quay lại nữa.”

Cô hoảng hốt nói, khiến Tiết Hạo Nhiên nghi ngờ, giờ phút này rốt cuộc là cô tỉnh hay mê, hay là nửa tỉnh nửa mê?

Nếu muốn anh đoán, vậy thì anh sẽ đoán là nửa tỉnh nửa mê rồi, bởi vì nếu cô tỉnh, cô sẽ không nói chuyện quá khứ có chút tư mật này cho anh nghe. Vậy nên, anh muốn nhân cơ hội này làm rõ lý do cô sợ cảnh sát.

Ý niệm một khi đã hình thành, anh liền không còn cách nào từ bỏ nó.

“Tại sao cô ghét cảnh sát như vậy?” Anh ôn nhu mở miệng hỏi.

“Bởi vì mỗi lần bọn họ xuất hiện đều có chuyện xấu xảy ra.” Cô lộ rõ vẻ sợ hãi và khổ sở khi trả lời anh.

Cô quả nhiên không còn tỉnh táo, mà là nửa tỉnh nửa mê.

Anh bỗng nhiên không biết tâm trạng mình lúc này là vui mừng hay mất mát, cảm giác thực sự rất phức tạp.

“Chuyện xấu gì?” Hắt cái cảm giác phức tạp này sang một bên, anh tiếp tục mở miệng hỏi cô.

“Bọn họ cãi nhau rất lớn tiếng, ồn ào làm ảnh hưởng đến hàng xóm nên có một dì hàng xóm báo cảnh sát, cảnh sát đến rồi đi, bọn họ lại đánh nhau. Lúc bọn họ chết, cảnh sát cũng tới. Ông nội gặp tai nạn qua đời, bọn họ cũng đến nhà. Mỗi lần bọn họ xuất hiện sẽ có chuyện xấu xảy ra, tôi ghét bọn họ, thật sự rất ghét... Tránh ra, cầu xin các người tránh ra... Tránh ra...” Giọng cô càng lúc càng yếu, nói xong, lại nhắm mắt ngủ mất.

Nhưng chỉ có như vậy, cũng đủ để Tiết Hạo Nhiên biết được nguyên nhân cô ghét cảnh sát rồi.

Anh rất khiếp sợ, vô cùng khiếp sợ.

Anh vẫn cho rằng cô phải nuôi em trai mình từ năm cô học lớp mười, hai chị em sống nương tựa lẫn nhau cũng đã đủ cực khổ lắm rồi, không ngờ trước đó, khi cha mẹ, ông nội cô còn sống thì cô cũng không có lấy một ngày tốt đẹp.

Cãi nhau lớn tiếng, hàng xóm sẽ báo cảnh sát, cảnh sát tới rồi đi, sau đó bọn họ lại đánh nhau?

Chuyện này phải trải qua bao nhiêu lần, bắt đầu từ khi nào, mới có thể để lại vết thương lòng không thể phai mờ như thế, cho đến bây giờ đã bao nhiêu năm trôi qua mà cô vẫn không thoát khỏi nỗi ám ảnh này?

Cha mẹ cô đáng chết, cho dù bọn họ cũng đã chết nhiều năm rồi nhưng anh vẫn cảm thấy bọn họ chết chưa hết tội, không đáng thương, không đáng để đồng tình.

Có điều, cô gái ngốc này vừa rồi lại còn nói cái gì mà bọn họ ngày ngày cãi nhau hoặc đánh nhau cũng đều được, chỉ cần bọn họ còn sống là tốt rồi? Thật là một cô gái ngốc.

Nhìn cô gái trước mặt, khóe mắt vẫn còn ướt đã chìm vào giấc ngủ, anh cảm thấy một cơn đau nhức lan tràn từ trong lòng ra toàn thân, ngấm vào từng tế bào.

Trong nháy mắt, anh đột nhiên hiểu ra nguyên nhân gần đây mình khác thường, anh nghĩ, chỉ sợ trong lúc vô tình anh đã thích cô gái nhỏ kiên cường này mất rồi.

Ánh mắt của anh bất giác trở nên dịu dàng, anh tự tay lau nước mắt vương trên khóe mắt cô, sau đó lại khẽ vuốt chân mày cô.

“Trương Nhân Tịnh, cô gái này rốt cuộc ở đâu xuất hiện? Dáng dấp cũng không hẳn là rất đẹp, cũng chỉ thanh tú, dễ nhìn mà thôi, tại sao em không làm gì cả mà lại dễ dàng trộm mất trái tim của anh đây?” Anh lẩm bẩm tự hỏi, cô đang ngủ say dĩ nhiên là không trả lời vấn đề này của anh rồi.

Anh nhìn cô, nhìn một lát anh không kiềm chế được mà cúi đầu xuống, nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn.

“Ngủ ngon! Mong em sẽ có một giấc mơ đẹp.” Anh dịu dàng nói, sau đó đứng dậy, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Trương Nhân Tịnh cảm thấy hình như tối hôm qua mình mơ một giấc mơ rất hoang đường, cô tự nhiên lại mơ thấy Tiết Hạo Nhiên ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng nói chuyện với cô. Cô không thể nhớ nổi trong giấc mơ cô và Tiết Hạo Nhiên nói chuyện gì, nhưng cô không cách nào quên được ánh mắt và vẻ mặt dịu dàng của anh khi đó.

Eo! Tên kia mà hiểu cái gì gọi là dịu dàng thì trời sẽ sập xuống mất. Cho nên đó nhất định là mơ, nhất định là mình nằm mơ rồi. Cô tự nói với mình như vậy.

Nói đi cũng phải nói lại, tên kia không hẳn là cái gì cũng sai...ít nhất tối hôm qua nếu không có anh ta, thì tám phần...không, mười phần là cô sẽ rất thảm.

Vì vậy, để cảm ơn anh, hôm nay cô còn mượn của Lý Bội một ngàn đồng, sau khi tan làm đặc biệt chạy tới chợ chiều ở gần đó mua một con cá to để nấu thêm món cho anh.

Xách con cá cùng mấy loại rau nữa, Trương Nhân Tịnh đi bộ gần về đến nhà thì kinh ngạc khi phát hiện Tiết Hạo Nhiên đang đứng dưới lầu.

“Anh ở đây làm gì?” Cô đi lên trước hỏi.

“Chờ cô về.” Anh trả lời.

Cô nhất thời lộ ra vẻ mặt hoài nghi, giọng phòng bị: “Chẳng lẽ anh lại xài tiền bấy bạ nữa rồi, không phải anh ở đây chờ tôi đi làm về rồi kêu tôi trả tiền đấy chứ?”

Anh liếc cô một cái, không nói gì lập tức xoay người đi vào nhà, leo cầu thang lên lầu.

Cô không hiểu gì, mù mờ đi theo anh lên lầu. Suy nghĩ của cô đã chuyển sang bữa cơm tối nay rồi, bởi vì rất lâu cô mới xa xỉ mua một con cá lớn về nhà, nhất định phải nấu thật ngon, phải từ từ thưởng thức.

Trương Nhân Tịnh tin chắc rằng cá cô nấu vô cùng ngon, vì chỉ có một bữa mà anh đã ăn sạch sẽ rồi, trừ xương đầu cá ra, nước canh cũng không còn dư lấy một giọt, khiến cô vừa tự hào vừa đau lòng.

Bởi vì con cá đó cô mua tốn 250 đồng, cô còn tưởng rằng ít nhất cũng có thể ăn được 2, 3 bữa, ai ngờ anh đã giải quyết sạch trong 1 bữa, thật sự quá lãng phí. Nhưng nếu con cá này là cô đặc biệt mua để cảm ơn anh, anh muốn ăn một bữa hay chia làm nhiều bữa cũng đều là do anh quyết định.

Tóm lại, cũng không biết có phải do canh cá hay không, quan hệ của cô và anh hình như bắt đầu thay đổi từ ngày hôm đó, anh không còn động một chút là chọc giận cô nữa, không còn khiến cô tức tới gần chết nữa, còn thương xuyên giúp cô làm việc nhà, anh dễ gần hơn, không còn cao cao tại thượng, vênh mặt hất hàm sai khiến cô nữa.

Sau đó, dường như ngày nào anh cũng trùng hợp xuất hiện ở dưới lầu lúc cô về nhà, có lúc anh nói là nhầm chán nên xuống đi dạo một chút, có khi lại nói là tới cửa hàng tiện lợi mua đồ, tóm lại anh có rất nhiều lý do để xuất hiện ở đó, nghe cũng rất hợp lý, cho nên lúc mới đầu cô cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, cho đến một ngày cô mới đột nhiên thông suốt, mới hiểu được dụng ý và sự săn sóc của anh.

Anh muốn nói cho người khác biết, cho dù em trai cô đi lính rồi, trong nhà cũng không phải chỉ có một mình cô ở, mà còn có một người đàn ông khác.

Tiết Hạo Nhiên

Hạo Nhiên Chính Khí.

Lần đầu tiên cô cảm thấy cái tên này rất thích hợp với anh, trên người anh quả nhiên là có chính khí. Sao giống với người lợi dụng vụ tai nạn này, đòi cô một trăm vạn tiền bồi thường, còn dám ở lại nhà của cô không chịu đi đây? Cảm thấy chuyện này không đơn thuần, nhưng đây là chuyện riêng của anh, cô cũng không muốn hỏi.

Thôi, dù sao gần đây hai người cũng bình an vô sự, cô cũng đã quen với sự tồn tại của anh, cùng lắm thì tốn thêm chút tiền điện, tiền nước thôi, coi như cô.... ừ, thuê một vệ sĩ riêng.

Cái ý nghĩ này khiến Trương Nhân Tịnh cười rộ lên.

Ha ha ha, không ngờ Trương Nhân Tịnh cô cũng có thể thuê vệ sĩ riêng nha, thật là quá xa xỉ, quá giàu sang, ha ha ha...

Suy nghĩ khác đi một chút, thế giới tươi đẹp hơn nhiều!

5. Chương 5

Ngày phát lương.

Đầu tiên Trương Nhân Tịnh đến ATM trước cửa hàng tiền lợi để kiểm tra tài khoản của mình, khi đây số với năm con số không xuất hiện trước mắt cô thì cô liền cười toét miệng.

Cuối cùng thì trong tài khoản của cô cũng có tiền rồi, hơn nữa nó còn nhiều hơn cô dự đoán một ngàn đồng, cũng có nghĩa là tiền thưởng tháng trước của cô còn nhiều hơn cô dự tính, thực đáng khen mà! =.=

Quả nhiên, có chuyện tốt thì tinh thần vô cùng sảng khoái, đột nhiên cô lại muốn ăn mừng nên gọi điện thoại tìm Lý Bội và Lâm Vũ Phi hỏi bọn họ sau khi tan ca có thời gian rảnh không, có muốn đi liên hoan hay không, ai ngờ hai người bọn họ đều không hẹn mà nói buổi tối có chuyện, khiến nhiệt tình của cô lập tức bị dập tắt.

Sau đó cô lại nghĩ tới một người, đó chính là Tiết Hạo Nhiên.

Suy nghĩ một chút, gần đây anh biểu hiện biết tròn biết méo, không chỉ không tiếp tục gây phiền toái cho cô, mà không biết vì sao anh còn giúp hàng xóm làm chút chuyện vặt, khiến mấy cô bác hàng xóm cứ xách quà tạ lễ đưa cho cô, cho nên bây giờ trong tủ lạnh có rất nhiều đồ ăn và trái cây miễn phí, khiến cô tiết kiệm được không ít tiền.

Ừ, càng nghĩ cô càng cảm thấy mình nên thưởng cho anh mới đúng, vậy thì tìm anh ăn mừng với cô tối nay thôi.

Việc này không thể chậm trễ, cô lập tức gọi điện thoại cho tên kia.

Điện thoại trong nhà đổ chuông, anh cũng biết số điện thoại di động và số điện thoại ở công ty của cô nên anh không lo lắng gì mà bắt máy ngay.

“Alo? Đừng nói với tôi hôm nay cô lại muốn tặng ca, cô cứ tiếp tục như vậy, bao tử của tôi cũng muốn thủng luôn rồi.” Anh vừa bắt máy liền nói một tràng khiến Trương Nhân Tịnh ngẩn ra, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

“Anh có cần nói khoa trương như vậy không?” Cô cười chum chim nói với anh.

Đầu dây bên kia im lặng một lát mới lại nghe thấy thanh âm của anh: “Cô lại muốn làm thêm giờ?” Anh hỏi.

“Không phải!”

“Vậy sao cô lại gọi điện thoại về nhà?” Câu trả lời của cô hình như khiến anh hơi kinh ngạc và khó hiểu.

“Bây giờ tối chúng ta ra ngoài ăn cơm, tôi mời anh.” Cô nói cho anh biết.

“Cô nhặt được tiền hay trúng số, hay là cô nghĩ thông suốt rồi?”

Cô tức giận liếc mắt, hỏi: “Có muốn đi hay không? Không đi thì thôi.”

“Đi, đương nhiên là muốn đi.” Anh trả lời ngay lập tức, sau lại hỏi lại: “Cô mời tôi ăn cái gì?”

“Đến lúc đó anh sẽ biết thôi.” Cô cười cười nói.

Buổi tối, khi Trương Nhân Tịnh dẫn Tiết Hạo Nhiên tới chợ đêm đông đúc toàn người với người, anh nhất thời có loại cảm giác không biết làm sao.

“Đây gọi là ra ngoài ăn cơm sao?” Anh hỏi cô.

“Thì chúng ta đang ở ngoài đó thôi, hơn nữa đang chuẩn bị muốn... A! Chính là ở đây, cơm thịt kho ở đây cực kỳ ngon. Đi đi đi, chúng ta tới đó ăn cơm thịt kho.” Nói xong, cô nhìn anh nhếch miệng cười, “Chẳng phải chúng ta đang ở “bên ngoài ăn cơm” đó sao?”

“Cô làm tôi không nói được gì nữa.” Anh mặt tỉnh bơ nói với cô.

Cô thở phào một cái rồi nở nụ cười.

“Vốn tôi tính là mời anh đi ăn đồ nướng, nhưng tạm thời chưa tìm được quán nào ngon, tôi mới nghĩ, thịt nướng ở chợ đêm cũng ngon không kém, hơn nữa không cần tự mình nướng, xung quanh còn có rất nhiều đồ ăn vặt rất ngon, cần gì có đó, cho nên mới đổi ý dẫn anh tới đây”. Cô giải thích: “Anh cũng đừng nói với tôi, anh chưa bao giờ ăn đồ ăn ở quán ăn ven đường.”

“Không đến mức đó, nhưng thật sự tôi rất ít khi ăn ở quán ven đường.” Anh đành hoàng thừa nhận.

“Thật lãng phí.” Cô tiếp thêm một câu. “Được rồi, hôm nay chị sẽ đại phát thiện tâm, xuất lực bỏ tiền, làm người tốt đến cùng, dẫn em đi ăn tất cả những món ngon ở chợ đêm, để từ nay về sau em sẽ không kiểm chế được mà yêu toàn bộ chợ đêm ở Đài Loan”. Nói xong, cô còn ngoắc ngoắc ngón tay với anh, xoay người đi lên trước dẫn đường.

“Không phải muốn đi ăn cơm thịt kho sao? Không ăn nữa à?” Anh đi theo cô về phía trước, bắt giắc quay đầu lại liếc nhìn quán cơm ăn nhỏ cô vừa mới nói.

“Không ăn. Ăn cơm thịt kho xong thì đã no một nửa rồi, sao có thể ăn món khác được nữa?” Cô đáp nhưng không quay đầu lại.

“Vừa rồi cô có ý này đúng không, muốn mời tôi ăn cơm thịt kho để tôi no một nửa, kế tiếp cô có thể tiết kiệm được một chút tiền rồi hả?” Anh bỗng bừng tỉnh.

“Hả? Anh nói cái gì tôi nghe không hiểu.” Cô ngẩn ra, vội vàng giả bộ ngu, sau đó nhanh chóng nói sang chuyện khác. “Gà quay của quán kia cũng ngon lắm, tôi đi lên trước mua.” Nói xong, cô co cẳng chạy mất.

Tiết Hạo Nhiên bị dáng vẻ có tật giật mình của cô chọc cười, anh vừa cười vừa lắc đầu, chậm rãi bước theo cô.

Kế tiếp bọn họ vừa đi, vừa mua, vừa ăn, mà cô cũng không hổ danh nữ vương tiết kiệm tiền, tính toán tỉ mỉ, tất cả đồ ăn vặt đều chỉ mua một phần mà thôi, sau đó hai người cùng nhau ăn.

Theo cách nói của cô, như vậy mới có thể ăn được nhiều đồ ăn khác nhau.

Nhưng theo ý của anh, mục đích của cô trước sau chỉ có một, đó chính là tiết kiệm tiền. Nếu không, một cô gái còn trẻ như vậy làm sao có thể ăn chung đồ ăn với một người đàn ông không có quan hệ gì chứ? Coi như cô không sợ bị hiểu lầm, thì cũng nên nghĩ một chút đến vấn đề vệ sinh chứ?

Anh một miếng, tôi một miếng. Tôi ăn đủ rồi, để cho anh ăn.

Trong mắt người khác, bọn họ có giống như một đôi tình nhân đang yêu nhau cuồng nhiệt không? Nghĩ đến khả năng này, trong nháy mắt anh lại thích loại cảm giác này, cho nên đối với chuyện cái gì cô cũng chỉ mua một phần, anh từ đầu đến cuối cũng không có bất kỳ dị nghị nào.

Gà quay, trà sữa trân châu, mực nướng, tiết vịt cay,...

Bọn họ vừa đi vừa ăn, miệng nhai không ngừng nghỉ, thậm chí anh còn không đếm được rốt cuộc hai người bọn họ đã ăn tất cả bao nhiêu món, nhưng bởi vì hai người ăn chung nên bụng vẫn chưa bị công phá.

Nhưng trái với việc lo lắng bụng mình bị công phá, ngược lại, anh lại lo lắng mình lạc mất cô hơn.

Thời gian trôi qua, người tới chợ đêm đi dạo ngày càng nhiều, mấy lần bị người khác chen ngang qua, anh thiếu chút nữa lạc mất cô, khiến anh càng đi càng sợ hãi.

“Xin lỗi, nhường đường cái.”

“Xin lỗi, xin nhường đường.”

Đó, lại nữa.

“Nhường đường.”

“Nhường đường.”

“Nhường đường.”

Mẹ nó, được chưa đây? Người này xin nhường, người kia xin nhường là sao đây?

Anh nhìn chăm chăm vào người tiếp theo định chen ngang qua trước mặt anh, người qua người lại khiến anh bước về phía trước rất khó khăn, chỉ có thể đứng nhón chân tìm bóng dáng cô trong biển người ở chợ đêm, để tránh bị lạc mất cô thật.

“Này, cô không chú ý là xem chút nữa tôi không theo kịp cô à?” Anh vất vả lắm mới đuổi kịp cô, không nhận được liền nói với cô.

“Anh cũng không phải trẻ con, tôi còn sợ anh sẽ bị người ta bắt đi hay sao?” Cô mặt khó hiểu nhìn anh một cái.

“Trên người tôi không có tiền, không có điện thoại di động, cũng không biết từ đây đi đường nào mới có thể về nhà, cầu xin cô lo lắng cho hoàn cảnh của tôi một chút được không?” Anh tức giận nói.

“Nếu thật sự bị lạc, anh tự mình có thể về nhà, nếu không anh mượn điện thoại di động của người đi đường, gọi cho tôi, tôi sẽ tới đón anh, yên tâm đi.” Cô cười như không cười nói với anh.

“Tôi không phải trẻ con.”

“Hihi” Cô không kiềm chế nổi cười thành tiếng, sau đó cười phá lên, “Oa ha ha! Ha ha ha!”

Tiết Hạo Nhiên bất đắc dĩ nhìn cô, nhưng đáy mắt lại là dịu dàng và sủng ái. Anh tự nhiên cầm tay của cô.

Tiếng cười của cô đột ngột im bặt, cúi đầu nhìn bàn tay đang bị anh cầm, lại ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Anh làm vậy là sao?” Cô hỏi anh, nhịp tim chẳng biết tại sao đột nhiên lại tăng nhanh.

“Để tránh bị thất lạc.” Anh nhìn cô không chớp mắt, lời ít mà ý nhiều, lý do này vô cùng chính đáng chứ???

Đột nhiên cô cũng không biết mình nên nói cái gì, nói anh buông tay ra cũng không đúng, không nói thì lại có chút là lạ. Quan trọng là, tim của cô, tim của cô tại sao lại đập nhanh như vậy? Cảm giác giống như.....

“Nhân Tịnh?”

Bỗng nhiên có một tiếng gọi quen thuộc vang lên làm cắt ngang mạch suy nghĩ của cô. Cô quay đầu lại nhìn về phía phát ra âm thanh đó, chỉ thấy đàn anh của cô – Trần Hạo – mặt tươi cười đứng giữa đám người, anh đi về phía cô, rồi đứng trước mặt cô.

“Thật trùng hợp, em cũng đi dạo chợ đêm sao?” Anh nhìn cô mỉm cười, sau đó dời mắt sang người đứng bên cạnh cô – Tiết Hạo Nhiên, rồi tầm mắt rơi trên hai cánh tay đang nắm lấy nhau kia.

Theo ánh mắt của anh nhìn xuống, Trương Nhân Tịnh lập tức hất tay Tiết Hạo Nhiên ra theo phản xạ.

“Người này là?” Trần Hạo hỏi cô.

“Bạn em.” Cô trả lời.

“Bạn trai?” Anh nhú mày mày hỏi.

“Không phải.” Cô lập tức lắc đầu, không chú ý thấy vẻ mặt của Tiết Hạo càng lúc càng đen lại.

Người này là ai? Nhìn dáng vẻ cô vợ vãi phũ sạch quan hệ với anh, chẳng lẽ cô thích cái tên mặt trắng này sao?

“Chào anh, tôi là Tiết Hạo Nhiên, là người bây giờ ở chung với Nhân Tịnh.” Anh tự mở miệng giới thiệu mình.

“Ồ chung?” Trần Hạo có chút ngậy ngốc.

“Không phải, anh đừng nghe anh ấy nói lung tung, anh ấy đùa đó, anh ấy là người thích nói đùa mà.” Trương Nhân Tịnh vội vàng xua tay phủ nhận, sau đó quay đầu trốn mắt cảnh cáo Tiết Hạo Nhiên một cái.

“Anh đừng nói lung tung.”

Tiết Hạo Nhiên khê bĩu môi, quay đầu đi, không nhìn thấy Trần Hạo nhếch môi lộ ra nụ cười hả hê, nụ cười này cũng nhanh chóng biến mất.

“Đàn anh, sao anh lại đến đây?”

“Anh bàn chuyện làm ăn với khách hàng ở gần đây, không ngờ ở đây lại có chợ đêm, xe anh đậu ở bên kia, phải đi qua con đường này mới có thể tới bãi đậu xe nên thuận tiện đi dạo một chút.”

“Ừ.”

“Vây em không làm phiền anh nữa, dù sao anh cũng còn có người ở nhà đợi anh.” Trương Nhân Tịnh miễn cưỡng khê cười với Trần Hạo, sau đó quay đầu gọi Tiết Hạo Nhiên, “Phía trước có bánh hấp ngon lắm, chúng ta đi thôi. Đàn anh, hẹn gặp lại.” Nói xong, cô xoay người đi lên trước.

Trương Nhân Tịnh, làm rất khá, làm như vậy là được rồi, đừng quên Trần Hạo đã kết hôn rồi, hơn nữa anh ấy còn đồng ý với vợ anh ấy đoạn tuyệt với mày, quan trọng nhất là, chẳng phải mày cũng đã quyết định không phí tâm vì anh ấy nữa rồi sao? Cho nên mày đi trước là đúng, làm rất khá, làm rất tốt.

“Anh ta là ai?” Thanh âm của Tiết Hạo Nhiên vang lên từ sau lưng cô.

“Bạn học.”

“Theo tôi thấy thì không đơn giản như vậy.” Anh bình luận.

Cô không lên tiếng.

“Cô thích hắn ta?”

Cô vẫn trầm mặc không nói.

“Nhìn anh ta không giống người tốt.”

Cô lập tức dừng lại, quay đầu trừng mắt: “Anh không biết anh ấy thì đừng tùy tiện phê bình anh ấy.” Cô tức giận nói.

“Cô lại bảo vệ anh ta như vậy? Xem ra cô thật sự thích hắn ta rồi.” Anh nhìn cô nói.

“Chuyện này không liên quan đến anh.” Cô xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

“Hình như tay anh ta có đeo nhẫn cưới, vừa rồi cô nói anh ta có người đợi ở nhà, chẳng lẽ là chỉ bà xã anh ta sao?”

Cô mím chặt môi, không trả lời.

“Cho nên, cô biết rõ anh ta đã kết hôn rồi, cô còn thích anh ta? Cô muốn học người ta làm tiểu tam phá hỏng gia đình nhà người ta sao, Trương Nhân Tịnh?”

“Anh câm miệng! Anh căn bản không biết gì hết, anh dựa vào đâu mà bình luận tôi? Tiểu tam? Rốt cuộc ai mới là tiểu tam? Tôi quen anh ấy trước, người luôn ở bên cạnh anh ấy là tôi! Là tôi! Là tôi! Anh căn bản không biết cái gì hết, cô gái kia mới là tiểu tam! Không phải tôi!” Cô nắm chặt quả đấm, không kiềm nổi cơn giận mà xoay người lớn tiếng nói với anh.

“Tình yêu không phải đến trước hay đến sau, sẽ chẳng ai cảm thấy đối phương là người thứ ba.” Anh bình tĩnh nhìn cô.

“Anh tránh ra, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, tránh ra!!” Cô tức giận dùng sức đẩy anh, không thích bộ dáng luận sự của anh.

Rõ ràng anh có thể nói gì cũng được, tại sao nhất định phải rạch thêm một vết dao lên vết thương của cô? Hơn nữa, cô căn bản cũng chẳng nghĩ tới chuyện sẽ đi phá hoại hôn nhân của Trần Hạo, được chưa? Cô chỉ hơi tức giận, hơi không cam lòng, vì phải dè dặt quá lâu nên muốn xả hết thôi, anh tất yếu phải lãnh khốc vô tình mang thực tế ra đặt trước mặt cô như thế?

Tối nay căn bản cũng không nên mời anh ra ngoài ăn cơm, cô hối hận rồi, vì Tiết Hạo Nhiên anh chỉ xứng với một cây rau cải hai mươi tệ thôi, hừ!

Trương Nhân Tịnh tức giận, đi một mạch về phía trước, không để ý thấy Tiết Hạo Nhiên đi phía sau không theo kịp cô.

Trong chợ đêm chật chội, vạ người qua lại, hai người bọn họ mỗi người một nơi, dần dần chìm giữa biển người....

Cả buổi tối, điện thoại của Trương Nhân Tịnh cũng không đổ chuông.

Có mấy lần cô còn hoài nghi điện thoại di động của mình bị hỏng mất rồi, còn lấy điện thoại bàn gọi vào di động của mình, kết quả chứng minh điện thoại di động của cô không bị hư.

Nếu vậy, tại sao nó không reo lên đây? Tiết Hạo Nhiên sẽ không quên số điện thoại di động của cô chứ? Cho nên mới không gọi được cho cô? Là vì như vậy sao?

Kỳ thật cô cũng không cần phải lo lắng anh sẽ bị lạc đường hay xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, vì anh không phải trẻ con, cũng không phải mất trí, cho dù anh thật sự không nhớ được số di động của cô, cũng không nhớ được địa chỉ nhà cô, anh vẫn có thể về nhà của anh.

Chỉ là, nghĩ đến những lời cuối cùng cô nói với anh, cô lại buồn bực, tâm trạng không biết tại sao cũng trở nên suy sụp, trong lòng thấp thỏm không yên.

Anh tránh ra, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, tránh ra!

Thực sự không phải cô muốn đuổi anh đi, chỉ vì tâm trạng của cô lúc đó vô cùng tệ nên mới không lựa lời mà nói, cô không ngờ anh cứ như vậy mà biến mất, cô thậm chí còn không biết rốt cuộc là anh bị lạc thật hay là vì câu nói cuối cùng của cô, anh cho nó là thật nên mới biến mất? Nếu như đáp án là vế sau thì.....

Mẹ nó ~ Anh đến cùng có phải là đàn ông không đây? Chuyện nhỏ như vậy cũng tức, tại sao lại không độ lượng như thế, tại sao lại không có trách nhiệm như thế, phải đi cũng không nói với cô một tiếng, dù gì thì bọn họ cũng là bạn cùng nhà gần một tháng, cô còn cho anh chỗ ở, coi anh như đại gia mà hầu hạ, anh thật sự lại bạc tình vô nghĩa như thế!

Hừ, đi cũng tốt! Cô không cần phải liều mạng chạy về nhà nấu cơm cho anh ăn nữa. Không mở máy lạnh cũng có thể tiết kiệm được không ít tiền, nhất là phí sinh hoạt.

Lật người xuống giường chuẩn bị đi làm, Trương Nhân Tịnh cảm thấy đầu hơi choáng váng, có lẽ là vì động tác rời giường của cô quá nhanh rồi, có chết cô cũng không thừa nhận là vì cô lo lắng cho anh, đợi điện thoại của anh mà cả đêm không ngủ.

Đến công ty, cô không tự chủ được mà kiểm tra xem điện thoại ở công ty của cô có cuộc gọi nhỡ nào không, mỗi lần điện thoại vang lên, tim cô đều đập nhanh hơn một chút, nghĩ thầm, có phải anh gọi hay không?

Cô rất giận bản thân mình, cô không thể giải thích được phản ứng của mình, cũng không có cách nào ngăn cản mình được.

Rốt cuộc tại sao cô lại như vậy, chắc là lo lắng anh đi rồi vẫn quay lại tìm cô đòi nợ rồi!!! Cô tự nói với mình như vậy.

Tan ca, Lý Bội và Lâm Vũ Phi không hẹn mà cùng gọi điện thoại cho cô, nói là bồi thường vì hôm qua hẹn không thành, hỏi cô tối nay có rảnh không, có muốn đi không? Cô lập tức gạt đầu đồng ý.

“Đừng quên gọi điện thoại cho vị khách trọ kia báo hôm nay sẽ về trễ.” Lý Bội ở đầu dây bên kia nhắc nhở cô.

“Anh ấy đã đi rồi.” Cô nói.

“Chuyện xảy ra khi nào? Tại sao mình không nghe cậu nói?” Lý Bội kinh ngạc hỏi.

“Ngày hôm qua.”

“Tại sao lại như thế? Là anh ta chủ động đi hay cậu đuổi anh ta đi? Anh ta không đòi cậu bồi thường nữa sao? Cậu đã xé bản cam kết anh ta giữ chưa?” Lý Bội nhanh chóng hỏi tới.

“Chưa xé.”

“Chưa? Cậu để cho anh ta mang bản cam kết đó đi sao? Cậu bị sao thế? Trên đó còn có chữ ký của cậu nữa mà, nếu một ngày nào đó anh ta đột nhiên xuất hiện...”

“Bản cam kết đó vẫn còn ở nhà mình, anh ấy không mang đi.” Cô chậm rãi mở miệng, khiến Lý Bội ở bên kia lập tức im lặng, sau đó lại giục: “Cậu mau mau về nhà xé bản cam kết đó đi.”

“Xé hay không cũng giống nhau thôi, dù sao thì anh ấy cũng sẽ không quay lại nữa.”

“Đúng là Hoàng Đế không vội, Thái Giám lại gấp. Cậu không biết cái gì gọi là để ngừa ngộ nhỡ hay sao?”

“Mình biết, chỉ là mình không biết...” Đột nhiên Trương Nhân Tịnh phát hiện ra, cô không biết mình đang muốn biểu đạt cái gì, thôi...tốt nhất là không nói gì cả.

“Cái gì mà biết với không biết, cậu rốt cuộc là đang muốn nói cái gì?” Lý Bội hỏi.

“Thôi, không nói chuyện này nữa.” Cô hít sâu một hơi, nói sang chuyện khác, “Chúng ta quyết định thế nhé, tối nay không say không về, coi như ăn mừng mình cuối cùng cũng thoát khỏi bể khổ, lấy lại tự do rồi.”

“Được. Nhưng mà chuyện này vũ Phi chỉ biết một ít thôi, bây giờ cậu có tính nói hết cho cô ấy biết không?”

“Lúc trước không nói thật với cô ấy là vì không muốn cô ấy lo lắng, giờ mọi chuyện đã qua rồi, cũng không có gì phải giấu nữa.”

“Hi vọng mọi chuyện đều đã qua”. Lý Bội nói.

Trương Nhân Tịnh khẽ nhếch môi, muốn nói nhưng đột nhiên lại không mở miệng được.

Dĩ nhiên là cô hi vọng tất cả đều đã qua, chuyện tranh cãi với Tiết Hạo Nhiên, nghiệt duyên rồi cũng có ngày chấm dứt, khổ lắm tất cũng có ngày sung sướng, nhưng mà...Cô không biết tại sao trong lòng lại phiền muộn, lại buồn bực không yên.

Có lẽ là do tối hôm qua cô không ngủ nên hôm nay cơ thể không được tốt lắm! Chờ về đến nhà cô sẽ ngủ một giấc thật sâu, cô tin tất cả sẽ lại như bình thường. Ừ, không sai, chính là như vậy.

Hít sâu một hơi, cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, sau đó cùng Lý Bội, Lâm Vũ Phi đi ăn mừng.

Đêm hôm đó cô uống nhiều hơn thường ngày, ngay cả mình làm sao về được nhà cô cũng không nhớ nổi.

Chuyện này đương nhiên là cô không dám nói với Lý Bội và Lâm Vũ Phi, nếu không, sau này nhất định bọn họ sẽ không dám rủ cô đi uống rượu nữa.

Cuộc sống của cô lại trở về như trước kia, đi làm, tan ca, thỉnh thoảng lại đi ăn cơm với đồng nghiệp, xem một vài bộ phim điện ảnh, đi dạo phố, rảnh rỗi không có việc gì làm thì lại lấy sổ chỉ tiêu ra kiểm tra xem mình có xài tiền bấy bọ gì không.

Cuộc sống của cô là như thế, khi em trai còn chưa nhập ngũ, cô cũng sống như vậy. Hai chị em bọn họ rất quan tâm đến nhau nhưng cũng không can thiệp quá sâu vào cuộc sống của đối phương, không giống anh, chính là một người thiếu quân giáo.

“Này, rốt cuộc thì anh còn muốn tắm bao lâu nữa? Anh không biết điện và nước đều phải trả tiền sao?”

“Này, anh là người không có xương sao? Ngồi cũng không ra ngồi, buồn ngủ thì đi về phòng mà ngủ!”

“Anh làm sao vậy? Đâu còn bé nữa đâu mà kén ăn như vậy? Anh không biết tất cả tôi đều phải bỏ tiền ra mua sao? Anh mau đi đi, nếu không bắt đầu từ ngày mai tôi chỉ nấu duy nhất món này cho anh ăn.”

“Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, ra khỏi phòng thì phải tắt máy lạnh đi chứ!”

Anh luôn là người thiếu người mắng, cuộc sống sinh hoạt siêu cấp lãng phí, khiến một người luôn tận lực tiết kiệm như cô nhìn rất không vừa mắt. Nhưng từ sau khi anh không đối nghịch với cô nữa, biểu hiện của anh lại làm cho cô cảm thấy có lỗi, khiến cô phải tự hỏi, không biết có phải trước đây mình đã quá nghiêm khắc với anh hay không?

Trong nhà thật yên tĩnh, nếu như anh ở đây, ti vi tám phần là đang mở.

Cô suy nghĩ một lát, cầm điều khiển ti vi lên mở ti vi.

Nháy mắt, âm thanh phát ra từ ti vi vang khắp phòng, căn phòng không còn an tĩnh nữa, nhưng không hiểu sao cô vẫn cảm thấy rất yên tĩnh, tựa như...thiếu đi một giọng nói khác.

“Hát thật khó nghe quá đi, hát như vậy mà cũng có thể ra đĩa nhạc, có quá khoa trương hay không đây?”

“Chắc, cô gái này thật là xinh đẹp, nhưng không biết có phẫu thuật thẩm mỹ hay không, nghe nói người Hàn Quốc mười người thì có đến chín người là đi phẫu thuật thẩm mỹ rồi, còn lại một người thì còn quá nhỏ, chưa trở mã hết nên chưa thể sửa được.”

Anh là thế, xem ti vi cũng không chịu yên lặng mà xem, dù xem quảng cáo, xem tin tức, xem phim, hay chuyển kênh nghe ca nhạc, anh cũng có hàng trăm hàng nghìn câu nhận xét để ngồi trước ti vi mà lảm nhảm.

Lúc đầu cô còn cảm thấy rất ồn ào, nhưng qua một thời gian cô cũng bắt tri bắt giác bắt đầu cùng anh một đáp một, ngồi nói hươu nói vượn, cảm giác thật là tốt.

Cô bỗng thở dài một cái, cầm điều khiển ti vi lên tắt ti vi.

Mặc dù cô không muốn thừa nhận, nhưng cũng không có cách nào phủ nhận rằng, cô có chút... nhớ anh.

Tiết Hạo Nhiên, cô chỉ biết tên của anh mà thôi, còn những chuyện khác liên quan đến anh cô căn bản không biết gì cả, cho dù muốn tìm anh cũng không thể nào tìm được. Trên thực tế, cái tên Tiết Hạo Nhiên này, cô cũng chẳng thể biết, rốt cuộc nó có phải là tên thật của anh hay không, cô không có cách nào xác thực.

“Coun→try→road, take→me→home, Tothe→pla→ceIbe→long.”

Điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, cô nhanh chóng cầm lên xem theo phản xạ, là một số điện thoại cô chưa từng thấy. Nháy mắt, tim của cô cũng đập nhanh hơn. Là anh sao?

Mang theo sự khẩn trương và mong đợi, cô ấn nút nhận cuộc gọi, “Alo?”

“Nhân Tịnh, là anh.”

Không phải Tiết Hạo Nhiên. Tâm tình Trương Nhân Tịnh trong nháy mắt liền rớt xuống đáy cốc.

“Đàn anh, trễ như vậy rồi còn gọi cho em, có việc gì sao?” Cô liếc nhìn đồng hồ treo tường một cái, kém mười phút là mười giờ.

“Không có việc gì, chỉ là đột nhiên nghĩ tới lần trước ở chợ đêm vội vã từ biệt, thậm chí còn chưa kịp cảm ơn em lần trước đã đến sân bay đón anh, cho nên mới gọi cho em.”

“À, chuyện đó sao, anh đừng khách sáo, hôm đó em cũng đang rảnh nên coi như anh may mắn, cũng không biết sau này anh còn may mắn như thế nữa không”. Cô nhàn nhạt nói.

“Anh nhất định may mắn.”

“Thật sao?” Cô ngờ ngợ lên tiếng.

“Đúng. Chúng ta quen biết đã lâu như vậy, chẳng lẽ em không cảm thấy anh là người may mắn sao? Khi đi thi, đáp án anh lựa chọn, tám, chín phần là đúng. Khi anh cần mượn đồ, Cửu Thành sẽ cho anh mượn, còn nếu là con gái, đối phương nhất định sẽ yêu thích anh. Em nói xem, còn có người nào tốt số hơn anh nữa?”

“Ừ, anh thật tốt số.” Cô âm ừ trả lời, lần đầu tiên cảm thấy thật khó chịu khi nghe những gì anh ta nói. “Đàn anh, ngại quá, hôm nay đi làm rất mệt, em muốn nghỉ ngơi sớm một chút, hôm khác chúng ta nói tiếp được không?”

“Mệt lắm sao?”

“Ừ.”

“Vậy để anh kể chuyện cười cho em nghe, nói không chừng em cười xong sẽ không còn cảm thấy mệt nữa.”

“Không cần đâu, em thật sự rất mệt mỏi. Đàn anh, em muốn cúp máy, ngủ ngon”. Nói xong, cô lập tức nhấn nút kết thúc cuộc gọi, sau đó cô nghĩ một lúc lại thêm số điện thoại của anh ta vào danh sách từ chối, lúc này mới để điện thoại xuống, cô ngồi co quắp trên ghế sofa, miệt mài bấm: “Tiết Hạo Nhiên, anh là tên khốn kiếp.”

6. Chương 6: Chương 6

Editor: Su Boice

“Nhân Tịnh, Trương Nhân Tịnh!”

Mười rưỡi đêm, là khoảng thời gian chuẩn bị nghỉ ngơi của mọi người, nhưng dưới lầu lại truyền đến âm thanh một người gọi to tên của cô, khiến cô vừa mới tắm xong, ngồi trên ghế salon trong phòng khách đắp mặt nạ phải nhảy dựng lên, kinh ngạc vọt tới bên cửa sổ, mở cửa sổ ra nhìn xuống dưới.

Cô nghe nhầm sao? Là ai đang say khướt ở dưới đó?

“Trương Nhân Tịnh. Nhân Tịnh, Nhân Tịnh!”

Móa! Là Trần Hạo, anh ta bị điên rồi sao?

Cô lập tức gỡ mặt nạ trên mặt xuống, cầm lấy chìa khóa cửa chính rồi đi ra ngoài.

Cô phải xuống ngăn cản anh ta.

Trần Hạo, anh ta bị làm sao vậy, uống say sao? Uống đến say khướt như thế thì về nhà anh ta đi chứ, chạy đến đứng dưới lầu nhà cô để làm cái gì?

Cô tức giận phỏng đoán, ba chân bốn cẳng lao xuống cầu thang, sau đó xông về phía Trần Hạo – người đứng đối diện bên kia đường. Lúc này anh ta còn ngẩng đầu, đưa hai tay lên miệng, hướng về phía nhà cô ở lầu ba mà hô to: “Trương Nhân Tịnh, Trương Nhân Tịnh!”

Móa! Anh ta điên rồi đúng không?

“Đàn anh! Anh đang làm cái gì vậy?” Cô xông tới trước mặt anh ta, không kiềm nổi giận mà nghiêng răng hỏi. Trên người anh ta có mùi rượu, nhưng cũng không nồng lắm.

“Nhân Tịnh, em xuống rồi à.” Anh ta buông hai tay xuống, nhìn cô rồi nhếch miệng cười.

“Anh đang làm cái gì vậy?” Cô kìm nén lửa giận, hỏi anh ta một lần nữa.

“Anh mang đồ ăn khuya đến cho em.” Anh ta nói với cô, sau đó đi về phía xe đang đậu ven đường, lấy từ trong xe ra một túi đồ ăn đưa cho cô. “Ồ! Cảm đi!”

Cô miễn cưỡng đưa tay nhận lấy, sau đó cau mày nhìn anh ta: “Bây giờ đã khuya lắm rồi, sau này anh không cần làm những chuyện này. Còn nữa, uống rượu không nên lái xe.”

“Em quan tâm anh sao?” Anh ta nhìn cô không chớp mắt, giọng điệu không biết tại sao lại nghe như có chút mờ ám.

Trương Nhân Tịnh càng nhú chặt chân mày, tự nói với mình, có lẽ là mình đã nghĩ quá nhiều, vì anh ta là một người đàn ông đã kết hôn, vì để vợ yên tâm mà đoạn tuyệt với cô – đàn em đã quen biết mười năm này.

“Đàn anh, cảm ơn thức ăn khuya của anh. Cũng không còn sớm nữa, anh nên bắt taxi về nhà đi, tránh để chị dâu lại lo lắng.” Cô nói với anh ta.

“Em đang đuổi anh đi?”

“Đã muộn rồi.” Cô không phủ nhận.

“Bởi vì tên kia đúng không?” Anh ta trầm ngâm một lát, đột nhiên hỏi.

“Cái gì?” Cô không khỏi sửng sốt.

“Người đi cùng em ở chợ đêm hôm ấy, cái tên họ Tiết đó. Em và anh ta đang quen nhau sao?”

Bỗng dưng, Trương Nhân Tịnh chỉ cảm thấy ngạc nhiên, cũng chẳng giải thích, anh ta hỏi cái này để làm gì? Còn nữa, anh ta vừa lấy thân phận và tâm trạng gì mà hỏi cô vấn đề này? Cô và Tiết Hạo Nhiên có phải đang quen nhau hay không, tại sao cô phải nói cho anh ta biết?

“Đây là chuyện riêng của em, đàn anh.” Cô đáp.

“Anh nghĩ là em yêu anh.” Anh ta nhìn cô chằm chằm, đột nhiên anh ta nghiêng người như muốn dựa vào cô.

“Đó là trước kia, trước khi anh kết hôn.” Trương Nhân Tịnh lập tức lui về sau.

“Anh cũng yêu em, Nhân Tịnh.” Anh ta bất ngờ nắm lấy tay cô, dùng vẻ mặt nóng bỏng nói với cô.

Cô bị dọa sợ, một chút cảm giác vui mừng vì được đàn anh mình thầm yêu nhiều năm tỏ tình cũng không có, cô chỉ cảm thấy kinh hoàng và sợ hãi.

Anh ta sao lại như vậy? Chẳng lẽ anh ta quên mình đã kết hôn, đã có vợ rồi sao? Tại sao đột nhiên lại tỏ tình với cô?

“Đàn anh, anh uống say rồi, anh bỏ tay của em ra, em giúp anh bắt taxi về nhà.” Cô vừa giãy giụa vừa nói với anh ta, muốn hất tay của anh ta ra nhưng anh ta vẫn nắm tay cô rất chặt.

“Anh không say, anh nói thật, anh yêu em, Nhân Tịnh.”

“Anh buông tay em ra trước đã.” Cô không ngừng giãy giụa.

“Em không tin lời anh nói đúng không? Trước kia, bởi vì em luôn ở bên cạnh anh, cho nên anh mới không phát hiện ra chuyện này, nhưng mà mấy tháng qua...”

“Cô ấy bảo anh buông tay cô ấy ra, anh nghe mà không hiểu hay sao?”

Trần Hạo cảm thấy có một lực lớn kéo cả người anh ta về phía sau, bởi vì quá bất ngờ nên anh ta hoàn toàn không kịp đề phòng, lảo đảo lùi về sau mấy bước, thiếu chút nữa là ngã xuống đường, bốn chân chống lên trời rồi. Đến khi đứng vững được rồi, lại thấy bên cạnh Trương Nhân Tịnh nhiều hơn một người đàn ông, là cái tên họ Tiết kia!

“Anh~~” anh ta không kìm nổi giận, nhìn Tiết Hạo Nhiên rồi quát: “Anh làm cái gì đó?”

“Tôi mới là người muốn hỏi anh – một người đàn ông đã kết hôn, nửa đêm rồi còn không về nhà với vợ mà chạy tới đây tìm Nhân Tịnh làm cái gì?” Tiết Hạo Nhiên lạnh lùng nhìn anh ta.

“Chuyện của tôi và Nhân Tịnh thì mắc mớ gì tới anh?” Trần Hạo tức giận nói.

“Muốn nói chuyện về nhà nói với vợ của anh đấy, đừng có tới tìm bạn gái của tôi.” Tiết Hạo Nhiên lạnh giọng nói.

“Bạn gái...của anh?” Trần Hạo nhìn về phía Trương Nhân Tịnh như muốn cô xác nhận, lại thấy cô đứng bên cạnh ngơ ngác nhìn Tiết Hạo Nhiên, hoàn toàn quên mất sự hiện hữu của anh ta, khiến anh ta nhất thời nổi cơn giận dữ: “Nhân Tịnh!” Anh ta hét to.

Anh ta hét to như vậy mới khiến cô tỉnh táo lại, quay đầu nhìn về phía anh ta.

“Anh ta nói em là bạn gái của anh ta, là thật sao?” Trần Hạo chất vấn cô.

Trương Nhân Tịnh trờ mắt, lúc này mới chậm nửa nhịp mà ý thức được câu tuyên cáo vừa rồi của Tiết Hạo Nhiên. Khi nào thì cô biến thành bạn gái của anh rồi, tại sao cô lại không biết thế? Diễn đàn Lê Quý Đôn Nhưng cô đoán chắc là anh có lý do nên mới nói như thế, à, có lẽ là vì muốn giải nguy giúp cô mà thôi.

Cô đang muốn tiếp nhận ý tốt này của anh, định mở miệng trả lời “là thật” thì lại nghe thấy thanh âm của Tiết Hạo Nhiên tiếp tục vang lên bên tai.

“Không tin lời tôi nói sao? Vậy anh hãy xem cho rõ đây.” Anh nói.

Trương Nhân Tịnh còn đang suy nghĩ Tiết Hạo Nhiên muốn Trần Hạo thấy rõ cái gì thì cô cảm thấy cằm của mình bỗng nhiên bị nâng lên, một gương mặt phóng đại trước mặt cô, sau đó miệng liền bị anh hôn lên.

Cô mở to hai mắt, vừa kinh ngạc lại vừa không tin được, nhưng nhịp tim và nhiệt độ trong cơ thể lại đột nhiên tăng cao, cô hoàn toàn mất khống chế.

Môi của anh thật mềm, thật dịu dàng, hơi thở của anh cũng thật tốt, thật mê người, đây chính là cảm giác hôn môi sao? Làm cho lòng người nhộn nhạo, hô hấp khó khăn, không kìm hãm được, không cách nào tự kiềm chế?

“Em yêu, chúng ta lên lầu rồi tiếp tục, trước tiên phải đuổi cái tên đàn anh khiến người ta phát ghét này đi.” Anh ngẩng đầu lên, thanh âm khàn khàn nói với cô.

Cô trờ mắt, chỉ muốn hô to một tiếng “Trời ạ!”, sau đó đào một cái hang rồi chui vào, vĩnh viễn không ra ngoài gặp ai hết. Cô thể nhưng lại cùng anh hôn môi đến quên mình, đã vậy, hiện trường còn có một người cô quen đang đứng nhìn!!!! Trời ạ! A

“Thấy rõ chưa? Đàn anh!” Tiết Hạo Nhiên nhìn Trần Hạo, châm chọc hỏi: “Nếu như thấy rõ rồi, sau này đừng chạy đến đây tìm bạn gái của “TÔI” nói chuyện nữa, bởi vì tôi sẽ ghen, sẽ không thấy thoải mái, anh hiểu chưa? Anh đi thông thả, không tiễn. Em yêu, chúng ta lên nhà thôi.”

Nói xong, anh ôm hông Trương Nhân Tịnh băng qua đường, cũng không quay đầu lại, đi thẳng vào trong nhà, đóng cửa lại.

Trần Hạo bị đả kích lớn, đứng ngây ra tại chỗ không hề nhúc nhích. Anh ta không thể nào tin nổi, đàn em vẫn thầm yêu, thầm mê luyện mình bấy giờ lại đi tình biệt luyện[*].

[*] di tình biệt luyện: yêu một người rồi, sau lại không yêu người đó nữa mà có tình yêu mới.

Sao có thể xảy ra chuyện như vậy đây?

Anh ta không tin, tuyệt đối không tin!

Trong nhà vô cùng yên tĩnh, không khí thì lúng túng.

Mặc dù Trương Nhân Tịnh có đầy một bụng những lời muốn nói, cô muốn hỏi vì sao anh đi mà không nói lời nào, cô cũng muốn biết vì sao anh đột nhiên xuất hiện, nhưng nụ hôn bất ngờ lúc nãy đã khiến cô ỉu xiu.

Rốt cuộc tại sao anh phải làm như vậy, tại sao lại có thể hôn cô?

Cô dĩ nhiên biết anh đang giúp cô, nhưng cũng đâu cần giúp đến mức này? Chỉ cần cô một mực gạt đầu thừa nhận anh là bạn trai của cô, và chỉ bằng thân phận của đàn anh của cô là người đã có gia đình thì anh ta cũng không có quyền hay lấy tư cách gì để nói thêm nữa.

Còn nữa, anh có biết nụ hôn vừa rồi là nụ hôn đầu của cô không?

Tên khốn kiếp này!

“Thật khó nuốt. Anh ta đã xấu tính, mua đồ ăn cũng khó ăn, đúng là vô dụng.”

Cô còn đang buồn bực rối rắm thì cái tên đầu sỏ gây ra chuyện này lại còn đang ăn đồ ăn khuya đàn anh mua cho cô, vừa ăn còn vừa phê bình, thật sự khiến người ta không thể nhịn được nữa.

“Khó ăn thì đừng ăn, ai bảo anh ăn? Còn nữa, đó là của người khác mua cho tôi ăn khuya, không phải mua cho anh ăn!” Cô tức giận trợn trừng mắt nhìn anh.

“Tôi còn chưa ăn cơm tối, tôi đói. Nếu không, cô nấu cơm cho tôi ăn đi?” Anh mong đợi nhìn cô.

“Anh nằm mơ à!” Cô trực tiếp tát cho anh một chậu nước lạnh.

“Có quán gia nào đối xử với chủ nhân của mình như thế này không? Kinh nghiệm đã không có lại còn không lễ phép nữa!” Anh nghiêm mặt, nghiêm túc lắc đầu nhìn cô.

“Móa!” Cô phun ra một tiếng thô tục. “Anh tới đây làm gì?” Cô hỏi anh.

“Anh hùng cứu mỹ nhân!” Anh nửa cười nửa không nhú mồm nói.

Cô giận dữ trợn mắt nhìn anh.

“Hình như cô quên mất rồi, tôi thuê căn phòng này, tôi chỉ về nhà mình thôi, cô còn hỏi tôi tới đây làm gì?” Anh bày ra dáng vẻ đây là chuyện đương nhiên nói.

“Không phải anh đã đi rồi sao?”

“Đi rồi? Tôi bị một quán gia lòng dạ độc ác vứt bỏ, một thân một mình lại còn bị lạc đường, mỗi ngày đều phải dãi gió dầm sương, đói khổ lạnh lẽo, trải qua thiên tân vạn khổ, vất vả lắm mới tìm được đường về nhà, về lại ngôi nhà ấm áp này.” Anh làm bộ đáng thương.

Trương Nhân Tịnh liếc mắt xem thường, lạnh lùng phê bình: “Không buồn cười chút nào.”

“Nhìn tôi là biết không có té bào hài hước nào rồi.” Anh khế cười, tự giễu mình.

“Chính xác.” Cô lại không nhịn được mà bổ thêm cho anh một nhát dao.

“Được rồi, chúng ta nói chuyện vừa nãy, đã xảy ra chuyện gì, tại sao tên kia gần đây hay đến tìm cô vậy?” Anh khoanh tay trước ngực, nghiêm mặt hỏi.

“Chuyện này không liên quan đến anh! Còn nữa, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Anh về đây làm gì?” Cô cau mày.

“Thứ nhất, tôi đã trả lời câu hỏi của tôi rồi, tôi chỉ là về “nhà” mà thôi. Thứ hai, ai nói chuyện này không liên quan đến tôi, chẳng phải cô là bạn gái của tôi sao?” Anh hùng hồn đáp lại.

“Ai là bạn gái của anh?” Cô đột nhiên mở to hai mắt, lớn tiếng phản bác.

“Hôn cũng hôn rồi, cô còn không thừa nhận?”

“Móa!” Cô lập tức mắng người, “Tôi còn chưa vì chuyện này mà tính sổ với anh, anh lại còn dám nhắc tới! Tên khốn kiếp này, trả lại nư hôn đầu cho tôi!” Cô tiện tay túm lấy một cái gối ném về phía anh.

“Vừa rồi là nư hôn đầu của cô?” Anh vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vô cùng vui mừng, mặt mày hớn hở hẳn lên.

“Anh còn dám hỏi!” Cô cầm cái gối ôm thứ hai đập anh.

Tiết Hạo Nhiên rất vui, anh không thể che giấu được vẻ mặt vui sướng của mình.

Lần trước ở chợ đêm, rõ ràng anh cảm thấy Trương Nhân Tịnh có tình cảm sâu sắc với người anh khóa trên kia, cho dù đối phương đã kết hôn nhưng hình như cô vẫn chưa quên được anh ta. Điều này khiến anh mơ hồ có loại cảm giác muốn phát điên. Cho nên anh mới tạm thời tránh mặt cô, để bản thân có thể tĩnh táo lại và suy xét xem tình cảm của mình dành cho cô là loại tình cảm gì.

Anh rất thích cô, nhưng giữa thích, yêu, kết hôn, và xây dựng một tổ ấm chung, gấn bó cả đời lại có khoảng cách, cũng không phải chỉ cách nhau một con đường, không phải chỉ dùng một câu hoặc một trang giấy mà hình dung hết được.

Anh yêu em! Ba chữ này nói thì rất đơn giản, nhưng rồi sẽ thế nào?

Kết hôn cũng như vậy, chỉ cần mang đủ giấy tờ đến ủy ban đăng ký kết hôn là được, nhưng sau khi kết hôn thì sao?

Anh không thích làm những chuyện khiến người khác khinh thường, cho nên trước khi quyết định bất cứ chuyện gì anh cũng đều suy nghĩ thật kỹ, không muốn thì không làm, đã làm thì phải tận lực để đạt được kết quả tốt nhất.

Với công việc, anh là như thế, và tình cảm, cũng vậy.

Cho nên, sự nghiệp của anh mới có thể thành công, tính cách của anh như vậy mới có thể tranh đấu nổi những con người luôn coi trọng “lượng” chứ không coi trọng “chất” kia, bọn họ thừa lúc công ty không có tâm phúc là anh mà thọc cả tổ ong vô vế, thiếu chút nữa khiến anh tức điên. Sau đó anh lại nhờ vụ tai nạn này mà thuận nước đẩy thuyền, diễn cảnh mất tích, để những kẻ đó tự mình đi dọn dẹp hậu họa, xem như là dạy dỗ.

Chỉ có điều, anh không lường trước được, anh lại gặp được người con gái khiến anh thương tiếc, khiến anh muốn che chở, bảo vệ.

Hơn nửa tháng không gặp cô, anh bình tĩnh suy nghĩ lại, cuối cùng cũng xác định được tâm ý của mình, anh trở về tìm cô, không ngờ lại đúng lúc bắt gặp cảnh Trần Hạo không biết xấu hổ chạy tới đây đây đưa với cô.

Thật ra, từ lúc anh ta đứng dưới lầu gọi to tên của cô thì anh cũng đã đến rồi, nhưng anh không lộ diện, muốn xem cô đối mặt với anh ta thế nào, kết quả khiến anh có chút vui vẻ.

Đương nhiên anh phải nắm chắc cơ hội khó có được này, nhân cơ hội này tuyên cáo quyền sở hữu, đồng thời đóng con dấu chứng thực.

Và anh cũng thật không ngờ, nư hôn này lại là nư hôn đầu của cô, ha ha...

“Anh còn cười? Còn dám cười!”

Trên ghế salon đã không còn cái gối nào nữa rồi, thẹn quá hóa giận, cô không tìm được đồ ném anh nên trực tiếp cúi người tháo dép, cầm lên đập anh. Cũng may, dép mang trong nhà là dép xốp 10 tẽ một đôi, nếu không, anh không bị thương là điều không thể mất.

“Ha ha, quân tử động khẩu không động thủ”. Anh né được chiếc dép thứ hai bay về phía anh.

“Tôi không phải quân tử, tôi là nữ tử!” Cô trợn mắt nhìn anh.

Tiết Hạo Nhiên không nhịn được cười, cam bái hạ phong, anh giơ ngón tay cái lên trước mặt cô: “Cô mới là người có tế bào hài hước.”

Trương Nhân Tịnh bị anh làm cho tức đến phát run, hung hăng mắng anh một tiếng “móa!”, sau đó đứng dậy, cô quyết định về phòng ngủ, nhắm mắt làm ngơ. Nhưng Tiết Hạo Nhiên lại không cho phép cô đi dễ dàng như vậy, khi cô đi qua người anh, anh nhanh tay bắt được tay của cô, hơi dùng sức kéo cô về phía mình, vì quá bất ngờ, cô ngã ngồi lên đùi anh.

Hai tay anh thuận thế vòng quanh eo nhỏ của cô, ôm cô vào trong lòng.

“Anh làm gì vậy? Buông tôi ra!” Cô ngẩng ra, mặt bỗng ửng hồng, giãy giụa nói với anh.

“Thơm quá.” Anh đột nhiên hít sâu một hơi, khàn giọng nói.

“Anh...Anh mau buông tôi ra.” Cô vội vàng nói, cảm giác nhiệt độ trong lòng mình bắt đầu tăng cao.

“Nhưng mà tôi lại không muốn buông.” Anh nhìn sâu vào mắt cô.

“Anh...Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cô không biết làm sao với anh.

“Anh muốn chịu trách nhiệm.”

“Chịu trách nhiệm?” Cô mặt mờ mịt, không hiểu ý của anh cho lắm, chịu trách nhiệm cái gì?

“Anh lấy đi nụ hôn đầu của em, không phải sao? Cho nên anh muốn chịu trách nhiệm, chúng ta ~” anh cố ý dừng lại một chút, sau đó chậm rãi nói với cô: “Kết hôn đi.”

Cô há hốc mồm, cứng lưỡi, nhìn anh chằm chằm hệt như gặp quỷ, rồi kêu to: “Cái gì?”

“Anh biết là em rất vui, nhưng bây giờ cũng đã muộn rồi, nếu có hoan hô cũng nên nhỏ giọng một chút.” Anh khẽ nhếch khóe miệng, nửa cười nửa không châm chọc cô.

“Hoan hô cái đầu anh!” Cô dùng sức đẩy anh ra, tránh khỏi ngực anh, đứng dậy. Kết quả, chỉ một giây sao cô lại bị anh nhanh tay lẹ mắt kéo về ngồi trên đùi anh.

“Này!” Cô giãy giụa kêu lên.

“Cũng sắp kết hôn rồi, còn ngại nữa.” Anh cười nói.

“Móa! Ai sắp kết hôn với anh!” Cô dùng sức gỡ tay anh ra, lại phát hiện nó cứng như bàn thạch, không hề nhúc nhích.

“Có phải em không muốn gả cho anh?” Anh hỏi cô, giọng nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng nghiêm túc.

“Em không biết gì về anh cả, ngay cả tên của anh là thật hay giả em cũng không biết, nói cái gì mà gả hay không chứ?” Cô hỏi ngược lại anh.

“Tiết Hạo Nhiên, năm nay ba mươi tuổi, chưa kết hôn. Trong nhà còn có cha, mẹ, anh trai, chị dâu, em gái và một cháu gái, tổng cộng bảy người. Sự nghiệp có một Công ty Khoa học Công nghệ, nghe nói tiền đồ như cấm, tiềm lực vô cùng, giá trị con người hơn tỷ. Em còn muốn biết gì nữa?”

“Anh nói thì tôi phải tin sao? Còn giá trị con người hơn tỷ cơ đấy?” Cô xì mũi coi thường.

Anh như có điều suy nghĩ nhìn cô một lát, sau đó buông một tay lấy bóp da trong túi quần ra đưa cho cô.

“Bên trong có chứng minh thư và danh thiếp có thể chứng minh thân phận của anh, còn về vấn đề giá trị con người, em cho anh thêm mấy ngày, anh bảo kế toán đưa cho em xem.”

Trương Nhân Tịnh ngây người. Anh lại có lòng tin như thế, không sợ hãi sao?

“Được, coi như những gì anh nói đều là thật, anh là ông chủ lớn, là người có tiền, tiền đồ như cấm, tiềm lực vô cùng, xin hỏi người đàn ông độc thân hoàng kim anh, tại sao lại muốn kết hôn với tôi?” Cô hỏi anh, sau đó lại nói: “Anh đừng nói cái gì mà chịu trách nhiệm, chuyện hoang đường đó không có một chút thuyết phục.”

“Tại sao lại muốn kết hôn với em sao? Thành thật mà nói, anh cũng vẫn luôn nghĩ đến cái vấn đề này, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một đáp án.” Anh nói.

“Đáp án gì?” Cô nhìn anh không chuyển mắt.

“Anh nghĩ, trước đây, khi em nấu cơm cho anh ăn, nhất định là có lén bỏ thuốc vào trong cơm, có đúng không?”

“Anh mới bỏ thuốc ấy!” Cô bị anh chọc giận, vốn tưởng có thể nghe được lời thổ lộ rung động lòng người, kết quả anh lại nói cái gì? Bỏ thuốc? Tên khốn kiếp này!

“Em nghe anh nói hết...”

“Tôi không muốn nghe, buông tôi ra, tôi muốn đi ngủ, ngày mai tôi còn phải đi làm.” Cô tức giận, tiếp tục giãy giụa.

“Được rồi, vậy em vừa ngủ, anh vừa nói.” Anh bỗng bế bổng cô lên, đang hoang mang đi về phía phòng của cô.

“Này, anh làm cái gì vậy, nhanh thả tôi xuống!” Cô vừa nói vừa giãy giụa, nhưng cũng không dám giãy mạnh, chỉ sợ sẽ té xuống.

Ngược lại, anh lại không hề băn khoăn gì mà trực tiếp bế cô vào phòng của cô, ôm cô đặt xuống giường, sau đó không hề do dự mà nhảy lên giường của cô, lật người nằm nghiêng, cô đang muốn ngồi dậy lại bị anh dùng một tay một chân đè lại xuống giường.

“Này!” Cô kháng nghị.

“Không phải em muốn ngủ sao? Em mau ngủ đi. Em ngủ, còn anh nói.” Anh trấn an cô.

“Móa!” Cô trực tiếp mở miệng mắng người, “Như vậy mà ngủ được mới là lạ đấy, anh thử ngủ cho tôi xem!”

“Vậy hãy nghe anh nói trước đi, nếu em nghe anh nói xong vẫn không ngủ được, anh sẽ hát cho em nghe.” Anh nhếch miệng mỉm cười.

Cô căn bản chẳng phải đối thủ của anh, đành lựa chọn thỏa hiệp.

“Vậy anh để cho tôi ngồi đây.” Cô nói.

“Anh thấy nằm như vậy cũng tốt lắm.” Nói xong, anh không để cho cô có cơ hội mở miệng, tiếp tục chủ đề mới nói được một nửa. “ Ngoài bị bỏ thuốc làm lạc tâm ra, anh không cách nào giải thích được tại sao, anh mới ở đây một thời gian ngắn thôi, lại không kiềm chế được mà yêu em, yêu đến mức lần đầu tiên trong đời có ý niệm muốn kết hôn, muốn ở bên em cả cuộc đời này.”

“Em hãy thành thật nói cho anh biết, em thật sự không bỏ thuốc vào trong thức ăn sao?” Vẻ mặt của anh nhu hòa, ánh mắt thâm thúy, sâu thẳm nhìn cô.

Không có. Trương Nhân Tịnh muốn mở miệng trả lời câu hỏi của anh, nhưng không biết tại sao, cô đột nhiên khản trương không nói nên lời.

Có lẽ vì ánh mắt anh nhìn cô, có lẽ vì anh ở quá gần cô, và có lẽ vì anh mới nói với cô, anh không kiềm chế được mà yêu cô, yêu có đến mức lần đầu tiên trong đời có ý niệm muốn kết hôn, muốn ở bên cô cả đời.

Đây chính là lời thổ lộ động lòng người cô muốn nghe, anh cũng nói ra rồi, nhưng nghe xong tim của cô lại đập kịch liệt, nhiệt độ trong người cũng tăng lên, hô hấp cũng có chút khó khăn.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên rất mờ ám.

“Đã muộn rồi, anh nên về phòng của anh đi.” Cô bỗng nhiên mở miệng.

“Anh muốn ngủ ở đây.” Anh ghé vào tai cô nói khẽ.

“Không được”. Cô lập tức trả lời, vì khản trương mà cả người cứng ngắc.

“Vậy cho anh một cái hôn chúc ngủ ngon.” Anh thỏa hiệp, lùi một bước.

“Anh thề sau khi hôn thì anh sẽ về phòng của anh?” Cô do dự nhìn anh.

“Anh thề!” Anh vô cùng thành thật nói.

“Việc này, được rồi.” Cô do dự một chút, sau đó mới chậm rãi nhắm mắt lại.

Cô đơn thuần lại dễ gạt như vậy, nhìn cô nhắm mắt lại, vẻ mặt Tiết Hạo Nhiên nhất thời trở nên nhu hòa, một cảm giác yêu thương quý trọng dâng lên từ đáy lòng, từ từ lan ra đến trái tim, ngấm vào từng tế bào.

Anh từ từ cúi đầu, hôn lên môi của cô. Cô vì quá khản trương, môi mím lại thật chặt. Anh lè lưỡi, dịu dàng liếm cánh môi cô, dẫn dụ cô thả lỏng người, đáp lại nụ hôn của anh.

Cô cuối cùng cũng hé môi, đầu lưỡi của anh nhanh chóng tiến vào, chêu chọc, ngậm mút đầu lưỡi nhỏ nhắn.

Cô không có kinh nghiệm, hoàn toàn không phải đối thủ của anh, anh nhiệt tình như lửa, tham lam mút lấy, cô bị anh đè ở dưới, quần áo trên người cũng từ từ bị trút bỏ.

Đêm nay, anh thành công khiến cô trở thành phụ nữ, người phụ nữ duy nhất của anh.

7. Chương 7

Editor: Su Boice

Giờ nghỉ trưa, Trương Nhân Tịnh đang định nằm xuống bàn làm việc ngủ một giấc thì nhìn thấy Lý Bội và Lâm Vũ Phi đứng trước cửa phòng làm việc ngoắc ngoắc tay với cô.

Cô nghi ngờ đứng dậy đi về phía họ, đợi ba người đi đến nơi không làm ồn ã đến các đồng nghiệp khác đang nghỉ ngơi, cô mới mở miệng hỏi: “Sao hai cậu lại đến tìm mình thế? Có chuyện gì à?” Nét mặt hai người bọn họ nhìn thế nào cũng thấy có chút kỳ quái, hình như muốn hỏi cô cái gì đó nhưng lại thôi.

Hai người họ không nói gì mà kéo cô vào trong phòng họp không người, cẩn thận đóng cửa lại, sau đó mới vây cô ở giữa, Lý Bội lên tiếng trước: “Sáng nay cậu xin nghỉ? Tại sao?”

Trương Nhân Tịnh sững người mất vài giây, không ngờ Lý Bội làm ở bộ phận khác nhưng lại biết chuyện này.

“Đột nhiên có chút chuyện.” Cô trả lời, dĩ nhiên cô không thể nào nói thật cho bọn họ biết chuyện xảy ra tối hôm qua.

“Có chuyện gì?” Lý Bội nhìn cô không chớp mắt, khí thế trong giọng nói của Lý Bội khiến cô sững sốt một lát.

“Tại sao cậu lại hỏi như vậy?” Cô hỏi Lý Bội, đồng thời phóng ánh mắt dò hỏi về phía Lâm Vũ Phi, ý muốn hỏi: hai cậu làm sao vậy?

“Sáng hôm nay, cái tên đàn anh làm người ta chán ghét kia gọi điện thoại ình.” Lâm Vũ Phi mở miệng.

“À?” Trương Nhân Tịnh ngăn ra.

“Chính xác phải nói là, anh ta gọi cho cậu không được nên mới gọi ình, cho nên mình mới biết chuyện cậu xin nghỉ.” Lâm Vũ Phi bình tĩnh nói.

“Anh ta muốn làm gì?” Nhất thời không nghĩ ra đàn anh của mình muốn làm gì, Trương Nhân Tịnh nhíu mày hỏi.

“Có phải Tiết ác ma trọ ở nhà cậu lại xuất hiện rồi không?” Lý Bội đột nhiên mở miệng hỏi.

“Tại sao cậu biết?” Cô kinh ngạc chuyển mắt nhìn Lý Bội.

“Tên đàn anh đáng ghét đó hỏi Vũ Phi về chuyện của Tiết ác ma, muốn biết anh ta là ai, có quan hệ gì với cậu, hần thao thao nói cả nửa ngày chính là muốn kiểm chứng, có phải cậu và Tiết ác ma đang quen nhau hay không, cậu thấy có buồn cười không chứ?” Lý Bội giấu cợt nói.

“Anh ta đã kết hôn rồi, còn vì bà xã mà tuyệt giao với bạn bè đã quen biết mười năm, bây giờ anh ta dựa vào cái gì mà nhẩy ra chuyện cậu quen ai chứ? Thực sự rất buồn cười.” Lâm Vũ Phi bĩu môi phụ họa, giọng nói cũng hết sức châm chọc.

“Anh ta nói anh ta gọi cho cậu nhưng không có người nghe máy.” Lý Bội nhìn cô.

“Mình chặn số anh ta rồi.” Cô nói.

“Làm rất tốt” Lý Bội khen. “Nhưng mà, không phải anh ta đã tuyệt giao với cậu rồi sao? Sao đột nhiên lại xuất hiện, lại còn biết chuyện Tiết ác ma đang ở nhà của cậu nữa?”

Trương Nhân Tịnh kể chuyện lần trước cô gặp Trần Hạo ở chợ đêm.

Truyện được đăng tại diendan

“Cũng hơn nửa tháng rồi, bây giờ anh ta mới hỏi là thế nào? Đầu óc anh ta có vấn đề sao?” Lâm Vũ Phi liếc mắt hỏi.

Trương Nhân Tịnh hơi do dự một chút, lại kể chuyện tối hôm qua Trần Hạo uống rượu say khướt chạy đến dưới nhà cô quậy.

“Anh ta điên thật rồi! Chẳng lẽ anh ta cãi nhau với vợ anh ta sao?” Lâm Vũ Phi mở to hai mắt.

“Tốt nhất là... Nhưng anh ta đột nhiên chạy tới tìm Nhân Tịnh, lại còn tỏ tình với cô ấy là như thế nào? Anh ta đúng là một tên không biết xấu hổ lại hèn hạ vô sỉ, một tên thối nát!” Lý Bội nghiêng răng nghiêng lợi, cô không nghĩ trên đời này lại vẫn còn có chuyện như vậy.

“Nhưng mà Tiết ác ma trở về thật đúng lúc, thật đúng với câu: tới sớm không bằng tới đúng lúc. Thật đáng khen ngợi nha, lại còn đứng ra tuyên bố anh ấy là bạn trai của cậu nữa chứ, thật sự quá “man” đi.” Lâm Vũ Phi cười tùm tùm nhìn Trương Nhân Tịnh, vẻ mặt mờ ám khiến người bị nhìn mặt bất giác đỏ bừng lên.

“Nói mau, chuyện giữa cậu và Tiết ác ma là như thế nào? Chẳng lẽ hai người thật sự đang quen nhau sao?” Lý Bội phản ứng siêu nhanh, nhìn chằm chằm không chớp mắt cái người có gương mặt đang đỏ rần kia.

“Sao cậu lại hỏi như vậy?” Trương Nhân Tịnh giả bộ ngu hỏi ngược lại, không biết sắc mặt của mình đã tiết lộ hết rồi.

“Cậu còn giả bộ! Cậu có biết mặt cậu bây giờ đỏ hệt như một trái táo không hả!?” Lý Bội “hừ” một tiếng rồi nói.

Trương Nhân Tịnh lập tức đưa hai tay lên che kín mặt mình theo bản năng.

“Không kịp nữa rồi.” Lâm Vũ Phi cười nói. “Mau thành thật khai báo, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, nói láo ắt sẽ bị trừng trị.”

“Không sai! Giấu diếm tội sẽ tăng thêm một bậc, hình phạt cũng sẽ nặng hơn.” Lý Bội bỗng nhiên nắm chặt cánh tay của cô, bày ra bộ dạng cậu đừng hòng chạy.

Trương Nhân Tịnh nhất thời đỏ khốc đỏ cười, không thể làm gì khác hơn là gật đầu thừa nhận: “Đúng thế, hiện tại mình và Tiết Hạo nhiên đang quen nhau, có được không?”

“Lúc nào thì bắt đầu ám độ trần thương?” Lý Bội tiếp tục bức cung.

“Cái gì mà ám độ trần thương, cậu đừng nói khó nghe như vậy.” Cô bĩu môi nói.

“Mau mau trả lời đi!”

Truyện được đăng tại diendan

“Tối hôm qua!”

“Tối hôm qua? Cậu định lừa quỷ à?” Lý Bội mặt không tin đáp.

“Mình nói thật, lần trước sau khi anh ấy rời đi, mãi đến tối hôm qua mới đột nhiên xuất hiện, trước đó hai đứa mình không hề liên lạc với nhau.” Cô nói.

“Vậy ý của cậu là, hai người bọn cậu vì cửu biệt trọng phùng [xa cách một thời gian mới gặp lại nhau] nên mới nhất thời bị Thiên Lôi đánh trúng?”

Trương Nhân Tịnh xấu hổ lườm cô ấy một cái, thật không biết trong lòng mình có quỷ hay sao, cảm giác mỗi một câu Lý Bội nói cũng đều có ám hiệu.

“Dù sao thì tối hôm qua bọn mình mới chính thức quen nhau, đây chính là sự thật, không sai.” Cô nói chắc như đinh đóng cột, hi vọng đề tài này có thể dừng lại ở đây.

“Hai người các cậu ai tỏ tình trước?” Lâm Vũ Phi tò mò hỏi.

Trương Nhân Tịnh bắt đầu dĩ thử dài. Xem ra muốn kết thúc đề tài này còn khó hơn lên trời.

“Anh ấy!”

“Vậy anh ấy tỏ tình như thế nào?”

“Hỏi mình có muốn kết hôn với anh ấy không?”

“Cái gì?”

“Sau đó anh ấy nói yêu mình đến không thể tự kiềm chế, cũng không biết vì sao, còn cho rằng mình bỏ thuốc anh ấy, còn nói với mình thân thể của anh ấy giá trị hơn tỷ, tiền đồ như cầm lại tiềm lực vô cùng...” Cô còn chưa dứt lời, Lý Bội và Trương Nhân Tịnh ở bên cạnh đã cười nghiêng ngả, thở không ra hơi.

“Ha ha! Ha ha ... oa ha ha ha ha...”

Cô bất đắc dĩ thở dài, cô rất muốn nói với hai cô ấy “Những gì mình nói đều là thật”, nhưng nghĩ lại một chút vẫn cảm thấy thôi, tránh chủ đề này nói hoài không dứt.

“Thật buồn cười, thật buồn cười. Nhân Tịnh, mình không biết cậu cũng biết nói giỡn đấy.” Lâm Vũ Phi cười, vừa lau nước mắt vừa nói với cô.

“Giá trị con người hơn tỷ, tiền đồ như cầm lại tiềm lực vô cùng...” Lý Bội lặp lại những gì cô mới nói, vừa nói vừa cười không ngừng.

“Tùy các cậu, các cậu tin hay không tin thì đó cũng là sự thật. Nếu Trần Hạo còn tìm các cậu thám thính tin tức nữa thì các cậu cứ nói như vậy với anh ta”. Cô đáp.

“Thì ra là để ứng phó với tên đàn anh đáng ghét đó à, cậu tự nói đi.” Lý Bội tức giận trợn mắt nhìn cô.

Trương Nhân Tịnh lập tức á khẩu không nói nên lời. Những gì cô nói đều là sự thật có được không? Thật khiến người ta tức chết mà.

“Vậy rốt cuộc cậu và Tiết ác ma có đang quen nhau hay không?” Lâm Vũ Phi nghi ngờ hỏi lại.

“Không”. Cô tức giận trả lời.

“A! Cậu dám trêu chọc bọn mình à?” Lâm Vũ Phi giơ tay đánh nhẹ cô một cái, quả nhiên là cô ấy tin câu nói lấy vừa rồi của cô, khiến Trương Nhân Tịnh há hốc mồm.

Thế giới này sao vậy? Nói thật thì không ai tin, nói láo thì lại tin mười phần mười?

“Tóm lại, bọn mình muốn nói với cậu, bọn mình không cho phép cậu dây dưa không rõ với tên đàn anh đáng ghét đó, cậu đừng quên anh ta đã kết hôn, là người đàn ông đã có vợ rồi, nếu như cậu không muốn bị người ta hiểu lầm thành tiểu tam thì tốt nhất cậu nên cách xa anh ta càng xa càng tốt! Mình nói trước, nếu cậu vẫn dằn giống như trước kia, để mặc hắn kêu gọi tới, mình sẽ tuyệt giao với cậu, không coi cậu là bạn nữa!” Lý Bội nghiêm mặt nói.

“Mình cũng thế.” Lâm Vũ Phi nói, vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm túc.

Nhìn họ, Trương Nhân Tịnh nhất thời chỉ cảm thấy ảm áp trong lòng.

“Các cậu yên tâm đi, mình đã không có bất kỳ ảo tưởng nào với anh ta nữa.” Cô mỉm cười nói.

“Cậu chắc chắn chứ?”

“Mình chắc chắn.” Cô kiên định nói, bởi vì tâm của cô đã trao về người khác rồi.

Giờ tan tầm, trên đường người đông như kiến, mọi người ủa ra từ những tòa nhà cao tầng, Trương Nhân Tịnh cũng là một trong số đó.

“Nhân Tịnh”. Cô vừa mới ra tới cửa chính, một bóng người đột nhiên chắn trước mặt, chặn đường đi của cô. Cô ngẩng đầu lên, sau khi nhìn rõ đối phương là ai liền nhú mày.

“Đàn anh, sao anh lại ở chỗ này?” Cô mở miệng hỏi, căn đường cô không phải ai khác, chính là Trần Hạo.

“Anh chờ em.” Anh ta mỉm cười nói.

“Có chuyện gì sao?” Chân mày cô càng nhíu chặt hơn.

“Anh muốn nhận lỗi với em, tối hôm qua anh uống nhiều quá”. Trần Hạo ẩy náy nói với cô.

“Được, em nhận lỗi xin lỗi của anh.” Cô gật đầu nói, trong lòng đang nhăm nhăm phải đi siêu thị mới được, vì trong tủ lạnh đã không còn thứ gì có thể nấu cho Tiết Hạo Nhiên ăn nữa rồi, cô đang vội. “Anh còn chuyện gì nữa sao? Nếu không có thì...”

“Để nhận lỗi, anh muốn mời em đi ăn tối, anh đã đặt chỗ rồi, em cũng nên cho anh một chút thể diện đi, Nhân Tịnh?” Anh ta cắt ngang lời cô.

“Xin lỗi anh. Không phải em không nể mặt anh, mà tối nay em đã có hẹn trước rồi.” Cô trực tiếp cự tuyệt, tuyệt không muốn nghĩ đến thể diện của anh ta.

Anh ta có lầm hay không đây? Chẳng phải vì không muốn bà xã hiểu lầm mình có quan hệ bất chính với cô mà anh ta đã tuyệt giao với cô sao? Vậy hiện giờ anh ta đang làm cái gì? Vì nhận lỗi nên muốn mời cô ăn tối? Tại sao cô không nhớ anh ta có loại thói quen này nhỉ? Nếu thật sự có thì cô nhất định sẽ mập hơn bây giờ tới 10kg mất, bởi vì anh ta rất hay nói xin lỗi với cô mà.

“Đã có hẹn rồi sao? Với ai?” Trần Hạo nhíu mày.

“Đây là chuyện riêng của em, đàn anh!”

Truyện được đăng tại diendan

“Anh cho là giữa hai chúng ta không có gì là không thể nói”.

“Đấy là trước kia. Bây giờ anh đã kết hôn rồi, đàn em như em không thể càn rỡ giống như trước đây, muốn nói cái gì thì nói cái đó, tránh xảy ra hiểu lầm không cần thiết, giữ khoảng cách một chút thì tốt hơn.” Cô mỉm cười nói với anh ta. “Chẳng lẽ đàn anh đã quên mất một chuyện? Vì không muốn vợ anh hiểu lầm quan hệ giữa chúng ta nên chúng ta đã tuyệt giao rồi mà, nên sau này anh đừng tới tìm em nữa, em thật sự rất sợ bị người khác hiểu lầm”.

Nói xong, cô gạt đầu với anh ta một cái, rồi đi ngang qua anh ta, nào ngờ đi được không bao xa, cánh tay của cô đột nhiên lại bị anh ta giữ lại, cô không thể không dừng bước, quay đầu nhìn anh ta.

“Chuyện tuyệt giao cũng là lỗi của anh, nhưng thực sự là anh bị ép phải làm như vậy”. Anh ta lo lắng nhìn cô, nhanh chóng giải thích.

Trương Nhân Tịnh ngẩn ra, không thể tin những lời như vậy mà anh ta cũng có thể nói được.

“Anh nói thật mà, anh chưa từng muốn tuyệt giao với em, em đối với anh quan trọng hơn bất kỳ ai, nhưng cô ấy lấy đứa nhỏ trong bụng ra để uy hiếp anh, nếu anh không làm theo, cô ấy lúc thì khóc, lúc thì đòi thất cổ. Đứa bé là vô tội, vì đứa bé nên anh chỉ có thể làm như vậy thôi.” Anh ta mặt khổ sở nói với cô.

Lần đầu tiên Trương Nhân Tịnh vô cùng thất vọng và hoài nghi về mắt nhìn người của mình, cô không hiểu tại sao mình lại có thể coi trọng một người đàn ông luôn luôn nói láo như vậy, lại còn mê luyến anh ta nhiều năm, đầu của cô quả nhiên là để cho lừa dối mà.

“Nói xong rồi sao?” Cô lạnh nhạt hỏi.

“Nhân Tịnh?” Thái độ lạnh nhạt của cô hình như khiến anh ta bị mê hoặc.

“Nếu anh nói xong rồi thì đến lượt em nói.” Cô gạt tay anh ta ra khỏi cánh tay mình, lạnh lùng nói. “Trần Hạo”, đây là lần đầu tiên cô gọi cả tên cả họ của anh ta, không gọi là đàn anh nữa.

“Mặc kệ những lời vừa rồi anh nói là thật hay là giả thì cũng không liên quan đến em, vì căn bản em không hề quan tâm, anh hiểu không?”

“Nhân Tịnh?”

“Còn có mấy lời em không nói không được.” Cô nói tiếp, “Anh căn bản chính là một tên thối nát, trước kia em bị mù nên mới có thể mê luyến, coi trọng loại người nguy hiểm tử như anh. Thay em gửi lời hỏi thăm vợ anh, nói với cô ấy em thật sự rất tiếc cho cô ấy vì đã lấy anh. Chào anh, hy vọng từ nay không gặp lại.” Nói xong, cô không để ý đến vẻ mặt anh ta đang tái nhợt, lập tức xoay người, bước đi không quay đầu lại.

Thật là sáng khoái, cô có loại cảm giác nhỏ được bãi nước miếng khiến người ta khó chịu.

Trương Nhân Tịnh vui vẻ nghĩ, không ngờ đi được mấy bước, cánh tay lại bị người phía sau nắm thật chặt, khiến cô phải dừng bước.

Cô tức giận quay đầu lại, đang chuẩn bị hét vào mặt tên Trần Hạo đây đưa không dứt thì lại ngạc nhiên phát hiện người đang đứng trước mặt mình là người mà mình nằm mơ cũng không ngờ tới sẽ xuất hiện ở đây – Tiết Hạo Nhiên. Cô từ tức giận đến vui mừng, bỗng nhiên, trong mắt lấp lánh ý cười.

“Sao anh lại ở đây?” Cô vui vẻ hỏi, thật sự không ngờ anh sẽ tới.

“Tôi đón em tan sở rồi đi ăn mừng chúng ta chính thức quen nhau, không ngờ lại được xem kịch vui.” Anh cười tủm tỉm nhìn cô.

diendan

Cô hơi sững sốt, hỏi anh, “Anh nhìn thấy hết rồi?”

“Ừ”. Anh gật đầu, vẫn cười tủm tỉm như thế, xem ra vô cùng vui vẻ.

“Anh rất vui?” Cô hỏi anh.

“Rất vui, rất rất vui.” Anh nhếch miệng rồi gật đầu.

Cô có thể cảm nhận được sự vui vẻ của anh hoàn toàn là phát ra từ nội tâm, nhưng cô không biết vì sao. Chẳng lẽ nhìn thấy Trần Hạo kinh ngạc lại khiến anh có khoái cảm bỏ đá xuống giếng sao? Thành thật mà nói, cô hơi không thích loại cảm giác này.

“Tại sao anh lại vui như vậy?” Cô do dự một chút rồi vẫn mở miệng hỏi anh.

“Vì cuối cùng anh cũng có thể yên tâm”.

“À!” Câu trả lời của anh nằm ngoài dự đoán của cô, nhất thời làm cô ngẩn ngơ. “Là có ý gì?”

Anh cầm tay của cô, đột nhiên kéo cô đến gần trước mặt mình, sau đó vòng tay ôm chặt eo của cô.

“Này, anh làm gì vậy, ở đây nhiều người như vậy.” Mặc dù bọn họ đã đứng vào ven đường để tránh cản đường người khác, nhưng anh không xem ai ra gì kéo cô vào lòng như vậy, cô đỏ mặt nha!!!

“Em muốn biết anh yên tâm cái gì, vui vẻ vì cái gì không?” Anh hỏi cô.

Cô gật đầu, lực chú ý đã bị anh dời đi.

“Bởi vì cuối cùng anh cũng chắc chắn trong lòng em đã không còn cái tên kia nữa rồi, nên anh rất vui, rất yên tâm.” Anh nhìn cô không chớp mắt, mỉm cười dịu dàng.

Chớp mắt, Trương Nhân Tịnh liền hiểu ý của anh, sau đó chỉ cảm thấy cảm động, vô cùng cảm động.

Vì anh biết rõ chuyện giữa cô và Trần Hạo vô cùng rối rắm, nhưng từ đầu tới cuối anh cũng không nói gì, không hỏi cô một câu, chỉ lặng lẽ chờ tới bây giờ khi anh thấy yên tâm và vui vẻ mới nói ra tâm tình của mình. Trước đây, rốt cuộc anh có bao nhiêu lo lắng, có bao nhiêu tức giận, bao nhiêu đau khổ, cô cũng không biết, nhưng lấy bụng ta suy bụng người, cô khẳng định – không hề dễ chịu.

“Cảm ơn anh.” Cô bất giác nói.

“Cảm ơn cái gì? Cảm ơn anh đáng đáp anh tuần lại ưu tú sao?” Anh nhúm mày, đưa tay nâng cằm cô lên, giọng hài hước.

“Da mặt anh thật dày.” Cô không nhịn được liền bật cười, nhưng tiếng cười cũng chỉ duy trì được một giây, vì giây kế tiếp anh đã cúi đầu hôn cô.

Dù sao đây cũng là nơi công cộng, nụ hôn của anh chỉ chạm nhẹ lên môi cô rồi rời đi, nhưng ngay cả chỉ như vậy cũng vẫn khiến cả gương mặt cô đỏ bừng, sau đó lúc ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy cách sau lưng anh không xa, Lâm Vũ Phi đứng đối diện cô toàn thân cứng đờ, cô nghĩ thầm, thăm rồi! Xong rồi! Cô chết chắc rồi!

“Có chuyện gì vậy?” Cảm nhận được sự khác thường của cô, Tiết Hạo Nhiên nghi hoặc hỏi, đồng thời quay đầu lại nhìn.

Nếu người đứng đó là Lý Bội, có lẽ anh sẽ hiểu được chút ít, đáng tiếc anh chưa từng gặp Lâm Vũ Phi.

Trương Nhân Tịnh khẽ thở dài một cái, kéo anh đi tới trước mặt Lâm Vũ Phi vẫn đang khiếp sợ, cô hơi xấu hổ cười cười với cô ấy, sau đó giới thiệu hai người với nhau.

“Lâm Vũ Phi, bạn tốt kiêm đồng nghiệp. Tiết Hạo Nhiên, ... Ặc, bạn trai kiêm chủ nợ và khách trọ”.

“Tiết...ác ma?” Lâm Vũ Phi không kiềm chế được nói ra tên bí mật ba người dùng để gọi anh.

Tiết Hạo Nhiên bỗng nhún cao chân mày, quay đầu nhìn bạn gái bên cạnh.

Trương Nhân Tịnh nhất thời lúng túng.

“Cậu và anh ấy thật sự đang quen nhau sao? Chẳng phải buổi trưa ở phòng họp nhỏ cậu nói không phải sao?” Lâm Vũ Phi vẫn không thể tin được.

“Những gì lúc trưa mình nói ở phòng họp nhỏ đều là thật, chỉ có câu “không phải” này là nói dối, nhưng các cậu không tin lời nói thật, lại rất tin vào câu nói láo này, mình cũng đành chịu” Trương Nhân Tịnh nhún vai một cái, vẻ mặt biểu lộ: mình cũng hết cách.

“Cậu đừng giả bộ vô tội, rõ ràng thái độ của cậu lập lờ nước đôi nên bọn mình mới không phân biệt được lời nào là thật, lời nào là giả”. Lâm Vũ Phi tức giận trừng mắt với cô: “Cậu chờ đó, mình muốn gọi cho Lý Bội”. Nói xong, Lâm Vũ Phi lấy điện thoại di động ra, đi qua chỗ khác gọi điện thoại.

“Xin lỗi, tiệc chúc mừng buổi tối có thể sẽ đổi thành bốn người rồi”. Trương Nhân Tịnh áy náy nói với Tiết Hạo Nhiên, vì cô hiểu rất rõ bạn của mình, hai người này chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.

“Không sao, dù sao sau này chúng ta vẫn còn nhiều thời gian mà.” Anh trấn an cô, khẽ cười.

Quả nhiên, một lát sau Lâm Vũ Phi đi tới trước mặt hai người, vừa mở miệng liền phun ra hai chữ “mời khách”, càng khoa trương hơn là, mới vài phút ngắn ngủi mà họ đã đặt xong nhà hàng rồi, Lý Bội cũng đang trên đường đến đó, bọn họ chỉ cần đến đó là được.

Trương Nhân Tịnh không nói được gì, lại cảm thấy vô cùng buồn cười.

Cô thật chịu thua hai cô ấy.

Bốn người ăn cơm có thể nói là cả chủ và khách đều vui vẻ, chỉ có Trương Nhân Tịnh là hơi đau lòng mà thôi, vì hai cô gái kia thế nhưng lại chọn một nhà hàng cực kỳ đắt tiền, chỉ có bốn người ăn một bữa cơm mà xài hết gần một vạn tệ, thật là, người có tiền cũng không nên tiêu xài như thế có được không?

Cô dám khẳng định, hai người này cố ý!

Trong bữa ăn khó tránh khỏi bị bức cung, hai cô gái này mạn nhạ đều không chê, nhất là người đã ly hôn – Lý Bội, cứ thăm dò tới thăm dò lui chuyện hai người có vượt quá giới hạn không, trình độ thăm dò của hai người này khiến cô gần như tự bốc cháy.

Ngược lại, Tiết Hạo Nhiên lại rất hào phóng, từ đầu tới cuối lúc nào cũng nhanh nhẹn, khiến trước khi chia tay Lâm Vũ Phi còn đặc biệt kéo cô qua một bên ca ngợi một lần, đồng thời còn muốn cô giữ chặt lấy anh, dù phải dùng bất kỳ biện pháp nào cũng phải quán lấy anh thật chặt, ngàn vạn lần không được bỏ qua anh.

Như vậy thì không nói, ai ngờ cuối cùng cô ấy còn bỏ thêm một câu “Nếu cậu không cần thì nhường ỉnh nhé”, khiến cô nghe xong rất muốn đánh Lâm Vũ Phi một trận, dám dòm ngó người đàn ông của cô à!

Dựa vào phản ứng này của Lâm Vũ Phi, mặc kệ cô ấy nói là thật hay giả, cũng đều cho thấy Tiết Hạo Nhiên thật sự rất tốt, vì mắt nhìn đàn ông của Lâm Vũ Phi siêu cao.

Nghĩ đến bạn trai của mình có thể làm cho người có mắt nhìn người cao như Lâm Vũ Phi cũng phải khen ngợi không dứt, Trương Nhân Tịnh lại buồn cười.

“Đang cười gì thế?”

Nghe thấy anh hỏi, cô mới biết thì ra mình đã cười thành tiếng.

“Anh thật lợi hại, mới lần đầu tiên gặp mặt thôi mà đã có người chủ động nói muốn làm vỏ xe phòng hồ của anh rồi.” Cô liếc anh một cái, “hừ” một tiếng mới nói.

“A! Ai mà tinh mắt như thế!”

“Em gái mập 100kg ở cạnh nhà chúng ta đó! Chính là cô ấy!” Cô mặt thành thật nói.

Tiết Hạo Nhiên bật cười đưa tay vuốt vuốt đỉnh đầu cô, nói: “Yên tâm, mắt nhìn người của anh rất cao, không phải ai cũng có thể lọt vào mắt anh đâu.”

“Ý là em gái mập 100kg kia thì không được, còn mỹ nữ giống như Lâm Vũ Phi thì được sao?” Cô nhú mày đùa giỡn hỏi, thật ra thì trong lòng có chút lo lắng, vì điều kiện của anh quá tốt, còn cô thì lại quá bình thường.

Trước kia, lúc hai người ở chung hay cùng đi dạo chợ đêm, cô chưa bao giờ có loại cảm giác này, nhưng tối nay, vừa bước vào nhà hàng cao cấp, cô lập tức có loại cảm giác hai người không hợp nhau, giống như cô chỉ là vịt con xấu xí lẫn trong bầy thiên nga. Mặc dù cô rất nỗ lực để quên đi cái cảm giác này, nhưng lo lắng cứ quanh quẩn trong lòng cô, khiến cô thấp thỏm không yên.

“Em quá coi thường anh rồi.” Anh ngạo mạn nói. “Mỹ nữ thì thế nào, có thể vui mắt vui tai, chỉ tiếc dung nhan biết về già. Điều anh muốn cũng không phải là bề ngoài, quan trọng nhất là người đó có thể toàn tâm toàn ý lo cho anh, để anh tinh thần sảng khoái, tâm không lo nghĩ gì hay không thôi.”

“Anh đang tìm người ở đó à?” Cô tức giận hỏi anh.

“Rõ ràng như vậy sao?” Anh quay đầu nhìn cô rồi hỏi lại.

“Móa!” Cô không nhịn được giơ ví da lên đập anh.

“Ha ha, anh đang lái xe mà.” Anh giơ tay lên cản cô, không nhịn được vừa cười vừa nói.

Cô hờn dỗi quay đầu đi, không thèm để ý đến anh nữa, vì vậy trong xe yên tĩnh hẳn đi.

“Anh biết rất rõ em đang nghĩ gì.” Một lát sau, anh đột nhiên mở miệng nói. “Anh không phải một người tùy tiện đưa ra quyết định, trước khi làm bất kể việc gì anh đều suy nghĩ kỹ càng, để khi lựa chọn rồi sẽ không hối hận, mặc kệ kết quả có như thế nào, tốt hay xấu cũng đều được. Cho nên, em đừng nghĩ ngợi gì hết, chỉ cần em tin tưởng anh là đủ rồi, biết không?” Giọng của anh kiên định và nghiêm túc.

“Vâng.” Cô nhẹ nhàng đáp một tiếng.

“Có vẻ như không được tự tin cho lắm”.

Cô cam chịu, không trả lời.

“Được rồi, em đã lo lắng như thế, vậy cũng chỉ còn một cách để giải quyết thôi.” Anh nói.

Cô lập tức ngẩng đầu nhìn về phía anh, chờ mong anh nói ra cái biện pháp kia.

“Ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn đi.”

Cô ngơ ngác. “Anh đừng làm loạn.” Cô nói không ra hơi nữa.

“Không phải anh tùy hứng, anh rất nghiêm túc.”

“Chúng ta chính thức quen nhau mới chỉ có một ngày mà thôi!”

“Người cổ đại chưa từng gặp mặt cũng có thể kết hôn, chúng ta ít nhất cũng chính thức quen nhau tới một ngày”. Anh cây ngay không sợ chết đứng nói.

“Anh là người cổ đại à?” Cô hỏi ngược lại anh.

“Được rồi, nếu thật sự em không thể tiếp nhận biện pháp kết hôn này, thì vẫn còn một cách khác.”

“Cách gì?”

“Sinh em bé trước.”

Ví da lại được vung lên một lần nữa.

“Ha ha, anh đang lái xe mà.”

HẾT CHƯƠNG 7

8. Chương 8: Chương 8

Editor: Su Boice

Những người quen biết Tiết Hạo Nhiên đều biết rõ anh không phải một người thích nói giỡn, những gì anh nói ra, hơn 90% đều đã được suy nghĩ kỹ càng, cho nên bất kể là đăng kí kết hôn hay sinh em bé trước, khi nói ra hai biện pháp này thì anh đang rất nghiêm túc.

Chuyện đi đăng kí kết hôn đã bị cô bác bỏ, anh chỉ có thể bỏ qua, vì anh cũng không thể lấy dây trói cô lại rồi mang cô đến Ủy Ban được. Cô không muốn, anh cũng đành phải thôi.

Nhưng chuyện đẻ cô mang thai trước, anh càng nghĩ càng cảm thấy có thể được. Dĩ nhiên, anh sẽ xác nhận trước khi tiến hành, anh không muốn cô bị tổn thương.

“Em có thích trẻ con không?” Đang xem tiết mục về bé yêu trên ti vi, anh chợt hỏi cô.

“Sao đột nhiên anh lại hỏi em chuyện này?” Cô nghi ngờ quay đầu liếc anh một cái.

“Anh thấy bộ dáng đứa bé trên ti vi kia thông minh, ngoan ngoãn, khéo léo, nhưng căn bản nó đang lừa gạt mọi người đó, thực tế trẻ con chính là tiểu quỷ đấy, nghe không hiểu tiếng người, không chịu nghe người lớn nói”.

“Sao anh lại nói như vậy?” Cô nhúu chặt chân mày.

“Em không sống chung với trẻ con, cho nên em không biết thôi.” Anh làm như rất nhứt đầu nói.

“Anh đã sống chung với trẻ con rồi?”

“Em quên ở nhà anh còn có một tiểu quỷ sao? Là con gái của anh trai anh. Con bé khiến anh có ý niệm cả đời này không muốn sinh con”.

“Vậy nên, bây giờ anh đang nói cho em biết, nếu như chúng ta kết hôn, anh không muốn có con sao?” Cô im lặng một hồi, chần chờ mãi mới chậm rãi mở miệng hỏi anh.

“Không phải đâu, anh chỉ hỏi em có thích trẻ con không thôi?” Anh nghiêm túc nói.

“Nếu như em nói thích thì sao đây?” Cô nhìn anh không chuyển mắt.

“Thích thì sinh thôi.” Anh cười toét miệng, có trời mới biết đây chính là đáp án mà anh muốn nghe nhất.

“Em muốn sinh mấy đứa?” Anh hỏi cô.

“Chẳng phải anh nói trẻ con là quỷ nhỏ sao?” Cô không trả lời mà hỏi ngược lại anh, chỉ sợ anh nói cho có.

“Con của người khác có lẽ là quỷ nhỏ, nhưng anh biết, con của chúng ta nhất định là thiên sứ”. Anh vẽ mặt thành thật gật đầu nói với cô, khiến cô không phản bác được. “Được rồi, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh, em muốn sinh mấy đứa?”

“Nếu như có thể, em hy vọng sinh hai”

“Em không sợ sau khi sinh con sẽ bị mất dáng sao?” Anh hỏi cô.

“Chỉ cần chồng em không chê là được rồi”

“Đương nhiên là anh không chê rồi”. Anh lập tức nói.

“Anh cũng không phải chồng em, anh có để ý hay không thì liên quan gì đến em chứ!” Cô cười cười nhìn anh.

“Còn dám nói như vậy? Xem ra anh cũng cần làm chút chuyện, để cho người nào đó hiểu rõ mới được”. Anh hừ lạnh, vừa nói xong liền giơ tay tắt ti vi, sau đó đứng dậy bế cô từ ghế salon lên.

“Háo sắc”. Cô đẩy nhẹ anh một cái, nhìn thấy dục vọng nháy mắt đã phủ kín mắt anh thì cô cũng biết anh muốn làm gì rồi. Tim của cô vì mong đợi mà đập nhanh, cơ thể cũng nhanh chóng nóng lên.

“Tắt đèn.” Anh ôm cô đi đến chỗ công tắc đèn của phòng khách.

Cô không nhận được bật cười thành tiếng, bởi vì nhớ lại sự tích “tắt đèn” trước kia. Hôm đó, vào đúng thời điểm “nước sôi lửa bỏng”, cô lại vô thức nói ra một câu “đèn ngoài phòng khách còn chưa tắt”, hại anh thiếu chút nữa là mềm nhũn ra, từ đó về sau, mỗi khi anh muốn “yêu”, nhất định sẽ không quên tắt đèn ngoài phòng khách trước, ha ha....

“Em dám cười nhạo anh sao, hửm?” Anh cúi đầu nhìn cô, giọng vô cùng nguy hiểm.

“Không có” Cô lập tức nín cười, vẻ mặt phớt tỉnh trả lời.

“Bây giờ em cười cũng không sao, một chút nữa anh xem em còn cười nổi không!” anh ghé vào tai cô nói nhỏ nhưng nghe lại như anh đang cảnh cáo cô, rồi anh nhanh chóng ôm cô vào trong phòng.

Sau đó, quả nhiên là cô hoàn toàn cười không nổi, trừ rên rỉ ra cũng chỉ có cầu xin tha thứ.

Anh dường như thật sự muốn trừng phạt cô vậy, không ngừng bức bách, động tác kịch liệt, khiến cô cơ hồ không thể chịu đựng được thêm nữa.

Hai giờ sau, bọn họ mệt mỏi nằm trên giường, nhưng không ngủ, ai cũng không ngủ. Trương Nhân Tịnh vì Tiết Hạo Nhiên không ngừng khế vuốt lưng mình mà biết anh còn thức.

“Em không ngủ được sao?” Anh nhẹ giọng hỏi. [DDLQD]

“Ừm”.

“Vừa rồi anh không đủ cố gắng sao? Chúng ta làm thêm một lần nữa!” Anh nói xong lập tức đưa tay xuống, lướt qua cái mông tròn thanh tú của cô, hướng về vị trí giữa hai chân cô.

“Này, anh đừng làm loạn”. Cô vội vàng bắt lấy tay anh, ngăn anh lại. Vừa rồi anh cũng đã quấn cô ba lượt rồi, bây giờ hai chân cô không chỉ mềm nhũn mà cả người cô cũng vô lực, thật sự là không thể.

“Anh nghiêm túc”. Anh khẽ cười, thoát khỏi tay của cô, tay anh lại bắt đầu hành động.

“Đừng. Em hết cách rồi, thật sự là không được mà.” Cô vội vã bắt lấy tay của anh, vì mắc cỡ mà đỏ mặt, mềm giọng làm nũng với anh. Cô đầu hàng!

“Thật sự không được?”

“Thật”

“Được rồi, vậy em nói cho anh biết, em đã mệt như vậy rồi, tại sao còn không thể ngủ được?” Anh điều chỉnh tư thế của hai người, để cô thoải mái vùi vào trong ngực anh.

Cô im lặng một hồi lâu mới từ từ mở miệng, do dự nói với anh: “Vừa rồi anh không ngừa thai, anh có biết không?”

“Anh biết”. Anh trả lời không chút do dự.

thất tình-di ễn-đ àn -l ê-q u ý-đô n

“Anh biết?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Vậy anh....”

“Là anh cố ý.” Anh nói.

Cô há hốc mồm, nhưng lại thấy yên tâm và thở phào nhẹ nhõm.

Trời mới biết nguyên nhân cô rõ ràng mệt mỏi gần chết nhưng lại không cách nào ngủ được, chính là vì phiền muộn chuyện này.

Trước kia, mỗi khi ân ái, anh đều phóng thích ở ngoài, nhưng hôm nay liên tục ba lần anh đều rút sâu vào trong cơ thể cô.

Cô không biết anh có để ý đến việc này hay không, nhưng cô lại có lòng riêng, không muốn nhắc nhở anh, muốn đánh cuộc một lần xem có vì vậy mà cô mang thai hay không, nếu quả thật cô có thai thì chứng tỏ ông trời cũng đứng về phía cô, ủng hộ cô, cô có thể hùng hồn mà chiếm lấy người đàn ông ưu tú này rồi.

Bởi vì không biết tâm ý của anh như thế nào cho nên mới do dự, mới trăn trở khó ngủ, nhưng bây giờ, cuối cùng cô cũng yên tâm, bởi vì anh nói anh biết, còn nói là anh cố ý làm như vậy.

Cố ý? Thì ra là anh cố ý. Khóe miệng cô bất giác cong lên, nhớ tới anh đã từng nhắc đến cái biện pháp mang thai trước này, anh nghiêm túc. Trái tim cô, cả người cô, cũng vì vậy mà ấm áp.

“Anh cố ý? Anh muốn làm gì?” Cô biết rõ nhưng vẫn vươn ngón trỏ ra chọc chọc cơ bụng bẽn lẽn của anh rồi hỏi.

“Muốn để cho em mang thai”. Anh dứt khoát nói.

“Chúng ta còn chưa kết hôn”

“Hôm nay có thể đi đăng kí kết hôn”.

“Thật là lãng mạn a!” Cô không nhịn được liền chế giễu.

Nghiêm túc mà tính thì, tổng cộng anh cầu hôn cô ba lần, lần đầu tiên là khi anh lấy mất nụ hôn đầu của cô, anh nói muốn chịu trách nhiệm, trực tiếp nói với cô chúng ta kết hôn đi, thật không lãng mạn chút nào; lần thứ hai là khi anh thấy cô lo lắng, cũng trực tiếp mở miệng nói với cô muốn đi đăng kí kết hôn, lại càng không lãng mạn; và lần thứ ba ngay tại lúc này đây, có thể nói là siêu cấp không lãng mạn!

Mặc dù cô là người rất thực tế, trước kia đều xì mũi coi thường trước những chuyện lãng mạn, nhưng chỉ là cầu hôn thôi, chuyện nhỏ như vậy, anh không thể tổn chút tâm tư sao, ít nhất cũng nên nói vài lời ngon tiếng ngọt chứ... không được sao?

“Muốn lãng mạn thì nhanh nhanh gả cho anh đi, bởi vì anh chỉ làm chuyện lãng mạn cho bà xã của anh thôi”. Anh cười nói.

“Làm gì có người nào như vậy?” Cô lại không nhịn được mà kháng nghị.

“Anh chính là như vậy!”

Cô nhất thời không biết nói gì.

“Anh cái gì cũng không làm, cũng không bỏ ra cái gì mà đã muốn em gả cho anh sao? Đừng có mơ!” Cô làm bộ hừ lạnh một tiếng.

“Không làm? Không bỏ ra?” Anh đột nhiên nhướn cao chân mày, “Anh cho rằng anh đã làm rất tốt, em không cảm nhận được sao? Vậy anh làm lại một lần nữa cho em xem”. Nói xong, anh lật người đè cô ở phía dưới.

“Này!” cô dùng sức đẩy anh xuống, đáng lên ngực anh. “Anh hèn hạ vô sỉ, giở trò lưu manh”.

“Ngay cả như vậy em vẫn yêu anh, giống như anh yêu em”. Anh cúi đầu dịu dàng hôn cô, “Lấy anh được không? Anh sẽ yêu em một đời một kiếp, dịu dàng, lãng mạn với em cả đời”.

Anh tỏ tình làm cho cô lệ nóng quanh tròng.

“Chẳng phải vừa rồi anh mới nói anh chỉ lãng mạn với bà xã của anh thôi sao?” Cô khàn giọng nói.

“Sắp thành bà xã cũng là bà xã” Anh lại hôn lên môi cô.

“Người đàn ông này....Em còn tưởng rằng anh không biết nói lời ngon tiếng ngọt chứ”. Cô nói xong, quàng tay quanh cổ anh, nhẹ nhàng ghé vào tai anh, “Vâng, em bằng lòng”.

Nháy mắt, anh ôm cô thật chặt, thiếu chút nữa khiến người cô gãy làm đôi.

“Ngày mai chúng ta đi đăng kí kết hôn nhé!” Một lát sau, anh mới buông lỏng vòng tay, khàn khàn mở miệng.

“Vâng”. Cô gật đầu.

“Anh yêu em”. Anh nhẹ giọng nói với cô.

Nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, cô vì vui mà khóc.

“Em cũng yêu anh.” Cô ôm chặt lấy anh, thì thầm bên tai anh.

Lúc nghỉ trưa, Trương Nhân Tịnh bị Lí Bội và Lâm Vũ Phi một trái một phải bắt giữ, nguyên nhân là vì họ phát hiện ra cô vốn không có đồ trang sức nào thì nay trên ngón tay lại nhiều hơn một chiếc nhẫn kim cương làm người ta chói mắt, sao không bắt giữ cô lại mà nghiêm hình bức cung được chứ?

Cho nên, tiếng chuông giờ nghỉ trưa còn chưa vang lên, hai người bọn họ đã gươm giáo đầy đủ đi tới chờ bên ngoài phòng làm việc của cô, sau đó, tiếng chuông thứ nhất vừa vang lên liền đi vào bắt người, phân công mỗi người một bên kèm chặt dẫn cô ra ngoài.

“Hai cậu làm vậy là sao?” Trong thang máy, Trương Nhân Tịnh mặt bất đắc dĩ nhìn họ. “Có chuyện mình phải nói trước, trên người mình ngay cả một tệ cũng không có, ăn trưa ở ngoài phải dùng đến tiền thì đừng tìm mình”.

“Yên tâm, bọn mình sẽ tìm ông chủ Tiết.” Lí Bội liếc cô một cái, không ngờ cô gái này không quan tâm họ tới tìm mình làm gì, lại lo lắng chuyện trả tiền cơm trưa, thật khiến người ta không biết nói gì.

‘Đình’

Cửa thang máy mở ra, ba người trong thang máy, hai người ngoài thang máy đồng thời ngẩng đầu lên, lại có bốn người bắt giắc sưng sờ mắt vài giây.

Mang theo nghi ngờ, ba người Trương Nhân Tịnh bước ra khỏi thang máy, nhưng hai người đứng bên ngoài thang máy cũng chỉ có một người đang đi vào thang máy, người còn lại thì không hề nhúc nhích, như ý thức được điều gì, người đó quay đầu lại nhìn ba người họ.

“Xin hỏi, cô là Trương Nhân Tịnh?” Người đó nhìn cô không chớp mắt, đột nhiên mở miệng hỏi.

Cô ngẩn ra, nhất thời có cảm giác bưng bít.

“Là tôi. Anh là anh Tiết? Anh trai của Tiết Hạo Nhiên?” Cô gật đầu, câu hỏi của cô làm cho Lí Bội và Lâm Vũ Phi cũng hiểu ra.

Khó trách họ cảm thấy người đàn ông này thoát nhìn rất quen mắt, có cảm giác đã từng gặp ở đâu rồi, thì ra là anh trai của Tiết Hạo Nhiên.

“Đúng, tôi là anh trai của Tiết Hạo Nhiên. Đây là Ngụy Đồng Kỳ, là vợ chưa cưới của Hạo Nhiên, chúng tôi có thể nói chuyện với cô một lát không?”

“Vợ chưa cưới?” Lí Bội và Lâm Vũ Phi không hện mà cùng kêu to, đồng thời quay đầu nhìn về phía Trương Nhân Tịnh, vẻ mặt lộ rõ lo lắng, nhẹ giọng gọi: “Nhân Tịnh?”

Cô cho bọn họ một ánh mắt đừng lo lắng, không cần phải gấp gáp, chuyện như vậy cũng không phải cô chưa từng xem trên phim ảnh, cô sẽ không chưa tìm hiểu rõ mà đã khóc lóc đòi chết, cô đâu có ngu ngốc như vậy.

Sao, cho dù cô Ngụy này thật sự là vợ chưa cưới của Tiết Hạo Nhiên thì sao nào? Cô là vợ duy nhất của Tiết Hạo Nhiên được pháp luật công nhận, cô còn sợ cô gái này sao?

Ngược lại, ông anh chồng này đột nhiên lại dẫn vợ chưa cưới của em trai mình đến đây tìm cô, rốt cuộc là có ý gì, cô cảm thấy có chút hứng thú.

“Không biết anh Tiết muốn nói chuyện gì với tôi?” Cô mặt không biến sắc mở miệng.

“Chính là cô? Cô cướp chồng chưa cưới của người khác, thật không biết xấu hổ!” Ngụy Đồng Kỳ hét lên, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của những người trong đại sảnh đang định ra ngoài ăn trưa.

“Cô nói cái gì thế?” Lâm Vũ Phi tức giận xông lên trước quát lớn.

“Vũ Phi”. Trương Nhân Tịnh kéo cô ấy lại, quay đầu nói với vị anh chồng bụng dạ khó lường kia: “Chúng ta đến chỗ khác nói chuyện đi.”

“Không cần, nói ở chỗ này!” Ngụy Đồng Kỳ lớn tiếng nói, “Tôi muốn cho tất cả mọi người biết cô không biết xấu hổ, xen vào tình cảm của người khác, cướp chồng chưa cưới của người khác”

“Cái loại người này!” Lâm Vũ Phi không kiềm nổi giận xông về phía cô ta lần nữa, nhưng vẫn bị Trương Nhân Tịnh kéo lại. “Cậu làm gì vậy?” Cô giận dữ quát.

“Đừng làm lớn chuyện ở đây, muốn ồn ào cũng phải chuyển sang nơi khác rồi mới nói”. Trương Nhân Tịnh tỉnh táo nói.

Lâm Vũ Phi sững người, sau đó gật đầu nói: “Cậu nói có lý, mình thiếu chút nữa thì trúng kế rồi. Chúng ta đi.” Nói xong, cô đưa tay kéo Trương Nhân Tịnh đi về phía cửa lớn, còn không quên quay đầu nhìn hai người đến phá rối, khiêu khích: “Có giỏi thì đi theo chúng tôi!”

“Ai sợ ai!” Ngụy Đồng Kỳ tức giận nói, rồi sải bước theo sau.

Lý Bội như có điều suy nghĩ đi theo sau, cô suy nghĩ một lát rồi lấy điện thoại di động ra lên gọi cho Tiết Hạo Nhiên, nói tình hình trước mắt một cách đơn giản nhất. Cúp điện thoại, cô chạy đuổi theo hai người Lâm Vũ Phi và Trương Nhân Tịnh đi tuốt ở phía trước.

“Các cậu muốn đi đâu?” Cô hỏi.

“Không biết, giờ nghỉ trưa ở đâu cũng đông người”. Lâm Vũ Phi cau mày nói.

“Đi Nova đi, mặc dù tới đó hơi xa một chút”. Cách một ngàn bước chân, đi bộ ít nhất cũng phải từ mười tới mười lăm phút mới tới. “Nhưng ở đó ít người, quan trọng là, mình thấy giày cao gót của cô gái kia ít nhất cũng là năm phân, cho cô ta gãy chân luôn!” Lý Bội nói.

“Haaaaa...! Cậu thật là độc ác, nhưng mình thích!” Lâm Vũ Phi cười ha ha.

“Mình mới gọi điện thoại cho Tiết Hạo Nhiên rồi.” Lý Bội nói với Trương Nhân Tịnh.

“Sao cậu lại gọi cho anh ấy?” Trương Nhân Tịnh hơi sững sốt, nhú mày hỏi.

“Không có lửa thì làm sao có khói. Dù sao chuyện này anh ta cũng nên có một câu trả lời thỏa đáng, ba bên đối chất là biện pháp tốt nhất. Hơn nữa, có mình và Vũ Phi đều ở đây, bọn mình có thể làm chỗ dựa cho cậu, nếu anh ta dám nói xin lỗi cậu, bọn mình liền đánh anh ta đến răng rơi đầy đất” Lý Bội mặt đầy sát khí, hùng hổ nói.

Trương Nhân Tịnh cảm động đến nỗi không biết nói cái gì, thiên ngôn vạn ngữ lại hóa thành một câu đơn giản: “Cảm ơn”

“Không nói chuyện này nữa, chiếc nhẫn kim cương trên tay cậu là ở đâu ra? Không phải là nhẫn cầu hôn đấy chứ?” Lâm Vũ Phi chưa từng quên mục đích bọn họ kéo cô ra ngoài.

“Không, đây là nhẫn kết hôn”

“Cái gì?” Lâm Vũ Phi kinh ngạc hét lớn.

“Cậu nói đây là nhẫn kết hôn? Cậu và Tiết Hạo Nhiên kết hôn?” Lý Bội tỉnh táo hơn nhiều, trong giọng nói vẫn có chút kinh ngạc nhưng tò mò lại nhiều hơn.

“Ừ”

“Khi nào? Sao cậu không nói tiếng nào với bọn mình thế, chúng ta còn tính là bạn tốt nữa không?” Lâm Vũ Phi có chút bất mãn.

Tưởng chỉ có Khương Nghiên, không ngờ Trương Nhân Tịnh cũng lại âm thầm kết hôn, thật sự không có nghĩa khí gì hết!

Nhớ ngày hôm đó, bốn người bọn họ còn vì thất tình mà cùng ngồi uống rượu với nhau, không ngờ nháy mắt một cái thì đã có hai người không chỉ có tình yêu mới, mà còn nở hoa kết trái, thật sự làm cho người ta ghen tị! Thật hâm mộ quá đi!

“Xin lỗi, mình đang muốn tìm một ngày mời các cậu ăn cơm, đồng thời nói với các cậu chuyện này, chỉ không ngờ mắt các cậu lại sắc bén như vậy, mình mới đeo chiếc nhẫn này ngày thứ nhất thì đã bị các cậu phát hiện rồi.” Trương Nhân Tịnh cười khổ.

“Hai người kết hôn khi nào?” Lí Bội tò mò hỏi.

“Tuần trước. Bọn mình chỉ mới đăng kí kết hôn thôi, còn chưa tính tới chuyện tổ chức hôn lễ.”

“Tại sao?”

“Anh ấy không muốn tạo áp lực ỉn, vì mình hi vọng chờ em trai mình giải ngũ rồi mới tổ chức hôn lễ, nếu quả thật là có hôn lễ này.”

“Cho nên người nhà anh ấy cũng hoàn toàn không biết chuyện hai người đã kết hôn sao?” Lâm Vũ Phi không nhịn được chen ngang hỏi.

“Mình không hỏi anh ấy, nhưng nhìn tình hình trước mắt, đáp án hình như đã rõ ràng rồi, không phải sao?” Cô mỉm cười nói.

“Vậy mà cậu còn cười được hả?” Lâm Vũ Phi không tin được nhìn cô.

“Tại sao lại không cười nổi chứ? Cậu không cảm thấy hình huống này rất buồn cười sao? Cậu đoán xem, sau khi hai người này biết rõ mình và Tiết Hạo Nhiên đã kết hôn rồi, vẻ mặt của họ sẽ như thế nào nhỉ?” Chỉ tưởng tượng thôi, Trương Nhân Tịnh cũng không kìm nổi mà bật cười.

Lí Bội cũng cười theo, chỉ có Lâm Vũ Phi là cười không nổi, gương mặt có vẻ buồn bực.

“Cậu không quan tâm đến chuyện anh ta không nói cho người nhà anh ta biết về sự tồn tại của cậu sao? Lâm Vũ Phi cau mày hỏi.

“Thành thật mà nói thì không phải là tớ không quan tâm” Cô suy nghĩ một lát, thành thật trả lời.

“Tại sao?”

“Bởi vì bây giờ mình đã rất hạnh phúc á...tại sao phải tự chuốc thêm phiền muộn? Cậu chưa nghe có câu nói “bí mật khó giữ nếu nhiều người biết” sao? Đơn thuần giống như bây giờ thật là tốt”. Cô nói.

“Bây giờ người ta đã tìm tới tận đây rồi, đâu ra mà đơn thuần hả?” Lâm Vũ Phi xem thường hừ một cái.

Trương Nhân Tịnh nhún nhún vai không đưa ra bình luận nào nữa, dẫu sao trời có sập xuống thì cũng có người đỡ, có Tiết Hạo Nhiên ở đây, cô căn bản không cần phải lo lắng điều gì, hơn nữa, còn được xem kịch vui miễn phí, cô có sao mà không làm đây?

Họ vừa đi vừa nói, bước chân cũng không hề chậm lại, đoạn đường mười mấy phút đi bộ nhưng mười phút sau họ đã tới nơi.

Sau khi các cô ngồi xuống bàn ăn trong phòng ăn của Nova, hai người kia mới thở hắt hắt xuất hiện ở cửa vì vừa phải liều mạng đuổi theo các cô, sau đó mặc kệ phục vụ đang ở đó, Ngụy Đồng Kỳ tức giận xông về phía các cô.

“Các cô, các cô có ý tới đây, muốn đùa giỡn chúng tôi có đúng không?” Cô giận dữ hét lên, lại bởi vì thở gấp mà câu nói có phần đứt quãng.

“Đúng thì sao?” Lâm Vũ Phi khiêu khích nói.

“Cô

” Cô vừa mở miệng liền bị Tiết Hạo Thiên ngăn lại.

“Tất cả mọi người còn đang nhìn, chúng ta ngồi xuống trước rồi nói sau” Tiết Hạo Thiên nói.

Ngụy Đồng Kỳ cố nén cơn giận, chọn một chỗ của chiếc bàn dài sáu chỗ ngồi xuống.

“Hai người có muốn ăn gì không?” Lí Bội đưa tay đẩy thực đơn về phía bọn họ.

“Chúng tôi không phải tới ăn cơm.” Ngụy Đồng Kỳ lạnh lùng nói.

“Nhưng chúng tôi phải ăn, hai người không muốn ăn vậy thì xem chúng tôi ăn đi”. Lâm Vũ Phi cũng không ngẩng đầu lên, tự mình chọn món rồi đưa cho Trương Nhân Tịnh và Lí Bội chọn, xem hai người họ có muốn gọi thêm món nào không.

Lí Bội chọn thêm một món ăn nữa, Trương Nhân Tịnh nhìn lướt qua rồi lắc đầu, bày tỏ không muốn gọi thêm.

Lâm Vũ Phi cầm giấy order trực tiếp đưa cho phục vụ vẫn đứng chờ bên cạnh, không hỏi hai người ngồi đối diện thêm một tiếng nào nữa. Dù sao thì bọn họ đã nói không phải tới ăn cơm, không phải sao?

“Cô Trương, con người tôi không thích quang co lòng vòng, nên tôi hỏi thẳng. Xin hỏi cô muốn thế nào mới bằng lòng rời khỏi em trai tôi?” Tiết Hạo Thiên mở miệng.

“Hay lắm, không thích quang co lòng vòng cơ đấy, vậy tại sao anh không trực tiếp đi tìm em trai mình mà lại đến chạy đến đây tìm Nhân Tịnh của chúng tôi cho xa xôi vậy?” Lâm Vũ Phi chế giễu, giận quá hóa cười.

“Không có ai nói chuyện với cô, cô chen vào làm cái gì?” Ngụy Đồng Kỳ cao ngạo nói.

“Các cô ấy là bạn tốt của tôi, ở đây họ có thể nói bất kỳ câu nào họ muốn nói, mong cô lễ phép một chút.” Trương Nhân Tịnh nhìn cô ta, lạnh lùng nói.

“Loại người cướp chồng chưa cưới của người khác, không biết xấu hổ như cô, lấy tư cách gì mà muốn tôi phải lễ phép?” Cô cao cao tại thượng bĩu môi.

“Cô mới không biết xấu hổ! Cả nhà cô đều không biết xấu hổ” Lâm Vũ Phi hung hăng nói.

“Cô!!!”

“Được rồi, Đồng Kỳ, em đừng nói nữa, chuyện này để cho anh”. Tiết Hạo Thiên đột nhiên cắt ngang, sau đó mới vào chủ đề chính, nhìn Trương Nhân Tịnh không chớp mắt “Cô Trương, cô vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi, cô muốn thế nào mới bằng lòng rời khỏi em trai tôi?”

“Tôi rất lấy làm ngạc nhiên, không biết em trai anh có biết anh tới đây tìm Nhân Tịnh muốn cô ấy rời khỏi mình hay không vậy, anh Tiết?” Lúc này người hỏi đổi thành Lí Bội.

Tiết Hạo Thiên bắt giắc nhíu mày lại.

“Xem ra là không biết rồi.” Lí Bội nhìn anh ta một cái, nói tiếp. “Như vậy tôi có thể hỏi một câu không, anh lấy cái gì thay thế em trai mình, gạt anh ấy tới đây muốn người khác rời khỏi anh ấy? Anh ấy đâu phải đứa bé ba tuổi, thần kinh cũng không có vấn đề, không phải không thể làm chủ được cuộc sống của mình, anh dựa vào cái gì muốn thay anh ấy quyết định cuộc đời của anh ấy?” Cô sắc bén hỏi.

“Mặc dù Hạo Nhiên không phải đứa trẻ ba tuổi, thần kinh cũng không có vấn đề gì, nhưng lại bị tình cảm làm cho u mê, không hiểu rõ thực tế, thân là anh trai, tôi đương nhiên có quyền ra mặt thay em trai mình.” Tiết Hạo Thiên quang minh lẫm liệt mà nói.

“Có thể hỏi thêm một chút là, cái gì gọi là không hiểu rõ thực tế đây?” Lí Bội chậm rãi hỏi lại.

“Cô Trương, cô vẫn im lặng không nói có nghĩa là cô đồng ý sao?” Tiết Hạo Thiên không trả lời câu hỏi của Lí Bội, ngược lại nhìn Trương Nhân Tịnh hỏi.

“Những gì tôi muốn nói thì bạn của tôi đã nói thay tôi rồi, tôi không biết mình còn có thể nói cái gì”. Trương Nhân Tịnh nhún vai một cái, lộ ra vẻ mặt vô tội.

“Cô nói xem cha mẹ của cô như thế nào?” Tiết Hạo Thiên nhìn cô một cái, từ từ mở miệng.

Trương Nhân Tịnh cả người cứng đờ, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Cha mẹ cô....

9. Chương 9

Eidtor: Su Boice

“Anh muốn nói cái gì?” Trầm mặc một lát, Trương Nhân Tịnh lạnh lùng mở miệng hỏi.

Cô biết rõ lúc này mà đối phương nhắc tới cha mẹ cô, nhất định là có chuẩn bị rồi mới đến, điều làm cô cảm thấy khó sở là người muốn đối phó cô lại là anh trai của chồng cô, anh chồng của cô.

Cô thật sự muốn biết tại sao anh ta lại đối xử với cô như vậy, cô và anh ta có thù oán gì sao?

“Cô không xứng với em trai tôi, cho nên tôi hi vọng cô có thể chủ động rời khỏi nó”.

“Nếu như tôi nói không thể thì sao đây?”

“Vậy thì cô đừng trách tôi nói ra hết những chuyện không thể cho ai biết của nhà cô”.

“Nhà tôi cũng không có chuyện gì không thể cho người khác biết”.

“Bao gồm cả nguyên nhân cha mẹ cô qua đời sao?”

“Anh muốn nói chuyện mẹ tôi cầm dao đâm chết cha tôi rồi lại tự sát sao?” Trương Nhân Tịnh vẻ mặt không biểu lộ gì, hình như bên cạnh truyền đến hai tiếng hít vào. “Chuyện năm đó có thể nói là mọi người đều biết, nếu mọi người đã biết hết rồi, còn cái gì mà không thể cho người khác biết đây?” Cô nói.

“Nói đến chuyện này mà mặt cô có thể không biến sắc, xem ra, cô quả nhiên không phải người phụ nữ đơn giản” Tiết Hạo Thiên nói.

Trương Nhân Tịnh không trả lời, nhưng Lâm Vũ Phi lại không thể kiềm nổi cơn giận.

“Tên khốn kiếp này, anh đừng tưởng rằng anh là anh trai của anh Tiết thì chúng tôi sẽ sợ anh, có bản lĩnh thì tới đây!” Với đai đen tam đẳng cô nhất định có thể đánh cho tên khốn kiếp này tan tác.

“Xát muối lên vết thương của người khác, anh thật có bản lãnh nha, anh Tiết”. Lí Bội chê cười, ánh mắt lạnh lẽo đến mức có thể giết người.

Trái với sự tức giận của hai người, Ngụy Đồng Kỳ lại vừa vui vẻ vừa hả hê.

“Quả nhiên là thượng bất chính, hạ tắc loạn; chỉ có loại cha mẹ như vậy mới có thể sinh ra đứa con gái không biết xấu hổ đi cướp chồng chưa cưới của người khác”. Cô tận dụng mọi thứ, mở miệng nói mát.

“Có tin tôi sẽ đánh bể đầu cô ra không?” Lâm Vũ Phi bỗng nhiên đứng dậy, lạnh lùng nhìn cô ta chăm chăm.

“Cô lại dám uy hiếp tôi? Tôi có thể báo cảnh sát!” Ngụy Đồng Kỳ bất giác rụt cổ lại.

“Vậy phải để tôi đánh bể đầu cô trước rồi hãy báo cảnh sát, như vậy mới có chứng cứ chứng minh tôi phạm tội”. Lâm Vũ Phi nói xong liền vung quả đấm lên.

“Vũ Phi” Trương Nhân Tịnh đột nhiên giữ chặt tay cô lại, kéo cô ngồi xuống ghế. “Đừng làm loạn. Mình không sao” Cô nói.

Hốc mắt Lâm Vũ Phi nóng lên. Nhân Tịnh, cậu làm sao có thể không sao được chứ? Quá khứ đau lòng như vậy lại bị người ta lôi ra để công kích mình, ai sẽ không có chuyện gì đây?

Tiết Hạo Thiên, tên đáng chết kia, nếu như trước đó anh ta chính thức giới thiệu Nhân Tịnh với người nhà anh ta, xác nhận quan hệ giữa hai người, thì bây giờ làm sao Nhân Tịnh lại gặp phải loại tổn thương và ô nhục như thế này chứ? Tên đáng chết!

“Cô Trương, người nhà họ Tiết chúng tôi tuyệt đối sẽ không chấp nhận người phụ nữ có gen di truyền tội phạm, cho nên cô sớm dẹp bỏ ý niệm này đi, tránh sau này càng chịu nhiều tổn thương hơn. Nếu như bây giờ cô tự động rời khỏi em trai tôi, tôi còn có thể cho cô một ít tiền, nếu không...”

“Bao nhiêu tiền?”

Thanh âm này đột nhiên vang lên khiến năm người đồng thời quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tiết Hạo Nhiên chẳng biết đã đứng đó từ lúc nào, đôi tay khoanh trước ngực đứng trên hành lang cách phòng ăn không xa, vẻ mặt không biểu lộ gì nhìn anh trai mình.

“Hạo...Hạo Nhiên?!” Chợt thấy anh xuất hiện, tay chân Tiết Hạo Thiên nhất thời có chút luống cuống.

“Anh tính sẽ cho cô ấy bao nhiêu tiền?” Tiết Hạo Nhiên chậm rãi đi lên trước, kéo chiếc ghế trống duy nhất ra ngồi xuống, chậm rãi nhìn mỗi người một cái, nhất là người vì chợt dạ mà ánh mắt mơ hồ, không dám nhìn thẳng vào anh – anh trai của anh.

“Sao lại không trả lời?” Anh hỏi “Trước khi anh trả lời em cũng muốn nói trước, vừa dịp gần đây em có gặp kế toán, anh ta nói giá trị con người em bây giờ đã hơn năm tỷ rồi. Cho nên, nếu như anh muốn trả tiền cho Nhân Tịnh mua hôn nhân và tự do của em, ít nhất cũng phải trả cho cô ấy năm tỷ trở lên, tránh em bị mất giá”.

Nghe số tiền y hệt giá trên trời này, Tiết Hạo Thiên mặt hơi biến sắc, bởi vì anh hiểu rõ mình đã chọc giận em trai mình, nếu không Hạo Nhiên chắc sẽ không nói chuyện như vậy. Nhưng ngay cả như vậy, bây giờ anh cũng không thể lùi bước, hơn nữa còn nghe nói giá trị công ty bọn họ lại sắp tăng gấp đôi.

“Cô ta không xứng với em, Hạo Nhiên, cha mẹ tuyệt đối sẽ không đồng ý để em cưới cô ta, anh cũng là vì em, đau dài chỉ bằng đau ngắn thôi” Anh nhấn mạnh từng chữ.

“Cô ấy không xứng với em? Vậy em hỏi ngược lại anh một chút, ai mới xứng với em, chẳng lẽ là cô gái ngu ngốc, giả tạo này sao?” Tiết Hạo Nhiên chê cười nói.

Lời anh vừa nói ra, Trương Nhân Tịnh và ba người còn lại đều không tin được mà mở lớn hai mắt, ngu ngốc, giả tạo?!

“Cái gì? Vừa rồi cô ta còn giả mạo, nói năng phách lối nữa, rốt cuộc không biết ai mới là người không biết xấu hổ? Đúng là bà điên mà!” Lâm Vũ Phi không nhịn được nói.

“Tôi không giả mạo, bác trai và bác gái đều rất yêu thích tôi, nhiều lần nói muốn tôi làm vợ anh ấy”. Hốc mắt Ngụy Đồng Kỳ ửng đỏ.

“Hạo Nhiên, một năm nay Đồng Kỳ thường tới nhà chúng ta chơi, tất cả mọi người đều yêu thích con bé, cha mẹ cũng đã chấp nhận em ấy là con dâu, em không nên nói những lời như thế”. Tiết Hạo Thiên nhẹ giọng nói với em trai.

“Mọi người yêu mến thì mọi người cưới đi, không cần kéo em vào. Em và cô ta không có quan hệ gì hết”. Tiết Hạo Nhiên nhìn thẳng vợ mình, câu cuối cùng là đặc biệt nói cho cô nghe.

Trương Nhân Tịnh nghe xong, khẽ mỉm cười với anh.

“Đồng Kỳ có chỗ nào thua kém cô gái này chứ?” Thấy bọn họ liếc mắt đưa tình, Tiết Hạo Thiên không nhịn được tức giận hỏi.

“Cô ta chẳng có cái gì vượt trội cả!” Tiết Hạo Nhiên lạnh giọng nói.

“Em biết xuất thân của cô ta sao? Cha cô ta hút thuốc phiện, mẹ có tiền án trộm cắp, vợ chồng bọn họ thường xuyên gây gỗ, thậm chí có xu hướng bạo lực, cuối cùng mẹ cô ta cầm dao chém chết cha cô ta rồi tự sát. Lớn lên trong một gia đình như thế có thể là một cô gái bình thường được sao? Em hãy tỉnh táo lại đi, Tiết Hạo Nhiên!”

Trương Nhân Tịnh mặt không còn chút máu, lão đảo như muốn ngã. Nếu như vừa rồi là rắc muối lên vết thương, thì lần này là cắt da cắt thịt, bởi vì cô cũng biết chuyện cha mình hút thuốc phiện khi ông còn sống, mẹ cô có tiền án trộm cắp.

Cho nên họ hàng thân thích của cô mới có thể chỉ sợ tránh chị em cô không kịp. Cho dù cha mẹ cô chết họ cũng không muốn nuôi dưỡng hai chị em cô, chỉ vì thượng bất chính, hạ tắc loạn? Thì ra đây chính là xuất thân của cô.

Tiết Hạo Nhiên cũng chưa từng nghe thấy mấy chuyện này, cho nên nhất thời sững sờ, đến khi anh đột nhiên liếc thấy mặt Trương Nhân Tịnh tái nhợt thì anh mới giật mình tỉnh lại, đồng thời cảm thấy vô cùng giận dữ.

Anh không kiềm nổi cơn giận liền nắm lấy cổ áo anh trai, kéo anh ta khỏi ghế ngồi, cắn răng nói: “Anh thử nói thêm nửa câu nữa xem, Tiết Hạo Thiên!”

Động tác kịch liệt giữa bọn họ đã gây chú ý đến những người khác, phục vụ vội vàng chạy tới phòng quản lý.

“Hai vị bình tĩnh một chút, có gì từ từ nói. Hai người làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến những vị khách khác đang dùng cơm” Quản lý tỉnh táo khuyên nhủ nhưng hai người này căn bản lại không để ý tới sự hiện hữu của ông ta.

“Lời anh nói đều là sự thật, cô ta chưa từng nói cho em nghe chứ gì? Cô ta chính là người xảo trá như thế, không thành thật, chỉ một lòng muốn lên làm Phụng Hoàng, cô ta là kẻ dối trá...”

“Em nói anh câm miệng!” Tiết Hạo Nhiên không nhịn nổi nữa, vung quả đấm, nặng nề đánh Tiết Hạo Thiên phải lui về sau, té ngã, đồng thời gây ra một loạt tiếng đổ vỡ, tiếng kính hô và tiếng thét chói tai.

Nhìn cảnh hỗn loạn trước mặt, quản lý quả quyết hạ lệnh: “Báo cảnh sát!”

Đánh nhau gây chuyện trong phòng ăn lại là anh em ruột, hơn nữa, ai cũng không chịu nói rõ nguyên nhân, ai cũng không chịu giải hòa, cuối cùng chỉ có thể thông báo cho người nhà của họ đến sở cảnh sát, đồng thời đưa hai người về nhà.

“Hai anh em con làm sao vậy? Mặt mũi cũng bị các con vứt hết rồi!” Vừa ra khỏi sở cảnh sát, cha Tiết lập tức mắng người.

Tiết Hạo Nhiên hoàn toàn không có ý định để ý tới người nhà, vừa rồi anh muốn Lí Bội đưa Nhân Tịnh về nhà trước. Anh không biết bây giờ cô ở nơi đó, có phải đang rất đau lòng, rất khổ sở hay không? Anh chỉ muốn nhanh một chút chạy tới bên cô, ở cùng cô.

“Đứng lại! Con còn đi đâu?” Cha Tiết thấy anh đi lướt qua mình liền gọi anh lại.

“Con có việc.” Anh đáp, vẫn bước về trước không ngừng lại.

“Cha bảo con đứng lại.” Cha Tiết tức giận quát.

Cuối cùng anh cũng dừng bước, quay đầu lại nhìn về phía cha mẹ và anh trai mình. Bọn họ đều là người thân nhất của anh, nhưng sao lại khấn trương như vậy?

Anh tin tưởng chuyện anh trai anh dẫn Ngụy Đồng Kỳ đi gặp Trương Nhân Tịnh nói chuyện cha mẹ anh lại không biết, mà ngược lại, anh thậm chí còn hoài nghi tất cả chuyện này đều là do cha mẹ anh chỉ điểm.

Hơn một năm nay, cô gái tên Ngụy Đồng Kỳ kia có thể tới nhà họ Tiết tự nhiên như thế, chẳng qua là do được cha mẹ anh dung túng!

Tuy anh trai anh có dã tâm lớn, muốn lợi dụng phương thức kết thân này để phát triển công ty, nhưng nếu cha mẹ anh ngăn cản hành động của anh trai anh, không thuận nước đẩy thuyền thì có lẽ bây giờ anh cũng không thất vọng như vậy, cũng không đau lòng như thế này.

Bọn họ đều là người nhà của anh, là người thân nhất của anh, anh tuyệt không muốn phải trở mặt với bọn họ.

“Không nói rõ chuyện ngày hôm nay, hai con ai cũng không được đi”. Cha Tiết lạnh lùng nói: “Hạo Thiên, con nói đi”.

“Hạo Nhiên gần đây bị một cô gái mê hoặc, con bí mật cho người đi điều tra, phát hiện cô gái đó tuyệt không thích hợp với Hạo Nhiên, cho nên hôm nay con mới tìm Đồng Kỳ đi cùng con đến gặp cô gái kia, hi vọng cô gái đó sau khi biết được sự tồn tại của Đồng Kỳ thì biết khó mà lui. Không ngờ cô gái đó lại nói với Hạo Nhiên, khiến hai anh em con xích mích, cuối cùng phải vào sở cảnh sát.

“Cô gái ghê tởm.” Mẹ Tiết cau mày.

“Điều tra được chuyện gì?” Cha Tiết hỏi.

“Cha cô ta hút thuốc phiện, mẹ thì trộm cắp, cô ta lớn lên trong một gia đình bạo lực, cha cô ta chết dưới dao của mẹ cô ta, sau đó mẹ cô ta cũng tự sát ~”

“Sao lại đáng sợ như vậy? Mẹ Tiết mở lớn hai mắt.

“Sau khi cha mẹ cô ta chết, chị em cô ta được ông nội nuôi dưỡng, nhưng chưa được nửa năm thì ông nội cô ta lại bị tai nạn giao thông rồi qua đời, cho nên tất cả mọi người đều nói cô ta có mệnh sát, cho nên mới khắc chết tất cả người thân.”

“Quá kinh khủng!”

“Trừ chuyện đó ra, chuyện tình cảm của cô ta cũng rất loạn, có quan hệ mờ ám, dây dưa gần mười năm với một người đàn ông luôn không ngừng đổi bạn gái, mãi cho đến gần đây vì ở chung với Hạo Nhiên mới giữ khoảng cách với người đàn ông này. Con đoán, trước đây cô ta được người đàn ông đó bao nuôi, hiện giờ có lẽ vì tìm được người có nhiều tiền hơn, cũng chính là Hạo Nhiên nên mới chia tay với người đàn ông đó.”

“Loại phụ nữ này quá đáng sợ! Hạo Nhiên, mẹ tuyệt đối không cho phép con và cô gái này qua lại, con có nghe không?” Mẹ Tiết đột nhiên nhìn về phía anh, lời lẽ nghiêm khắc và tàn khốc.

“Còn cha? Cha cũng nên có lời muốn nói với con chứ?” Tiết Hạo Nhiên mặt không biểu lộ gì nhìn cha mình, lạnh lùng mở miệng hỏi.

“Loại phụ nữ như cô ta vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện bước vào cửa chính của nhà họ Tiết”. Cha Tiết trầm giọng nói.

“Được” Tiết Hạo Nhiên trầm mặt một lát, bỗng nhiên gật đầu: “Con biết rồi, con sẽ đi.”

“Con nói cái gì?” Cha Tiết ngạc nhiên hỏi lại, mẹ Tiết mặt lộ rõ khiếp sợ.

“Hạo Nhiên, con vừa nói cái gì? Đi? Con muốn đi đâu?” Mẹ Tiết kinh hoảng lại mờ mịt nhìn anh chằm chằm hỏi.

“Đi khỏi nhà” Tiết Hạo Nhiên không chút do dự nói: “Con muốn đi đâu, không cần mọi người lo lắng”.

“Hạo Nhiên, sao em có thể nói những lời này với cha mẹ? Em có biết mình vừa nói cái gì không?” Tiết Hạo Nhiên lập tức lớn tiếng nói.

“Đương nhiên là em biết.” Anh mặt không biến sắc trả lời: “Nếu Nhân Tịnh không được vào cửa, muốn ở cùng cô ấy dĩ nhiên em phải dọn đi, chẳng lẽ anh muốn hai vợ chồng em vĩnh viễn ở riêng sao?”

“Cha không cho phép con và cô gái đó kết hôn, con có nghe không?” Cha Tiết tức giận nói.

“Con đã lớn, con muốn kết hôn với người nào cũng không cần cha mẹ phải đồng ý mới có thể kết hôn.” Anh nói.

“Con...con, con nói lại lần nữa!” Cha Tiết tức đến phát run.

“Hạo Nhiên, sao con có thể nói như vậy với cha mẹ? Sao con có thể?” Mẹ Tiết đau lòng muốn chết.

“Cha mẹ nhìn đi, sau khi Hạo Nhiên quen biết cô gái kia mới biến thành thế này! Trước đây, nó căn bản không thể nói ra được những lời bất hiếu như vậy!” Tiết Hạo Nhiên đỡ mẹ Tiết đang siêu vẹo chực ngã, không biết là vô ý hay cố ý nói.

Tiết Hạo Nhiên lạnh nhạt nhìn anh trai, một giây trước trong lòng anh vẫn còn có chút do dự, vào thời khắc này lại biến mất không còn dấu vết, không thể tiếp tục gây ảnh hưởng tới anh nữa!

“Em sẽ dọn ra ngoài ở, đồng thời, em cũng sẽ rời khỏi công ty, nhường công ty và quyền quyết định lại cho anh.” Anh thình lình tuyên bố.

“Em nói cái gì?” Tiết Hạo Nhiên mở lớn hai mắt.

“Đây không phải là điều anh vẫn luôn muốn hay sao? Anh?” Anh hỏi.

“Anh chỉ hi vọng em có thể chuyên tâm nghiên cứu, còn chuyện quyết sách thì giao cho anh, anh cũng không muốn em rời khỏi công ty”.

Dĩ nhiên, em chính là gốc cây lớn nhất công ty, sao anh có thể hi vọng em rời khỏi công ty đây? Tiết Hạo Nhiên trong lòng giễu cợt, cũng không nói lời này ra ngoài miệng.

“Chính là Đạo bất đồng, tương bất vi mưu[*], mặc dù chúng ta là anh em ruột, nhưng cá tính và cách xử lý lại hoàn toàn khác nhau, mấy năm nay hợp tác với anh khiến em cảm thấy rất mệt mỏi, cho nên em quyết định sẽ bán lại toàn bộ cổ phần của em. Em sẽ cho anh một tháng để lo liệu, một tháng sau, mặc kệ anh có thể mua lại bao nhiêu cổ phần của em, còn lại em sẽ bán cho các công ty khác có hứng thú.”

[*]: Không cùng chí hướng, quan điểm thì không thể hợp tác, bàn bạc.

“Hạo Nhiên, con không thể đối xử như vậy với anh trai con, sao con có thể bán lại cổ phần ở công ty cho người ngoài được? Chẳng lẽ con không biết mấy năm nay anh con đã dồn bao nhiêu tâm huyết vào công ty sao?” Mẹ anh tức giận, bất bình thay anh trai anh.

“Công ty là do một tay con tạo dựng lên, chẳng lẽ những gì con bỏ ra lại ít hơn anh ấy sao?” Tiết Hạo Nhiên cố gắng đè nén sự uất ức và phần nộ xuống đáy lòng, nhưng vẫn không nhịn được mà thốt lên.

Anh nắm chặt quả đấm, ánh mắt dừng trên mặt cha mẹ mình, trầm giọng nói: “Cha mẹ thiên vị anh ấy con có thể hiểu, bởi vì từ nhỏ con đã là một đứa trẻ ít nói, không ưu tú, không làm người khác yêu thích giống như anh ấy. Cho nên mặc dù cha mẹ coi thường con, quên mất sự tồn tại của con, con cũng đều im lặng mà chịu đựng.”

“Thế nhưng sau khi con khổ cực gây dựng sự nghiệp thành công, còn nghe lời cha mẹ để anh ấy vào công ty giúp con một tay, thế nhưng cha mẹ cũng chỉ nhìn thấy sự khổ cực của anh ấy, còn con vẫn là người vô hình”.

“Thật ra những chuyện này con đều có thể chịu được, nhưng điều khiến con không thể chịu nổi là anh ấy lại có dã tâm muốn chiếm công ty, còn cha mẹ lại mù quáng phụ họa, hùa theo anh ấy.”

“Cách đây không lâu, công ty phải bỏ ra bao nhiêu tiền vì quyết sách sai lầm của anh ấy, cha mẹ có biết không? Cha mẹ có biết ngăn ấy tiền phải bao lâu nữa mới kiếm lại được không? Nếu như lúc đầu cha mẹ chịu nghe con nói...”

Anh đột nhiên hít sâu một hơi, sau đó lắc đầu một cái.

“Thôi, con không muốn nói nữa. Chuyện bán cổ phần công ty con sẽ ủy thác cho luật sư Lý, có vấn đề gì thì cha mẹ và anh đi hỏi anh ta.” Nói xong, anh xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại.

Lần này không còn ai lên tiếng ngăn cản anh nữa.

Nghe tiếng gõ cửa, Lý Bội chạy đi mở cửa, chỉ thấy Tiết Hạo Nhiên mệt mỏi đứng ngoài cửa.

“Anh đã đến rồi.” Lý Bội mở miệng nói, nghiêng người cho anh vào trong nhà.

Đây là nhà Lý Bội, bởi vì không biết Tiết Hạo Nhiên sẽ bị cảnh sát giữ lại bao lâu, lại không muốn Trương Nhân Tịnh về nhà một mình rồi lại suy nghĩ lung tung, cô và Lâm Vũ Phi mới cứng rắn kéo Nhân Tịnh đến đây. Vừa rồi Lâm Vũ Phi biết Tiết Hạo Nhiên đang trên đường tới nên mới về nhà nghỉ ngơi.

“Thật xin lỗi, làm phiền cô.” Tiết Hạo Nhiên áy náy nói, quay đầu tìm người. “Nhân Tịnh đâu?”

“Cô ấy vừa mới ngủ”. Lý Bội đáp, im lặng một lát cô mới hỏi: “Anh không sao chứ?”

“Không tốt lắm”. Tiết Hạo Nhiên thành thật trả lời.

Lý Bội xoay người đi rót một chén nước cho anh, sau đó ngồi xuống ghế salon đối diện anh, dứt khoát hỏi: “Chỉ có anh trai anh phản đối Nhân Tịnh, hay người nhà anh cũng đều phản đối?”

“Cả nhà.” Anh không muốn gạt cô.

“Vậy giờ anh tính làm thế nào?”

“Không chuyện gì có thể thay đổi được chuyện này”.

“Về mặt mỗi trên mặt anh không nói như thế.” Lý Bội mặt nghiêm túc nhìn anh.

Anh nhẹ lắc đầu. “Đây là vì một chuyện khác, không phải vì chuyện này.”

“Thật sao?” Cô có chút không tin.

“Hôm nay cô cũng gặp anh trai tôi rồi, cô cảm thấy anh ấy là người như thế nào?” Tiết Hạo Nhiên hỏi.

“Tự cho là đúng, làm người ta ghét.” Lý Bội không chút do dự nói.

“Trong mắt cha mẹ tôi, anh ấy là đứa con khiến họ cảm thấy kiêu ngạo, không giống tôi, chỉ làm họ thấy hổ thẹn”.

“Cái gì?” Lý Bội ngạc nhiên kêu lên, lập tức trợn mắt há mồm. “Anh đang kể chuyện cười đó à?” Thành tựu của anh như thế mà còn làm cha mẹ anh cảm thấy xấu hổ, vậy chín mươi chín phần trăm những người làm con trên thế giới này đều không thể làm tròn bốn phận rồi”.

“Không phải.” Anh đáp. “Ở trong nhà, tôi không có địa vị, tựa như tôi không hề tồn tại vậy, cho nên việc bọn họ phản đối, đối với tôi mà nói cũng không quan trọng mấy, bởi vì bọn họ có bao nhiêu thật lòng, tôi và họ đều hiểu rất rõ”. Anh nói xong, nhẹ nhàng cười tự giễu một cái.

Lý Bội không nhịn được nhún mày, an ủi anh: “Sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ phải hối hận về những gì đã làm với anh”. Dừng lại, cô không nhịn được lại nói thêm một câu, “Thật uống phí ưu ái của ông Trời”.

10. Chương 10: Chương 10

Tiết Hạo Nhiên bị câu cuối cùng của cô chọc cho bật cười.

“Anh có thể mặc kệ chuyện bọn họ phản đối, nhưng bọn họ sẽ dễ dàng buông tha, không can thiệp vào chuyện của anh sao? Chuyện hôm nay chính là một minh chứng sống sờ sờ, anh có biện pháp ngăn cản nó, không để chuyện tương tự xảy ra nữa không?” Lý Bội hỏi hắc.

“Tôi tuyệt đối sẽ không để cho nó xảy ra”. Anh nói chắc như đinh đóng cột.

“Anh bảo đảm?”

“Tôi bảo đảm.”

“Tôi rất ngạc nhiên, sự tự tin của anh ở đâu mà ra?”

Tiết Hạo Nhiên đang muốn mở miệng lại thấy Trương Nhân Tịnh đi ra từ một căn phòng, anh lập tức đứng lên, bước nhanh về phía cô.

“Sao em đã tỉnh rồi? Bọn anh nói chuyện làm phiền đến em sao? Lý Bội nói em vừa mới ngủ thôi.” Anh đi tới bên cạnh cô, cẩn thận đỡ cô, dịu dàng hỏi.

“Anh không sao chứ?” Trương Nhân Tịnh lo lắng nhìn anh hỏi.

“Anh không sao”. Anh lập tức nở một nụ cười mỉm trấn an cô, sau đó nói: “Em đã tỉnh rồi, vậy chúng ta về nhà đi, Lý Bội cũng phải nghỉ ngơi”.

“Ừ, Lý Bội, hôm nay cảm ơn cậu, cả Vũ Phi nữa.” Trương Nhân Tịnh nói.

“Cậu bớt nói nhảm đi. Về sau có chuyện gì hãy nói với chồng cậu, đừng có chuyện buồn bực gì cũng giữ trong lòng không nói ra, sẽ sinh bệnh đó.” Lý Bội nghiêm túc nhắc nhở.

“Ừ.” Cô gật đầu đáp lại, về nhà cùng Tiết Hạo Nhiên.

Xe của Tiết Hạo Nhiên vẫn để ở nhà hàng Nova nên bọn họ chỉ có thể bắt taxi về nhà.

Trên xe còn có người ngoài nên hai người họ cũng không nói chuyện gì, chỉ có mười ngón tay vẫn đan vào nhau thật chặt.

Về đến nhà, đóng cửa lại, cuối cùng hai người cũng có thể ở chung một chỗ.

Tiết Hạo Nhiên lập tức ôm chặt cô vào trong ngực, đồng thời mở miệng nói lời xin lỗi.

“Anh xin lỗi”. Giọng của anh khàn khàn “Xin lỗi em, xin lỗi em, thật xin lỗi”.

“Không phải lỗi của anh” Cô ở trong lòng anh khẽ cử động, nhỏ giọng nói.

“Là lỗi của anh. Nếu như không phải là anh, hôm nay em sẽ không gặp phải loại chuyện không có kinh nghiệm này, không phải chịu loại công kích và ô nhục này, đều do anh sai. Xin lỗi em, thật xin lỗi”. Anh ôm cô thật chặt, khàn khàn nói, trong giọng nói đều là đau lòng, tự trách và hối tiếc.

Trương Nhận Tịnh không nhận được, nước mắt từ hốc mắt chảy xuống, đưa tay lên ôm lấy anh càng chặt hơn, nức nở nghẹn ngào trong lòng anh.

Cô thật sự rất khổ sở, rất đau lòng. Tuy những chuyện đó về cha mẹ cô đều là sự thật, cũng không phải là chuyện gì bí mật, nhưng tại sao người lời nó ra để công kích cô lại là người nhà của anh chứ?

Người khác nói cái gì cô cũng không thèm để ý, nhưng đây lại là người nhà của anh... Cô thật sự rất khổ sở, không biết tương lai mình rốt cuộc nên dùng tâm trạng và thái độ gì để đối mặt với người nhà của anh.

“Thật xin lỗi, em là con gái của tội phạm...”

“Đừng nói lung tung, không có bất kỳ ai có thể tự lựa chọn cha mẹ cho mình, đây tuyệt đối không phải là lỗi của em, cho nên sau này không được nói như vậy nữa.” Anh dịu dàng cắt ngang lời cô.

“Anh không để ý sao?” Cô khịt khịt mũi, khàn giọng hỏi anh.

Anh dìu cô đến sofa ngồi, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, sau đó dịu dàng nhìn cô nói: “Tội phạm cũng không phải là em, em muốn anh để ý cái gì chứ?”

“Gen di truyền?” Vàng mắt cô và lỗ mũi đều đỏ hoe, hỏi.

“Ha ha!” Anh không nhận được ngữ khí cổ cười to.

“Anh cười cái gì, em nghiêm túc đó!” Trương Nhận Tịnh hơi khó chịu, giơ tay đánh anh một cái.

Tiết Hạo Nhiên đang cười to miễn cưỡng dừng lại.

“Em cho rằng gen di truyền của anh tốt bao nhiêu, chẳng phải là cũng là người dân bình thường sao. Cha anh làm công ở một cửa hàng nhỏ ba mươi năm, mẹ anh cũng chỉ là bà chủ gia đình bình thường, chăm lo việc nhà. Nhà họ Tiết anh vốn chính là một gia đình bình thường, chẳng khác những gia đình khác là bao.” Anh nói cho cô biết.

“Có lẽ nào?” Cô hơi kinh ngạc và khó tin.

“Đây chính là sự thật.”

“Nhưng không phải nhà anh có rất nhiều tiền sao? Khi mới quen biết anh, anh khiến em có cảm giác anh là một người khó hầu hạ, là một công tử nhà giàu không biết nhân gian khó khăn, người người đều ghét”. Cô nhún mày, liếc trộm anh một cái.

“Em có nghe qua câu “đang sống xa xỉ mà sống tàn tiện thì khó, chứ đang sống tiết kiệm mà sống xa xỉ thì quá dễ” rồi chứ?” Anh hơi ngượng ngùng. “Anh rất biết kiếm tiền, nhưng kiếm được nhiều tiền như vậy tất cả cũng đều để cho người nhà phung phí, còn mình lại không bỏ được...cho nên...” Anh nhún vai một cái coi như không còn gì để biện minh.

“Nói cách khác, tất cả những gì bây giờ nhà anh có, thật ra là do anh làm ra?” Cô mở lớn hai mắt.

“Có thể nói như thế!” Anh gật đầu.

Cô ngơ ngác nhìn anh, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

“Vì vậy”, anh kết luận “em đừng lo lắng vấn đề gen di truyền gì gì đó nữa, bởi vì trúc còi cũng có thể có măng tốt, chuột con cũng không nhất thiết chỉ biết đào hang, có hiểu không?”

11. Chương 11

Editor: Su Boice

Về đến nhà lại thấy trong nhà tối đen như mực, khiến Tiết Hạo Nhiên cảm thấy rất không quen.

Tuy trước đó anh có gọi điện cho Nhân Tịnh nói với cô tối nay anh có việc nên sẽ về nhà trễ một chút, cô đi ngủ sớm không chờ anh, anh có thể hiểu, nhưng ít nhất cũng nên để đèn cho anh chứ? Huống chi bây giờ cũng chỉ mới hơn chín giờ mà thôi, hình như bà xã của anh không có thói quen ngủ sớm như vậy thì phải?

Bật đèn phòng khách, đặt đồ ăn khuya xuống, anh đi về phía phòng ngủ của hai người.

Phòng ngủ cũng giống hệt phòng khách, trong phòng tối đen như mực, anh bật đèn, người trên giường bỗng nhiên lật người, kéo mền lên trùm kín đầu.

“Bà xã, em có chỗ nào không thoải mái phải không?” Anh đi lên trước, ngồi xuống mép giường, dịu dàng hỏi.

Người dưới mền không lên tiếng.

“Bà xã?” Anh nhẹ nhàng muốn kéo cái mền đang trùm trên mặt cô lên, nhưng cái mền lại bị cô giữ thật chặt.

“Tránh ra”. Dưới mền chợt phát ra tiếng của cô, nghe buồn buồn, giống như đang tức giận.

Anh hơi sững sốt một chút, vừa nghi ngờ vừa quan tâm, dịu dàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì, em giận chuyện gì vậy? Là ai chọc em, nói cho anh biết, ông xã sẽ giúp em hả giận”.

“Chính là anh!” Trương Nhân Tịnh đột nhiên bỏ mền ra, hốc mắt ửng hồng, nhìn anh chằm chằm.

Tiết Hạo Nhiên cảm thấy mờ mịt, cũng không thể giải thích được, anh hoàn toàn không nghĩ ra, rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì mà chọc bà xã tức giận như vậy.

“Anh đã làm gì?” Anh thận trọng hỏi.

“Anh nhường công ty lại cho anh trai anh, cũng rời khỏi công ty rồi có đúng không?” Cô ngồi bật dậy, nhìn anh không chớp mắt.

Tiết Hạo Nhiên ngẩn ra, không ngờ lại là vì chuyện này.

“Đúng”. Anh gật đầu thừa nhận, sau đó chỉ thấy nước mắt từ hốc mắt cô chảy xuống.

“Là em hại anh đúng không? Điều có liên quan đến em đúng không? Nếu không phải bởi vì em, anh cũng sẽ không đem công ty mình khổ cực sáng lập nhường lại cho người ta, có đúng không?” Cô khóc, nước mắt rơi đầy mặt, đau lòng muốn chết mà hỏi anh.

“Không đúng.” Anh nhanh chóng trả lời, nói chắc như đinh đóng cột.

“Anh không cần phải gạt em”.

“Anh không gạt em. Trước hết em đừng khóc, hãy nghe anh nói đã.” Anh giúp cô lau nước mắt đang không ngừng rơi xuống, có chút đau lòng, có chút bất đắc dĩ.

“Ngay từ trước khi gặp em, anh đã có loại cảm giác có lòng mà không đủ lực, khi đó, anh đã có ý nghĩ muốn chuyển nhượng lại công ty.” Anh nói “công ty mặc dù là do anh một tay tạo dựng lên, nhưng nó tựa như một đứa bé vậy, không ngừng lớn lên, cảm giác giống như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay anh, nhưng thực tế nó đã sớm bị người khác ảnh hưởng rồi, nó có con đường riêng nó muốn đi, cho dù con đường đó

không giống với hy vọng của anh, thì anh cũng không thể ra sức thay đổi nó. Cho nên anh mới quyết định buông tay, không liên quan đến em.”

“Có thật không?”

“Anh có thể thề với trời.”

“Nhưng dù sao đó cũng là công ty anh cực khổ sáng lập lên, cứ như vậy tặng cho người khác, anh sẽ không khổ sở, không cảm thấy không cam lòng sao?” Cô nhìn anh, trong mắt có cảm động, lại có chút uất ức và khó chịu.

“Nói không là nói dối, nhưng thay vì mỗi ngày đều thân bất do kỷ[*], càng lúc càng cảm thấy chán nản, chi bằng dứt khoát từ bỏ, sau đó sẽ thoải mái hơn”. Nói xong, anh nhếch môi mỉm cười với cô. “Huống hồ, em nghĩ xem, anh có thể sáng lập một công ty, chẳng lẽ lại không thể sáng lập ra một công ty thứ hai sao?”

[*] phải làm những việc mình không muốn.

“Không phải em lo lắng anh không thể thành lập một công ty khác, mà là tâm trạng của anh. Em không muốn anh hi sinh vì em, chịu uất ức vì em, em hi vọng những gì em mang đến cho anh là hạnh phúc, là vui vẻ chứ không phải là phiền toái và gánh nặng”.

“Em mang đến cho anh đích thực là hạnh phúc và vui vẻ, điều này không cần hoài nghi, chẳng lẽ em không cảm nhận được sao?” Anh bưng hai má cô, hôn cô. “Có thể quen em, yêu em và kết hôn với em, là may mắn và hạnh phúc nhất đời anh”.

“Có thật không?”

“Thật!”

“Em cũng vậy, có thể lái xe đụng vào anh là chuyện may mắn nhất đời em”.

“Ai, cách nói này...” Anh chợt đỏ khốc đỏ cười, nghĩ muốn kháng nghị lại không biết nói thế nào nên mặt anh nhìn có vẻ hơi buồn cười.

Trương Nhân Tịnh không nhịn được bật cười, sau đó nghiêng người hôn anh, xóa tan sự bi thương trong lòng anh.

“Đúng rồi, anh đã rời khỏi công ty rồi, sao gần đây vẫn mỗi ngày đúng giờ đi làm là thế nào?” Cô đột nhiên nghĩ đến, không hiểu nhìn anh hỏi.

“Vốn là muốn cho em một bất ngờ”. Anh nhìn cô nói.

“Anh có ý gì?” Cô mặt tò mò.

“Anh mua một căn nhà, bây giờ đang sửa chữa lại, đại khái mấy ngày nữa là chúng ta có thể dọn đến nhà mới rồi.” Anh mỉm cười nói với cô.

Cô há hốc mồm nhìn anh, kinh ngạc không nói lên lời.

Chờ rất lâu cũng không thấy cô nở nụ cười, anh cẩn thận mở miệng hỏi: “Có chuyện gì vậy, không phải là em không thích dọn đến nhà mới, muốn tiếp tục ở lại đây đây chứ?”

“Chúng ta có chỗ ở là tốt rồi, anh không nên xài tiền bấy bạ. Không phải anh nói muốn sáng lập một công ty thứ hai sao? Gây dựng sự nghiệp cần dùng tiền, anh nên tiết kiệm lại thì hơn”. Cô nhíu mày, lắc đầu.

“Thì ra là em lo lắng chuyện này”. Anh lập tức thở dài một cái. “Em đừng lo, anh tự biết chừng mực mà. Mua một căn nhà cũng không xài hết tiền anh để dành, huống chi trước kia anh gây dựng sự nghiệp cũng là từ hai bàn tay trắng, bây giờ so với lúc ấy còn tốt hơn rất nhiều, cho nên, em thật không cần phải lo lắng.”

“Có thật không?”

“Sao tối nay anh thấy em chỉ nói mỗi ba chữ này thế? Thật mà”. Anh thành thật gật đầu với cô.

“Ông xã, em hy vọng anh có thể đồng ý với em một chuyện”. Cô cũng chăm chú nhìn anh nói.

“Em nói đi”. Anh gật đầu.

“Không được tốt khoe xấu che, cho dù tin xấu hay tốt, em cũng đều hy vọng có thể cùng chia sẻ với anh.”
Cô nhìn anh không chớp mắt.

Tiết Hạo Nhiên cảm thấy ấm áp, cổ họng hơi nghẹn lại. “Được, anh đồng ý với em.” Anh khàn khàn mở miệng nói.

“Đừng quên đó nhé”. Cô khẽ mỉm cười với anh.

“Đời này cũng không quên”.

“Phiền não đã được giải quyết, bụng liền cảm thấy đói”. Cô than thở, sờ sờ bụng, hơi thấy bất đắc dĩ. Gần đây không biết tại sao, lúc nào cô cũng cảm thấy đói thế?

“Anh có mua đồ ăn khuya” Anh cương chiều nhìn cô.

“Có thật không? Anh mua gì thế?” Hai mắt cô sáng lên, hớn hở hỏi.

Giờ khắc này Tiết Hạo Nhiên không nhận được vì căn nhà trị giá hơn một tỷ đồng mà đau lòng, vì nó thể nhưng lại kém xa đồ ăn khuya hai trăm đồng có thể làm bà xã đại nhân vui vẻ, thật là, làm người ta không nói được gì mà.

“Thịt kho và trà sữa trân châu”. Anh đáp.

“Oa! Ông xã, em yêu anh!” Trương Nhân Tịnh nhanh chóng hôn anh, sau đó nhảy xuống giường, chạy như bay ra ngoài.

Tiết Hạo Nhiên chỉ cảm thấy càng không thể nói gì, bởi vì không chỉ căn nhà kia thua kém túi thức ăn khuya này, mà sao ngay cả anh, hình như cũng bị hạ thấp xuống rồi thì phải??? Thật thê thảm mà.

Lắc đầu một cái, anh đứng dậy ra khỏi phòng, ra ngoài giúp bà xã ăn hết đồ ăn khuya đáng hận – uy hiếp được địa vị của anh – kia!

12. Chương 12: Chuong 12

Mỗi một bước ngoặt trong cuộc sống đều là một khởi đầu.

Đối với Trương Nhân Tịnh mà nói, tai nạn xe cộ là một khởi đầu, kết hôn là một khởi đầu, dọn đến nhà mới cũng là một khởi đầu, bởi vì vừa chuyển đến nhà mới được mấy ngày cô liền phát hiện mình có thai.

Sau khi Tiết Hạo Nhiên biết được chuyện này cũng vui mừng đến muốn phát điên, ôm lấy cô xoay vài vòng, mãi đến khi cô thấy chóng mặt nhắc anh cẩn thận một chút, anh mới giật mình, thận trọng thả cô xuống, từ đó anh liền trở thành cái đuôi của cô, cô làm gì anh cũng theo phía sau, khiến cô phải dở khóc dở cười.

Đứa bé trong bụng cô mới hơn hai tháng mà thôi, giới tính là nam hay nữ cũng còn chưa biết, thể nhưng anh đã bắt đầu mua rất nhiều quần áo và đồ chơi con nít, cô nhìn thấy vừa bức mình lại vừa buồn cười, thật sự không biết nên nói gì với anh mới phải, chỉ có thể đổ cho anh bị điên rồi, bởi vì nhìn anh...thật sự rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Em trai cô – Trương Nhân Kiệt – đi lính ở miền Nam cuối cùng cũng được nghỉ phép dài hạn, không do dự gì liền chạy về Đài Loan gặp mặt anh rể chưa từng gặp mặt này.

Hai người đàn ông này, lần đầu tiên gặp mặt đã giương cung bạt kiếm, nhưng không biết tại sao, cô vừa mới ra ngoài một chút rồi quay lại, bọn họ đã thân thiết như anh em trong nhà, nói chuyện rất sôi nổi, khiến cô – người làm chị, làm vợ – này cũng không nhận được mà ghen ngào.

Mấy ngày sau đó, chỉ thấy hai người đàn ông này luôn xúm lại bàn bạc chuyện gì đó, lén lén lút lút không biết đang làm gì, cho đến khi Trương Nhân Kiệt về miền Nam mới thôi.

“Anh và Nhân Kiệt mấy ngày nay rốt cuộc đang bận làm cái gì?” Cô nhin rồi nhin, vẫn không nhin được nữa nên hỏi Tiết Hạo Nhiên.

“Chuyện công việc.” Anh nói.

“Công việc của anh sao? Sao lại bận với Nhân Kiệt, nó có thể cho anh ý tưởng gì?” Cô nghe không hiểu.

“Năng lực lập trình của Nhân Kiệt không tệ, anh hỏi cậu ấy sau khi giải ngũ có đồng ý về công ty giúp anh không.”

“Công ty? Không phải anh muốn nghỉ ngơi một thời gian, tạm thời chưa thành lập công ty sao?”

“Vốn là như vậy, nhưng giờ e là sẽ không thể nghỉ ngơi được rồi.”

“Anh có ý gì?” Cô trừng mắt nhìn, vẻ mặt vô cùng hoài nghi.

“Lúc đầu khi anh thành lập công ty, có một nhóm người đi theo anh, cũng coi như là những người sáng lập nên công ty, những người đó gần đây liên tục thay phiên nhau chạy tới tìm anh.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hợp đồng lúc trước ký với công ty đã hết hạn, có mấy người đã quyết định không ký tiếp nữa, còn vài người đang suy nghĩ xem có nên sang công ty khác không, căn bản cũng không muốn tiếp tục làm ở công ty nữa”.

“Tại sao” Cô kinh ngạc hỏi.

“Bất đồng quan điểm, không chịu tôn trọng, dù sao cũng có một đồng lý do. Thật ra anh cũng có thể hiểu, bọn anh cũng là người tầm thường, mà tầm thường nên lúc đầu mới có thể cộng tác với nhau, anh không chịu được, sao bọn họ có thể chịu được chứ?” Anh cười khổ.

“Vậy bọn họ tới tìm anh làm cái gì, không phải chỉ vì muốn kể khổ chứ?” Cô tâm sáng như gương, đại khái cũng đoán ra được kết quả rồi.

“Bọn họ muốn biết anh có tiếp tục thành lập công ty mới không, nếu như có, bọn họ muốn đi theo anh, cùng nhau lập nên kỳ tích nữa”.

Trương Nhân Tịnh nhất thời trầm mặc, cảm giác này tựa như cầm trên tay củ khoai lang nóng phỏng tay.

“Ông xã, sợ rằng chuyện này không đơn giản như anh nghĩ đâu”’. Cô do dự mở miệng.

“Em biết bây giờ anh nghĩ gì?”

“Anh vừa mới nói sợ là không thể nghỉ ngơi được nữa, không phải là muốn bắt tay vào việc thành lập công ty rồi sao?” Cô nói, “Vì những người kia là bạn cũ của anh, tìm tới anh nhờ vả vốn là chuyện dễ hiểu, nhưng anh có nghĩ tới không, anh trai anh sẽ nghĩ thế nào về chuyện này? Anh ấy sẽ cảm thấy anh đang cố ý đào góc tường nhà anh ấy.”

“Anh cũng đã nghĩ tới vấn đề này”.

“Vậy anh...”

“Thanh giả tự thanh, tục giả tự tục” [Trong sạch tự mình biết, ô uế tự mình hay]

Nghe được câu này, Trương Nhân Tịnh cũng biết tâm ông xã đã quyết, cô có nói nhiều cũng vô ích.

Nhưng nghiêm túc mà suy nghĩ một chút, ban đầu ông xã cô đã nhường lại công ty, bây giờ cho dù thật sự có đi “đào” mấy người đó tới đây, thật ra cũng không tính là quá đáng. Vừa nghĩ như thế, cô cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

“Tùy anh vậy”.

Nhìn cô muốn kết thúc đề tài này, vẻ mặt không muốn nói thêm nữa, Tiết Hạo Nhiên đột nhiên lại hơi lo lắng.

“Bà xã, em giận sao?” Anh thận trọng hỏi.

“Không có”. Cô nhìn anh một cái.

“Thật không giận sao?” Anh nghiêm túc xác nhận lại, không hy vọng cô giận dữ mà không nói với anh, hơn nữa cô bây giờ còn đang có thai.

“Anh sẽ lo lắng em tức giận sao?” Cô nhìn anh, không trả lời mà hỏi lại.

“Đương nhiên sẽ”.

“Tại sao?”

“Bởi vì em là bà xã của anh, là người anh muốn sống chung cả cuộc đời, hạnh phúc của em, vui vẻ của em chính là hạnh phúc, là vui vẻ của anh, nếu như em tức giận, khổ sở, sao anh có thể hạnh phúc và vui vẻ được? Em nói xem, như vậy anh có thể không lo lắng sao? Quan trọng nhất là bây giờ em đang có thai, tức giận đối với em và cả đứa bé đều không tốt, anh càng không thể không lo lắng”. Anh thẳng thắn nói.

Cô nghe xong liếc anh một cái, tức giận nói: “Con người này, thật không lãng mạn”.

“Anh nói gì sai sao?” Anh mờ mịt hỏi.

“Anh không thể nói điều gì dễ nghe sao? Cho dù anh lo lắng cho đứa bé trong bụng em, cũng không nên nói thẳng như thế.” Cô hừ một tiếng, nói.

Anh trừng mắt nhìn, nhất thời bưng tỉnh hiểu ra.

“Bà xã, em cũng không thể nói oan cho anh, người anh lo lắng đương nhiên chính là em. Đối với anh mà nói, em quan trọng hơn bất cứ kẻ nào, bất cứ chuyện gì, em là tâm của anh, là mạng sống của anh, thật!”

Đáy mắt Trương Nhân Tịnh thoáng có ý cười, nhưng miệng lại hừ nhẹ: “Hiện tại anh nói những lời này cũng không kịp nữa rồi”.

“Nói vô dụng, vậy thì anh hát nhé. Em là điện, em là ánh sáng, em là duy nhất trong lòng anh, anh chỉ yêu em. You are my superstar. Em là Chúa Tể anh sùng bái, không còn cách nào khác, anh chỉ có thể yêu em. You are my superstar.....”

Trương Nhân Tịnh cũng không ngờ anh đột nhiên lại dùng chiêu này, đầu tiên cô ngây người như phỗng, sau đó thì cười to, cười đến không thể kiềm lại được, cười ra nước mắt.

“Ha ha ha! Ha ha ha.”

Nhìn cô cười vui vẻ như thế, trên mặt Tiết Hạo Nhiên cũng nở nụ cười, đưa tay thận trọng ôm cô vào trong ngực, để cô cười trong lòng mình.

“Em cũng không biết anh lại nhiều tài như vậy, còn có thể hát được bài hát em thích...” Cô vừa cười vừa nói, nước mắt lại chảy xuống.

“Không giận chứ?” Anh dịu dàng nhìn cô hỏi.

“Em từ đầu tới cuối cũng không giận, chỉ là có chút lo lắng cho anh mà thôi.” Nụ cười vụt tắt, cô có vẻ

13. Chương 13

hơi bất đắc dĩ nhìn anh.

“Lo lắng cho anh cái gì?” Anh hỏi.

“Anh và cha mẹ, cả anh trai anh nữa, quan hệ vốn đã không tốt, làm như vậy sẽ chỉ làm bọn họ càng thêm không thể tha thứ, em lo anh sẽ bị tổn thương, sẽ khổ sở.” Cô nhíu mày nói.

“Anh không có dễ dàng bị tổn thương như vậy đâu, bà xã!” Anh cười trấn an cô, trong lòng ầm ập.

“Lời này cũng giống như anh nói em không cần lo lắng vậy, không phải cứ nói là sẽ có hiệu lực. Em hiểu rõ, bọn họ bạc tình vô nghĩa vẫn luôn khiến anh rất đau lòng, chỉ là anh không biểu hiện ra mà thôi”.

“Trước kia rất đau lòng, nhưng hiện tại anh đã không có cảm giác gì đặc biệt rồi, em biết tại sao không?” Anh nhìn cô dịu dàng nói, “Không phải vì nó đã là thói quen, cũng không phải bởi vì tâm anh đã chết, mà bởi vì anh có em và Nhân Kiệt thật lòng quan tâm anh, yêu mến anh. Em, Nhân Kiệt và bảo bối của chúng ta đều là người nhà của anh, còn bọn họ chỉ có thể coi là người chung huyết thống với anh mà thôi”.

“Ông xã...”

“Đừng lộ ra vẻ mặt này”. Anh cúi xuống hôn môi cô, sau đó khẽ cười với cô, nghiêm túc nói: “Bây giờ anh thật sự rất hạnh phúc, hơn nữa còn có dự cảm, chỉ cần em ở bên cạnh anh, anh sẽ càng hạnh phúc hơn”.

“Em sẽ luôn ở bên anh, vĩnh viễn ở bên anh”. Cô đưa tay ôm anh.

“Anh yêu em, bà xã”.

“Em cũng yêu anh, ông xã. Mà mãi mãi”.

Từng ngày bận rộn và hạnh phúc qua đi, bụng Trương Nhân Tịnh lại lớn từng chút, cô mang thai đã bước vào tuần ba mươi tám, bị Tiết Hạo Nhiên bá đạo ra lệnh cho cô xin nghỉ việc ở nhà chờ sinh.

Căn bản cô cũng không có ý kiến gì đâu, nhưng chỉ sợ đợi cô sinh con xong, ở cữ xong quay về công ty đi làm, công ty đã không còn cần cô nữa.

Cô nửa thật nửa đùa nói với ông xã, không ngờ ông xã lại khí phách nói: “Không sao, em có thể đến công ty anh làm, chức vụ tùy em chọn, tiền lương tùy em yêu cầu, thời gian đi làm cũng tùy ý em.”

Cô nghe xong dở khóc dở cười, nhưng không thể phủ nhận trong lòng cô rất thoải mái, bởi vì những chuyện này, cô của quá khứ đều chỉ dám mơ mộng.

Nhưng mà, mỗi một chuyện xảy ra bây giờ, có bao nhiêu chuyện cô đã từng mơ đến?

Ở khu nhà cao cấp, có một ông xã yêu thương mình, hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn, trong bụng còn có một đứa bé khỏe mạnh, ngay cả em trai cô mới vừa giải ngũ, cô cũng chưa từng nghĩ đến nó vừa giải ngũ đã lập tức có công việc ổn định, lại còn là công việc mà nó thích.

Đây hết thảy đều là ông xã Tiết Hạo Nhiên thân yêu mang đến cho cô, nhưng ông xã lại luôn nói với cô, anh hiện tại có tất cả đều là do cô cho anh, làm cô cảm thấy vừa ngượng ngùng vừa lúng túng.

Vì thế, cô vẫn không ngừng suy nghĩ, cô nên làm gì mới có thể làm cho ông xã hạnh phúc hơn đây?

Trái lo phải nghĩ, vắt hết óc suy nghĩ, vắt óc tìm mưu nghĩ kế....

“Em đang nghĩ gì mà chuyên tâm thế?”

Giọng Tiết Hạo Nhiên vang lên phía sau, chào đón cô chính là vòng ôm của anh và nụ hôn anh in trên gáy cô, anh vừa mới tắm xong, trên người còn phảng phất mùi sữa tắm thơm mát.

“Nghĩ xem làm thế nào mới làm anh hạnh phúc hơn”. Cô mỉm cười quay đầu, ngửa cằm lên hôn trả lại anh.

“Anh đã rất hạnh phúc rồi”. Anh ôm lấy cô, một tay khẽ đặt lên bụng đã nhô cao của cô nhẹ nhàng vuốt ve, trầm nghĩ, con trai bảo bối sắp chào đời rồi, không biết nó lớn lên giống cô nhiều hơn hay giống mình nhiều hơn, anh thật là mong đợi đó ~~

“Nhưng em muốn anh hạnh phúc hơn”. Cô nói với anh: “Ông xã, anh có đề nghị nào không?”

“Mỗi ngày nói với anh một lần là em yêu anh?” Anh đề nghị, cảm thấy đề tài này giống như cứ ba năm sẽ có một lần, khiến anh không biết làm sao, nhưng cũng khiến anh có cảm giác hạnh phúc ngập tràn.

“Nhưng em đã làm như vậy rồi, hơn nữa mỗi ngày không chỉ nói một lần”.

“Vậy mỗi sớm tặng anh một nụ hôn?”

“Ý của anh là, mỗi buổi sáng, dù sớm hay muộn gì, sau khi anh hôn em xong, đổi lại là em chủ động hôn anh một lần nữa sao?”

“Cứ như vậy cũng được”.

“Ông xã, còn có đề nghị nào khác không” Cô trầm mặc một lát, lại mở miệng hỏi anh.

“Để anh suy nghĩ một chút”.

Một phút sau.

“Anh nghĩ ra chưa?”

“Chưa..”

Năm phút đồng hồ sau.

“Thế nào, anh nghĩ ra chưa?”.

“Có một cái”.

“Là cái gì?” Cô kích động hỏi.

“Nói ra em không được giận đấy”. Anh do dự nói.

“Muốn anh hạnh phúc em sẽ cố gắng hoàn thành, sao lại giận anh chứ? Anh nói nhanh đi”. Cô bảo đảm.

“Được, đó chính là trước khi đi ngủ, em có vấn đề khó khăn gì nhất định phải nói ra để anh nghĩ. Em cảm thấy đề nghị này thế nào, bà xã?” Anh nghiêm túc nói, đáy mắt nồng đậm ý cười.

Cô không phản bác được.

Anh nhếch miệng cười, hả hê nghiêng người hôn bà xã một cái, sau đó ôm lấy cô nhắm mắt lại, hạnh phúc chìm vào giấc ngủ.

Ngủ ngon, ngày mai cũng phải hạnh phúc đấy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-tinh-dung-phai-tinh-yeu>